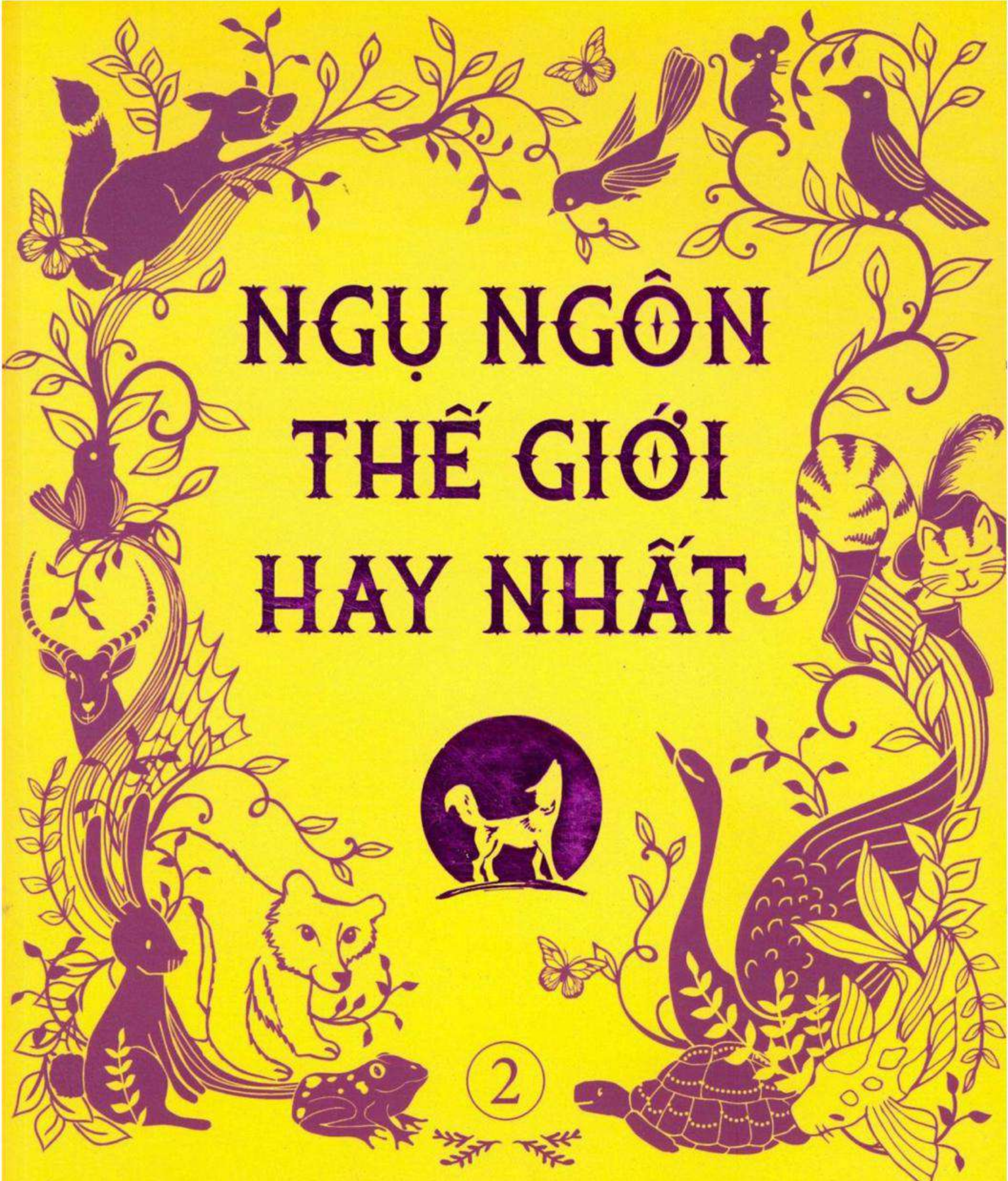

NGỰ NGÔN THẾ GIỚI HAY NHẤT

2

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

MICHAEL MORPURGO

tuyển chọn

Người dịch: Võ Quang Phát

NGỤ NGÔN THẾ GIỚI HAY NHẤT

2

Dành cho lứa tuổi 3+

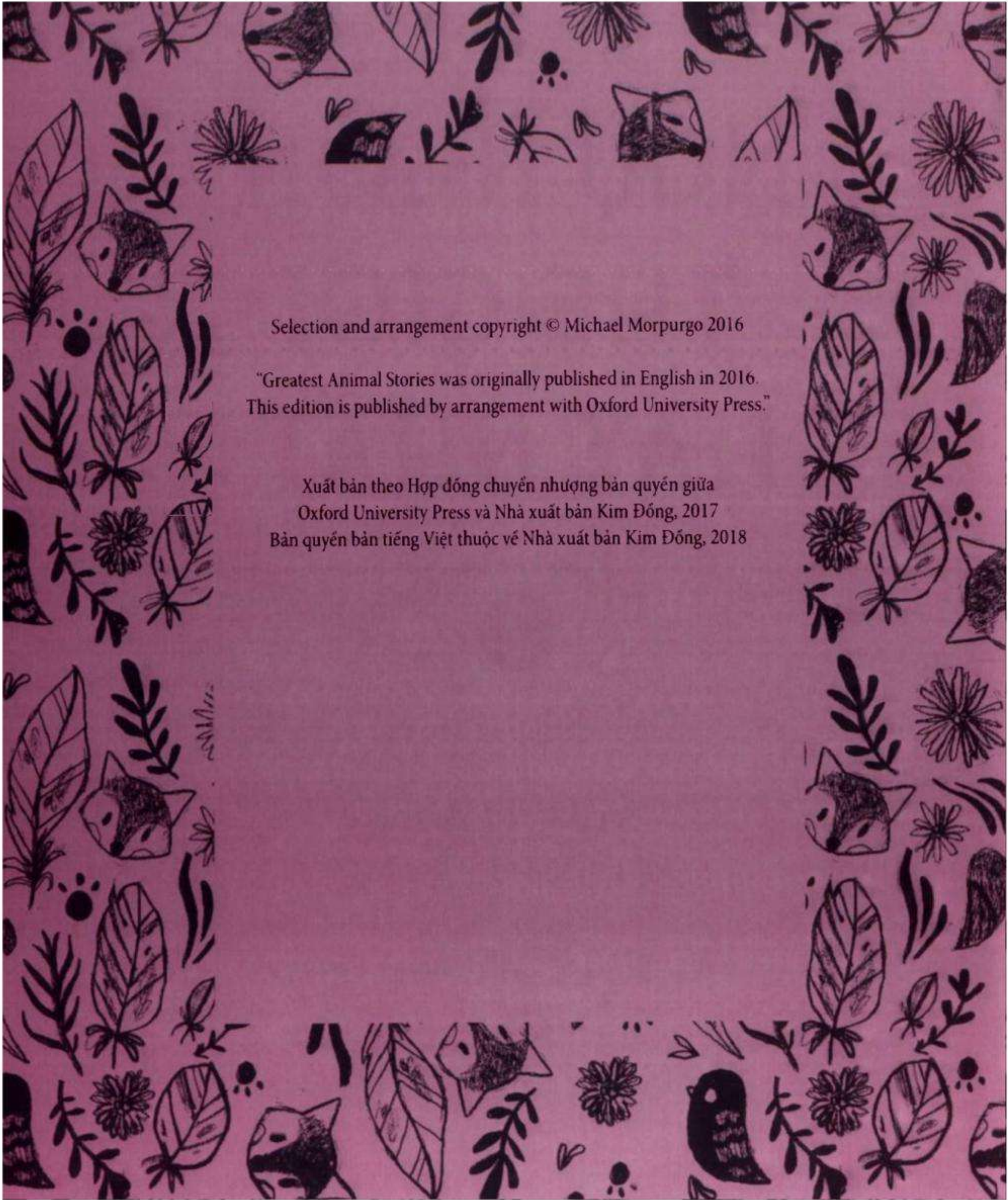
MICHAEL
MORPURGO

tuyển chọn

Người dịch: Võ Quang Phát

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Selection and arrangement copyright © Michael Morpurgo 2016

"Greatest Animal Stories was originally published in English in 2016.
This edition is published by arrangement with Oxford University Press."

Xuất bản theo Hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa
Oxford University Press và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2017
Bản quyền bản tiếng Việt thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2018

Lời giới thiệu

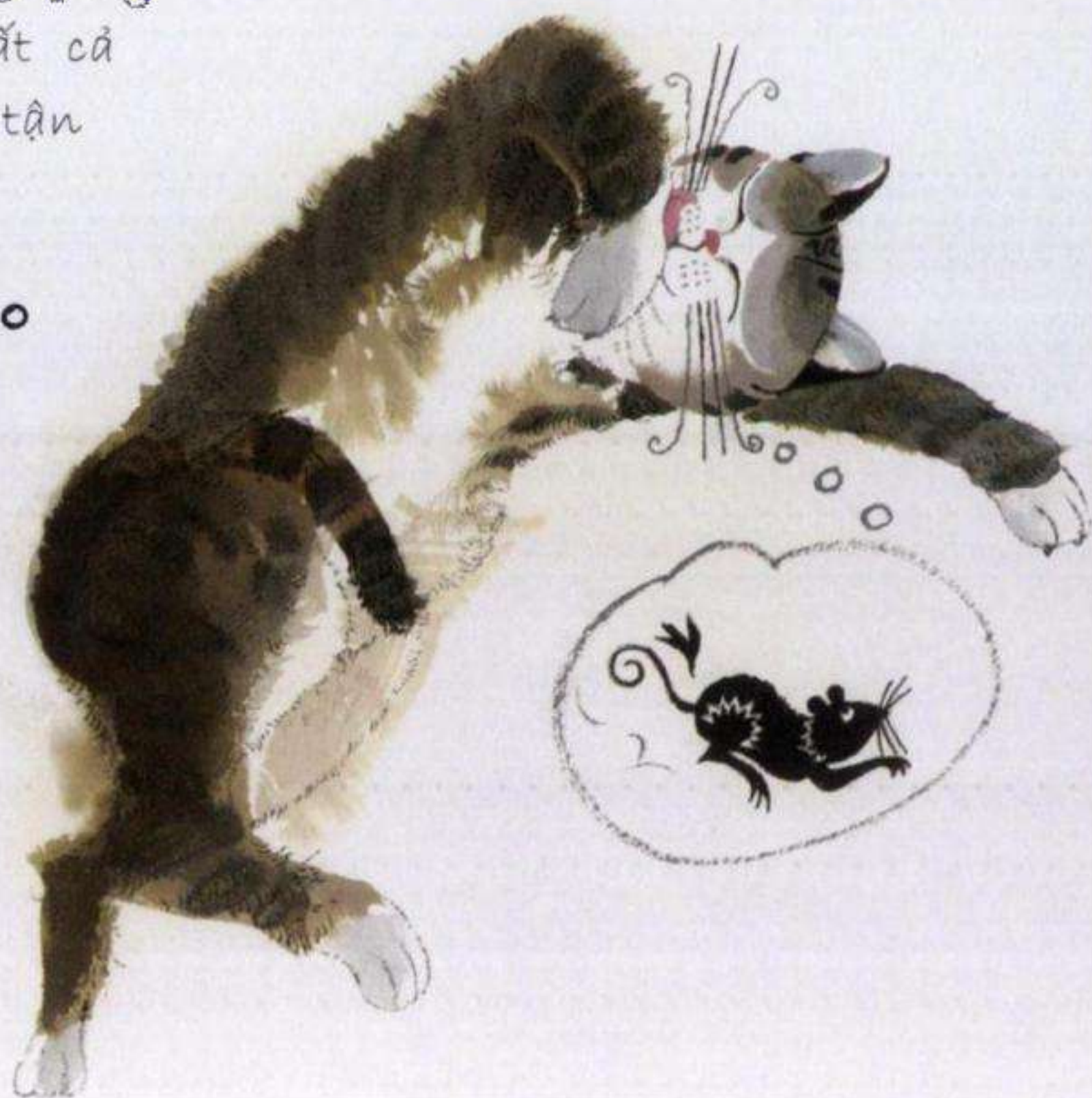
Đối với rất nhiều trẻ em - tôi biết điều này bởi tôi cũng từng là trẻ nhỏ - thì lần tiếp xúc đầu tiên với động vật thường thông qua truyện kể và tranh ảnh. Ta biết tới chú voi đầu tiên, chú gấu đầu tiên, và cả chú cóc đầu tiên của mình từ những truyện đồng thoại, thần thoại, cổ tích và những truyện dân gian. Ta đã nghe câu chuyện **Vịt con xấu xí** trước khi thực sự được chứng kiến sự biến hóa kì diệu của chú thiên nga con lúc trưởng thành, đã nghe truyện **Peter và Sói** trước khi được tận mắt chứng kiến một con sói bằng xương bằng thịt rình rập sẵn mồi. Qua những câu chuyện ngụ ngôn của Aesop, những câu chuyện cổ tích như **Mèo đi hia**, và chuyện cổ xưa như **Con thuyền Noah**, ta bắt gặp cả một thế giới loài vật tuyệt diệu. Đó là những câu chuyện dẫn ta đến với tình yêu miền quê cũng như niềm say mê không chỉ với động vật mà còn cả mối quan hệ với chúng. Ta cảm thấy gần gũi với chúng đến mức nào, hay động vật có thể động viên an ủi ta, mang lại niềm vui cho ta ra sao, liệu ta có tôn trọng và yêu mến chúng hay lạm dụng sự tin cậy của chúng để gây hại và hủy hoại chúng...

Trong cuốn sách này, các em sẽ tìm thấy một số câu chuyện đã truyền cảm hứng cho tôi, những câu chuyện tôi yêu mến và tâm niệm suốt thời niên thiếu, cùng rất

những câu chuyện khác mà tôi thích, qua giọng kể của những cây bút tuyệt vời nhất thời hiện đại và dĩ nhiên, cả những câu chuyện vĩ đại của những nhà văn vĩ đại, những câu chuyện thách thức thời gian, phần nhiều vẫn được kể lại cho trẻ em từ hàng trăm năm nay. Hãy thưởng thức chúng, và nếu có thể, hãy mơ về những câu chuyện, những bài thơ của riêng mình, sau đó ngồi xuống và viết lại câu chuyện mà mình đã mơ, kể lại trên trang giấy hay màn ảnh để tất cả chúng ta có thể cùng tận hưởng.

Michael Morpurgo

Mục lục

Nhện Anansi và chú linh dương non 9

Tony Bradman *kể lại*

Steve Horrocks *minh hoạ*

Cô bò màu nhiệm 25

Claire Llewellyn *kể lại*

Anaïs Goldemberg *minh hoạ*

Linh Cầu dơi meo 51

Timothy Knapman *kể lại*

Linda Selby *minh hoạ*

Cáo và Quạ 63

Joanna Nadin *kể lại*

Irina Troitskaya *minh hoạ*

Vua của loài mèo 75

Elizabeth Laird *kể lại*

Yannick Robert *minh hoạ*

Tất cả lên thuyền 85

Geraldine McCaughrean *kể lại*

Alex Wilson và David Pavon *minh hoạ*

Vì sao Gấu mất đuôi 95

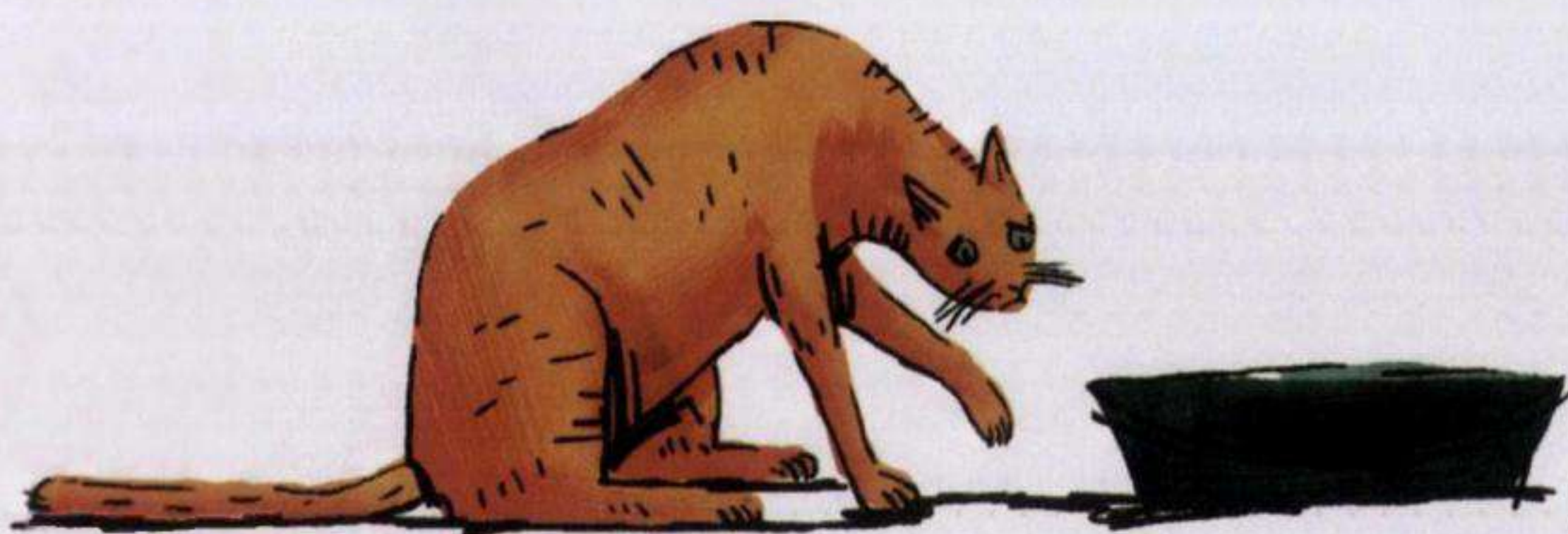
Susan Price *kể lại*

Sara Ogilvie *minh hoạ*

Peter và Sói 111

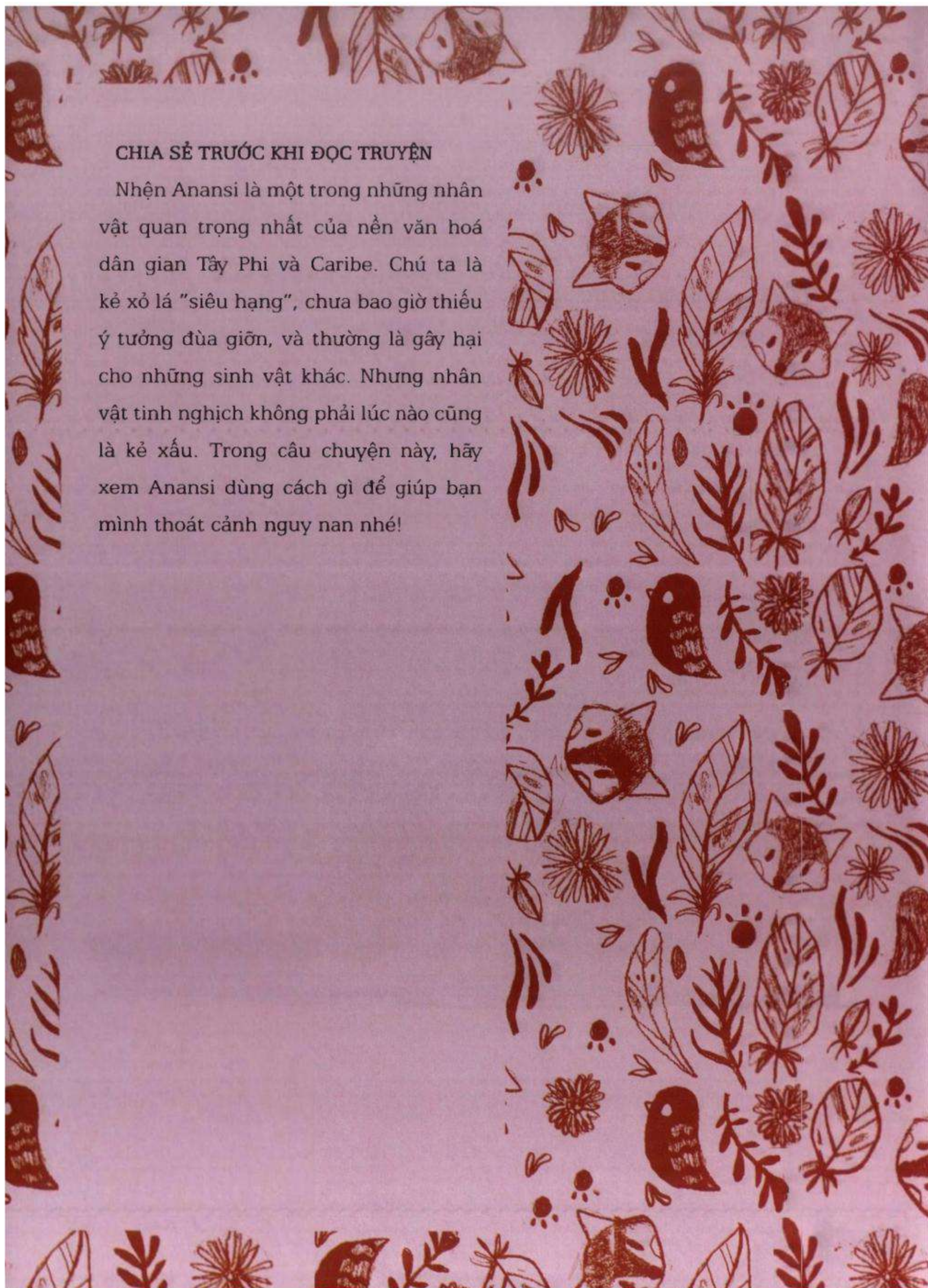
Michael Morpurgo *kể lại*

Joanna Carey *minh hoạ*

CHIA SẺ TRƯỚC KHI ĐỌC TRUYỆN

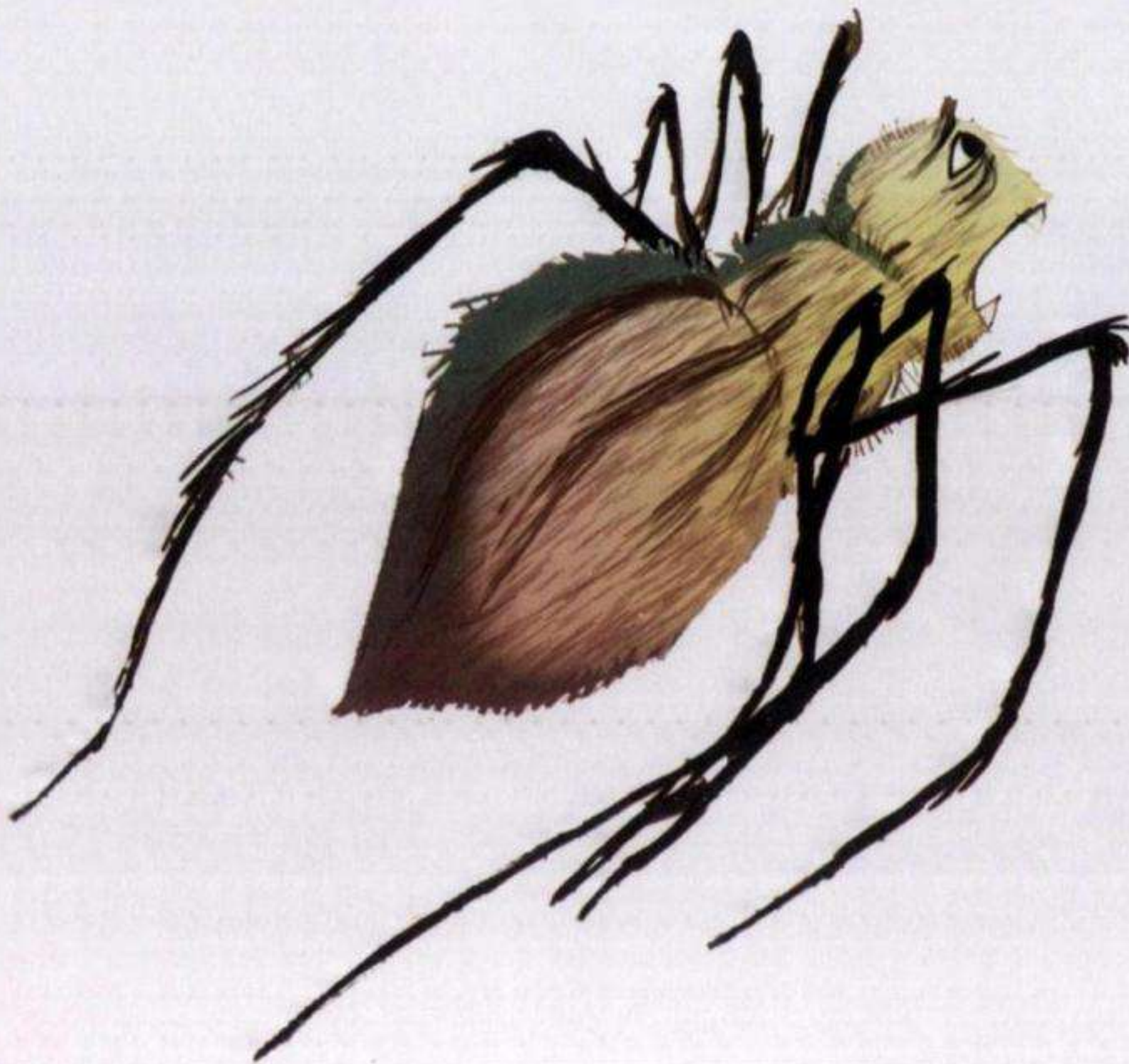
Nhện Anansi là một trong những nhân vật quan trọng nhất của nền văn hoá dân gian Tây Phi và Caribe. Chú ta là kẻ xỏ lá "siêu hạng", chưa bao giờ thiếu ý tưởng đùa giỡn, và thường là gây hại cho những sinh vật khác. Nhưng nhân vật tinh nghịch không phải lúc nào cũng là kẻ xấu. Trong câu chuyện này, hãy xem Anansi dùng cách gì để giúp bạn mình thoát cảnh nguy nan nhé!

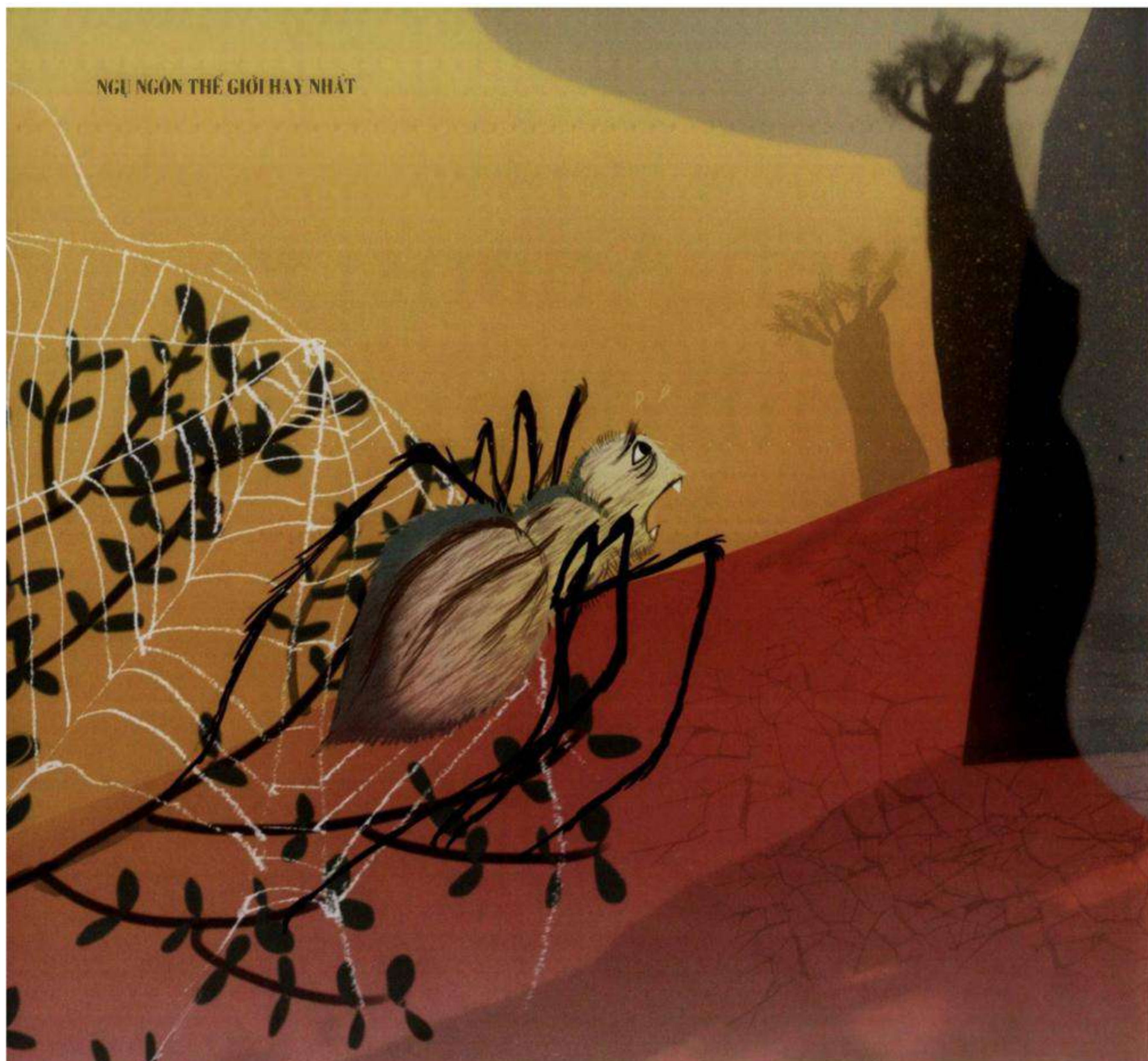

Nhện Anansi và chú linh dương non

Tony Bradman kể lại
Steve Horrocks minh họa

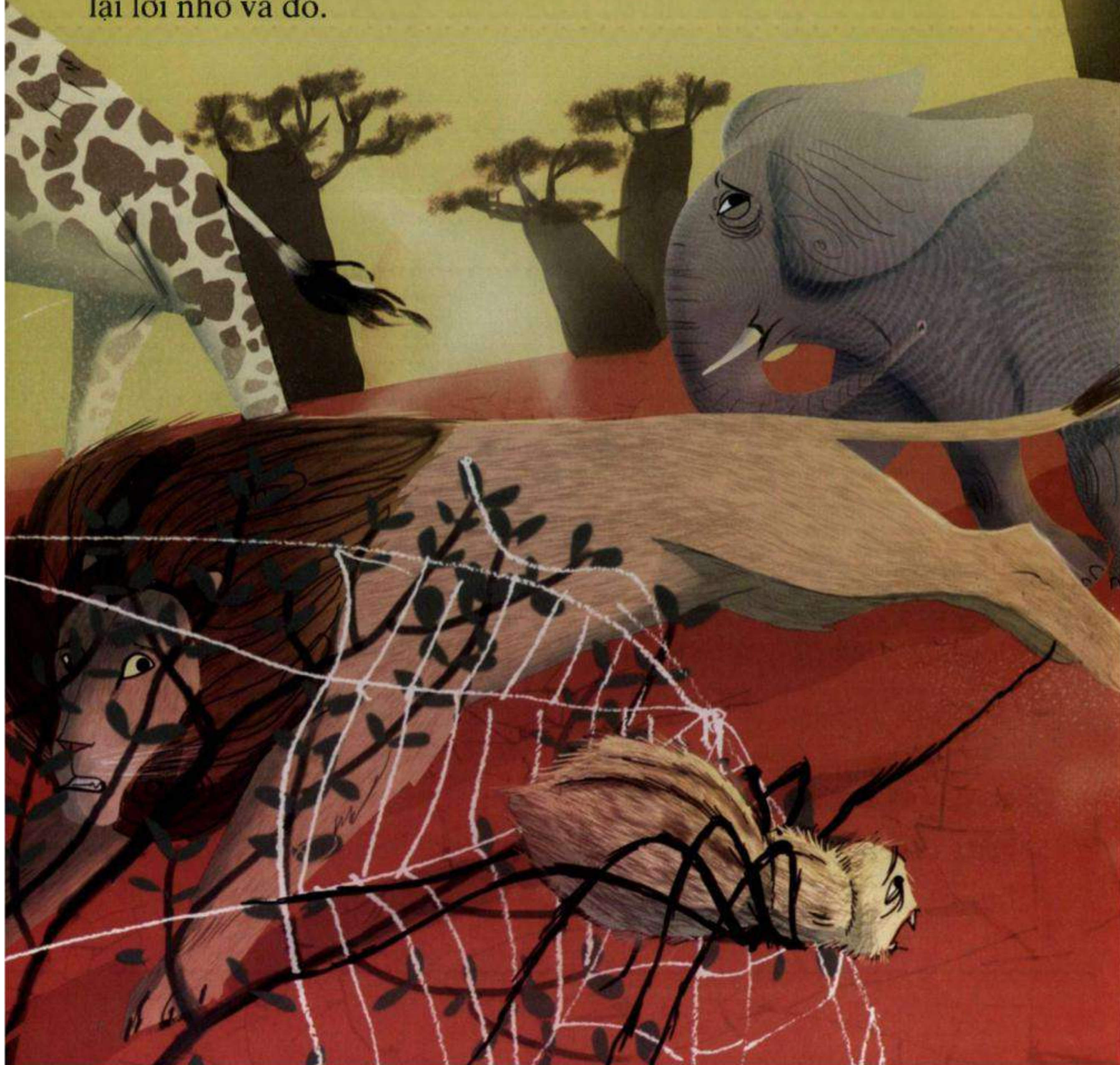
Dĩ nhiên là ai cũng từng nghe về chú nhện Anansi và các trò bịp bợm của chú, phải không nào? Chú là Vua Láu Cá tám chân, kẻ không bao giờ thiếu ý tưởng đùa giỡn và thường là gây hại cho những sinh vật khác. Nhưng thi thoảng chú cũng cần được giúp đỡ – và khi đó, chúng ta có thể thấy mặt tử tế trong tính cách của chú.

Một hôm, Anansi treo mình trong một bụi cây và dẹt mạng nhện – như loài nhện vẫn làm. Đang mãi ngẫm nghĩ về những trò đùa đầy hứa hẹn thì bỗng chú ngửi thấy mùi khói. Chú leo lên ngọn bụi cây để xem chuyện gì đang xảy ra và trở mắt khi thấy khu rừng đang cháy. Một bức tường lửa đang hùng hổ lao về phía chú!

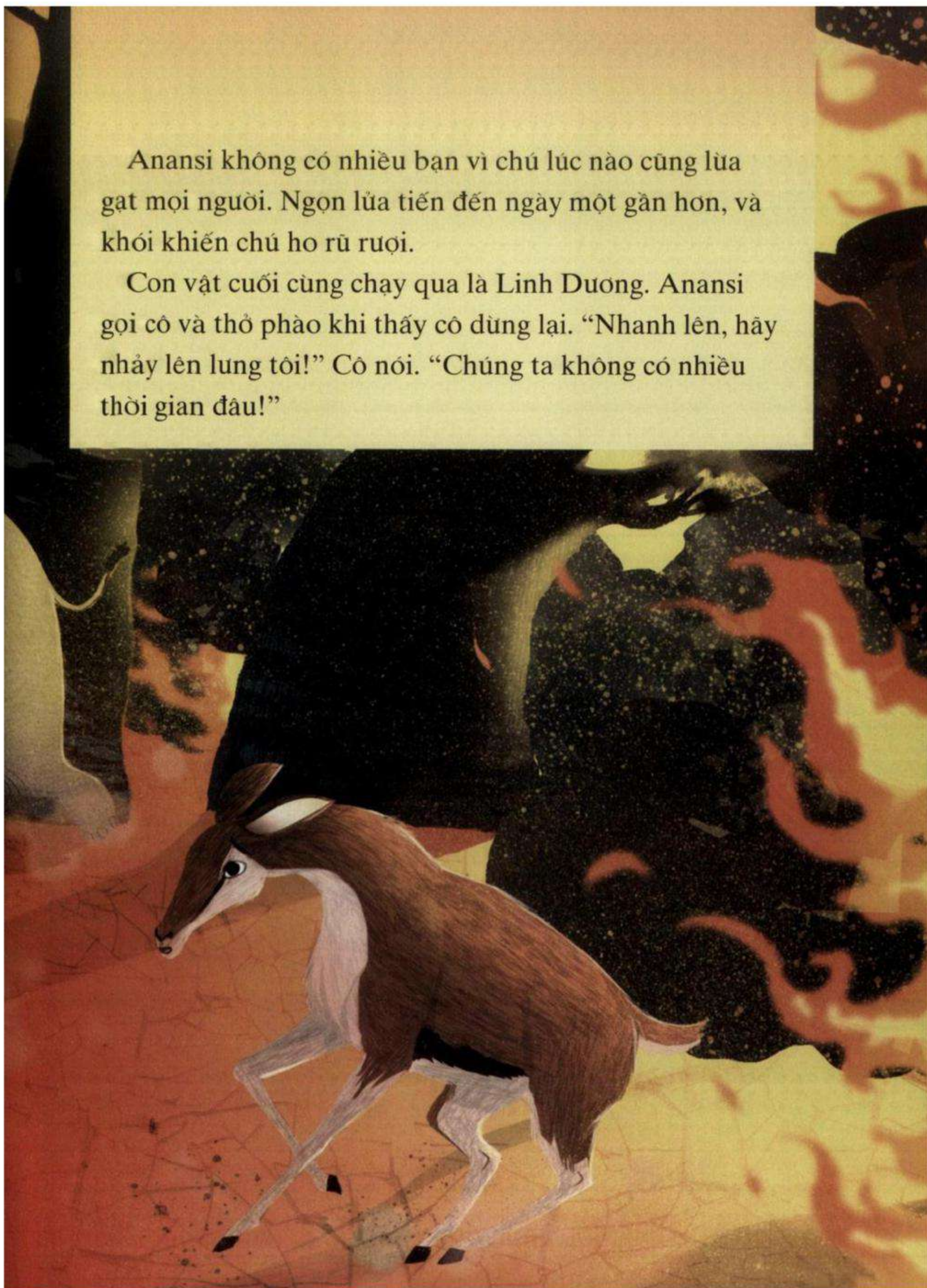
“Ôi không, rắc rối to rồi!” Anansi lắm bầm. “Mấy cái chân bé tẹo của mình sẽ chẳng bao giờ nhanh hơn ngon lửa đó. Mình phải làm gì bây giờ?”

Tất cả các loài vật trong rừng đều đang hồi hả chạy trốn. Mỗi khi có con vật nào đó vội vã chạy qua, Anansi lại gào lên: “Làm ơn cứu tôi với!” – nhưng không ai đáp lại lời nhờ vả đó.

Anansi không có nhiều bạn vì chú lúc nào cũng lừa gạt mọi người. Ngọn lửa tiến đến ngày một gần hơn, và khói khiến chú ho rũ rượi.

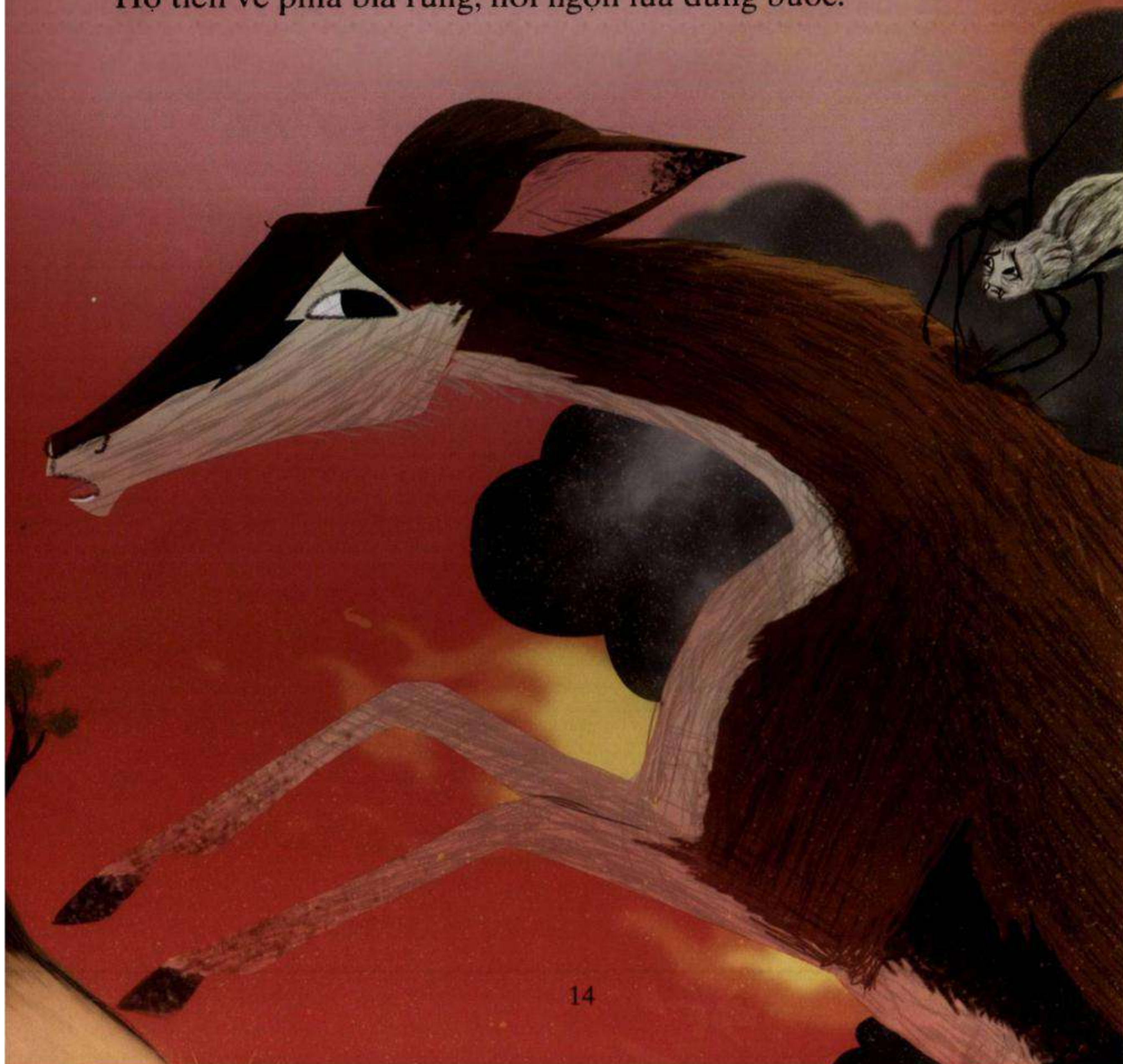
Con vật cuối cùng chạy qua là Linh Dương. Anansi gọi cô và thở phào khi thấy cô dừng lại. “Nhanh lên, hãy nhảy lên lưng tôi!” Cô nói. “Chúng ta không có nhiều thời gian đâu!”

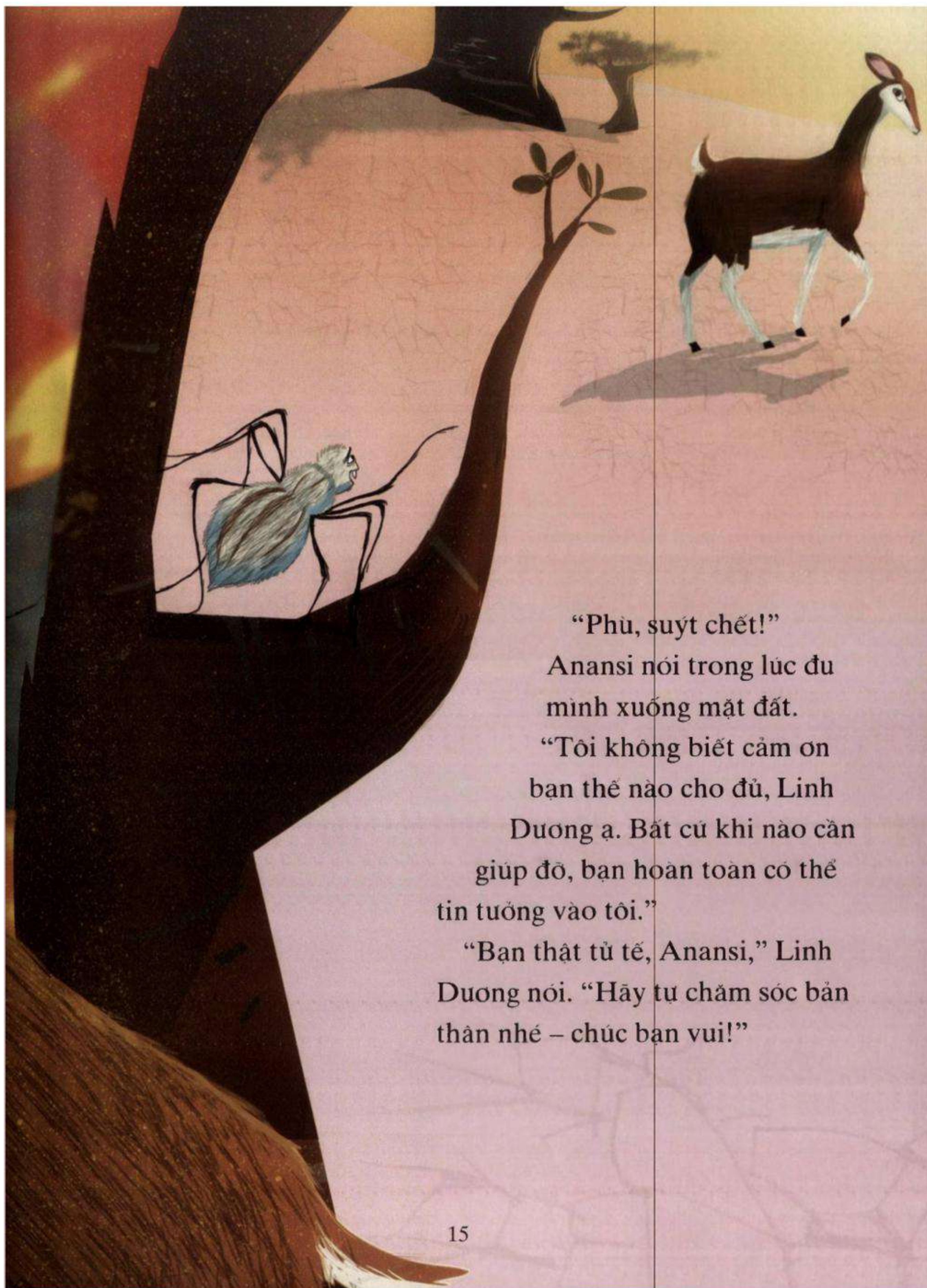

Anansi không cần được nhắc đến lần thứ hai.

Chú nhảy vọt lên lưng cô và cô chạy đi. Đôi chân dài của cô vút bay trên mặt đất. Anansi phải bám chặt bởi chú cũ nảy lên nảy xuống.

Những chiếc lưỡi lửa ở ngay phía sau họ, và chú cú tưởng cả hai sẽ không thoát được. Ấy thế mà họ đã sống sót. Họ tiến về phía bìa rừng, nơi ngọn lửa dừng bước.

“Phù, suýt chết!”

Anansi nói trong lúc đu
mình xuống mặt đất.

“Tôi không biết cảm ơn
bạn thế nào cho đủ, Linh
Duong ạ. Bất cứ khi nào cần
giúp đỡ, bạn hoàn toàn có thể
tin tưởng vào tôi.”

“Bạn thật tử tế, Anansi,” Linh
Duong nói. “Hãy tự chăm sóc bản
thân nhé – chúc bạn vui!”

Anansi nhìn cô rời đi, rồi chú cũng đi đường chú. Thời gian trôi qua và mọi chuyện dần ổn định lại. Rừng bắt đầu sinh sôi, tất cả các loài vật đã trở về, và Anansi lại nghịch ngợm như xưa. Nhưng chú luôn trân trọng Linh Dương và không bao giờ thử bất cứ trò đùa nào với cô và đứa con bé bỏng của cô – một sinh linh xinh đẹp mà cô yêu quý vô ngần.

Một hôm, Anansi đang treo mình trên cây thì thấy hai mẹ con họ. “Ở lại đây nhé, con yêu,” Anansi nghe Linh Dương nói vậy khi cô giấu cậu bé trong một bụi cây. “Mẹ sẽ đi kiếm một ít cỏ ngọt mà con thích. Đừng lo nhé, mẹ sẽ không đi lâu đâu.”

Rồi cô phóng vút đi. Anansi cũng quay đi. Nhưng
đúng lúc đó, chú thấy hai người thợ săn xuất hiện từ
sau một tảng đá! Anansi nấp sau thân cây nên họ
không nhìn thấy chú.

“Đi nào, theo dấu nó!”
Người thợ săn thủ nhất nói.
“Chúng ta có thể quay lại bắt
con non sau.”

Anansi dõi theo họ và cảm thấy lo lắng cho người bạn của mình. Chú tin rằng cô sẽ ổn vì cô chạy nhanh như gió và đã từng thoát khỏi đám thợ săn. Nhưng nếu cô cứ chạy mãi với ý định dẫn thợ săn rời xa chỗ con mình thì sao? Những người thợ săn sẽ bỏ cuộc, không đuổi theo nữa và trở về bắt chú linh dương non.

Anansi nhận ra rằng chỉ có chú mới cứu được linh dương non – nhưng chú làm được gì đây? Anansi vắt óc suy nghĩ... và cuối cùng, chú nghĩ ra một cách.

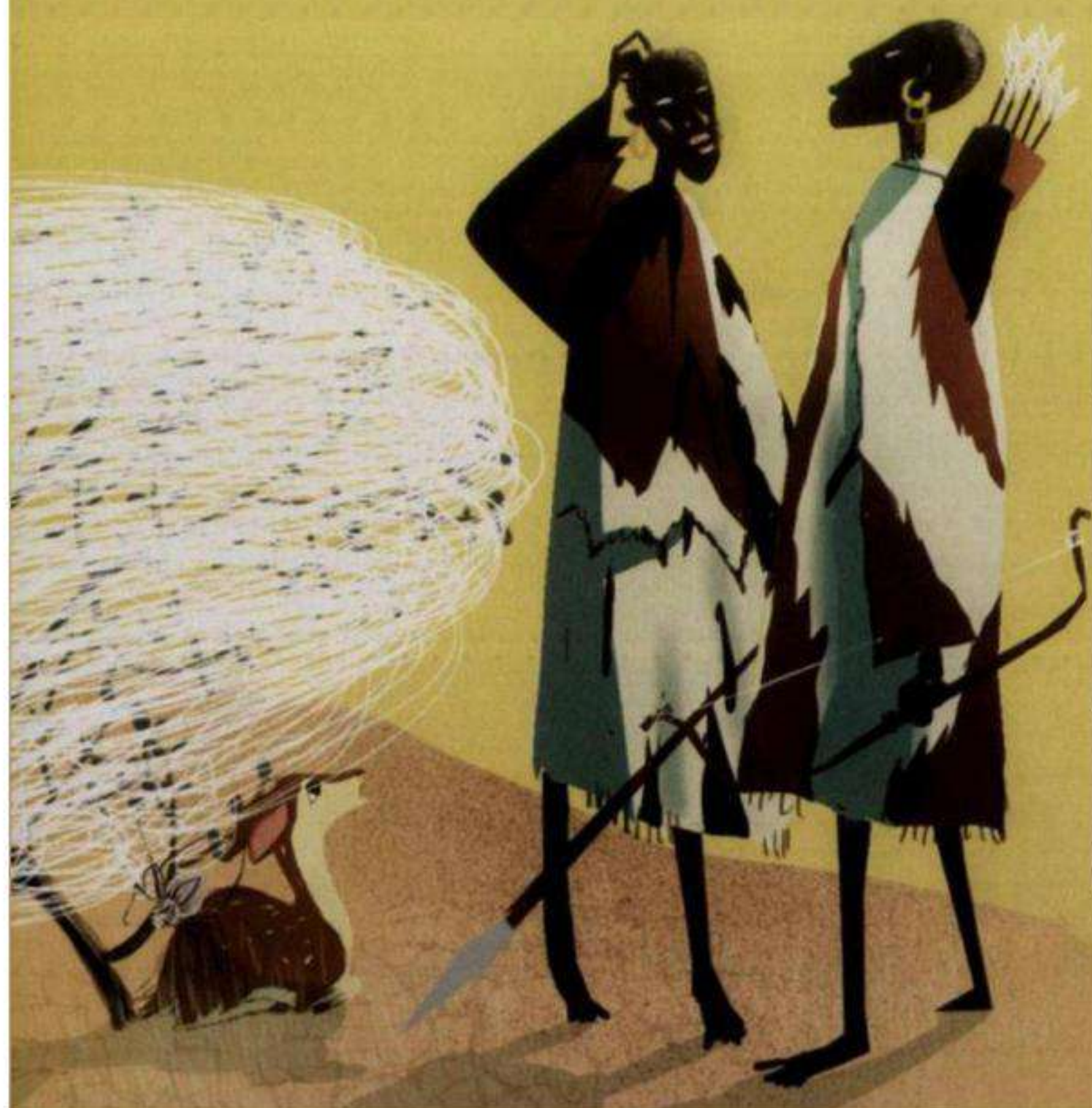
Nếu chú giăng một mạng nhện quanh bụi cây để đám thợ săn không thấy cậu bé thì sao nhỉ?

Anansi mau mắn bắt tay vào việc. Nhưng những người thợ săn trở lại trước khi chú kịp dệt xong. Anansi dừng lại, lo lắng quan sát họ từ sau một phiến lá. Trông họ có vẻ bức bối nên Anansi đoán rằng cô Linh Dương đã trốn thoát.

“Con non đâu rồi?” Người thợ săn đầu tiên nói. “Có đúng chỗ này không nhỉ?”

“Đúng mà, tôi nghĩ nó ở dưới bụi cây này,” thợ săn thứ hai nói. “Nhưng giờ thì có vẻ không giống lắm – trên bụi cây làm gì có mạng nhện.”

“Cậu nói đúng,” người thợ săn đầu tiên nói. “Nhưng ta cứ lại gần xem sao...”

Anansi thấy hoảng loạn – chú phải dệt cho xong tám mạng! Chú bắt đầu dòn hết tốc lực để chuẩn bị sẵn sàng trước những người thợ săn đi vòng quanh bụi cây.

Đúng là hú vía... chú đã giăng kín cả bụi cây, vừa kịp lúc.

Rồi chú buông mình xuống mặt đất, đến bên cạnh chú linh dương non và nín thở chờ đợi.

“Không, không phải bụi cây này,” người thợ săn đầu tiên kết luận.

“Thôi vậy,” người thợ săn thứ hai nói. “Chúng ta tìm chỗ khác xem sao!”

Anansi chỉ dám thở khi biết những thợ săn đã bỏ đi. Đúng lúc đó, cô Linh Dương hốt hải chạy đến. “Con ơi!” Cô bật khóc. “Con ở đâu?”

“Bạn Linh Dương ơi, đừng lo lắng!” Anansi kêu lên, kéo một lỗ trên mạng nhện. “Cháu ở đây này!”

Anansi kể lại mọi chuyện cho Linh Dương nghe. Cô thở phào nhẹ nhõm.

“Ôi, Anansi,” cô mừng rỡ nói. “Tôi thật không biết cảm ơn bạn thế nào cho đủ!”

Anansi đáp: “Có gì đâu. Đó là điều bạn bè nên làm mà.”

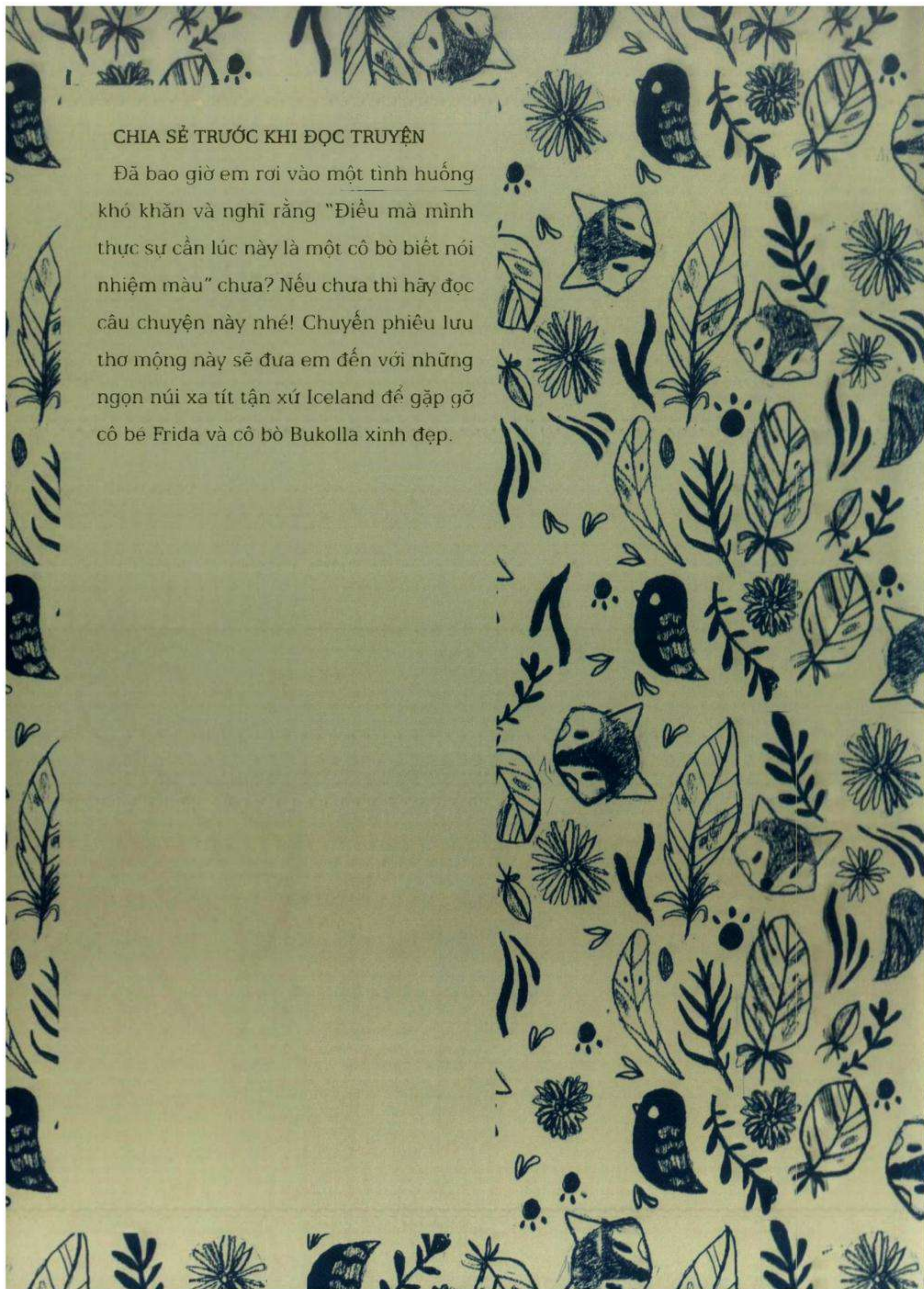
Khi nghe Linh Dương thuật lại, những con vật khác không thể tin được rằng Anansi đã nói ra câu ấy...

Nhưng lần ấy, Vua Lầu Cá đã rất nghiêm túc khi nói vậy đấy!

CHIA SẺ TRƯỚC KHI ĐỌC TRUYỆN

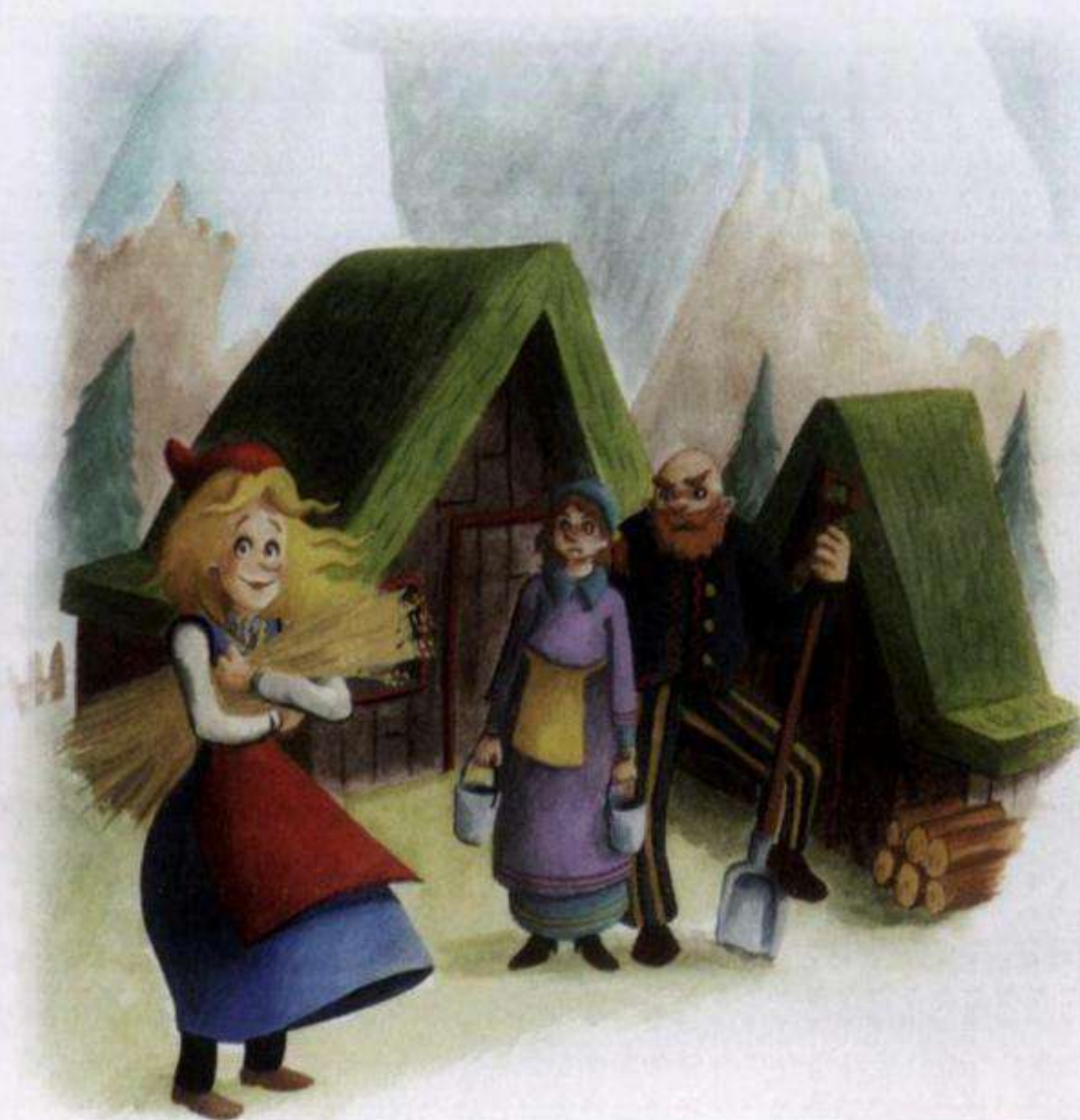
Đã bao giờ em rơi vào một tình huống khó khăn và nghĩ rằng “Điều mà mình thực sự cần lúc này là một cô bò biết nói nhiệm màu” chưa? Nếu chưa thì hãy đọc câu chuyện này nhé! Chuyến phiêu lưu thơ mộng này sẽ đưa em đến với những ngọn núi xa tít tận xứ Iceland để gặp gỡ cô bé Frida và cô bò Bukolla xinh đẹp.

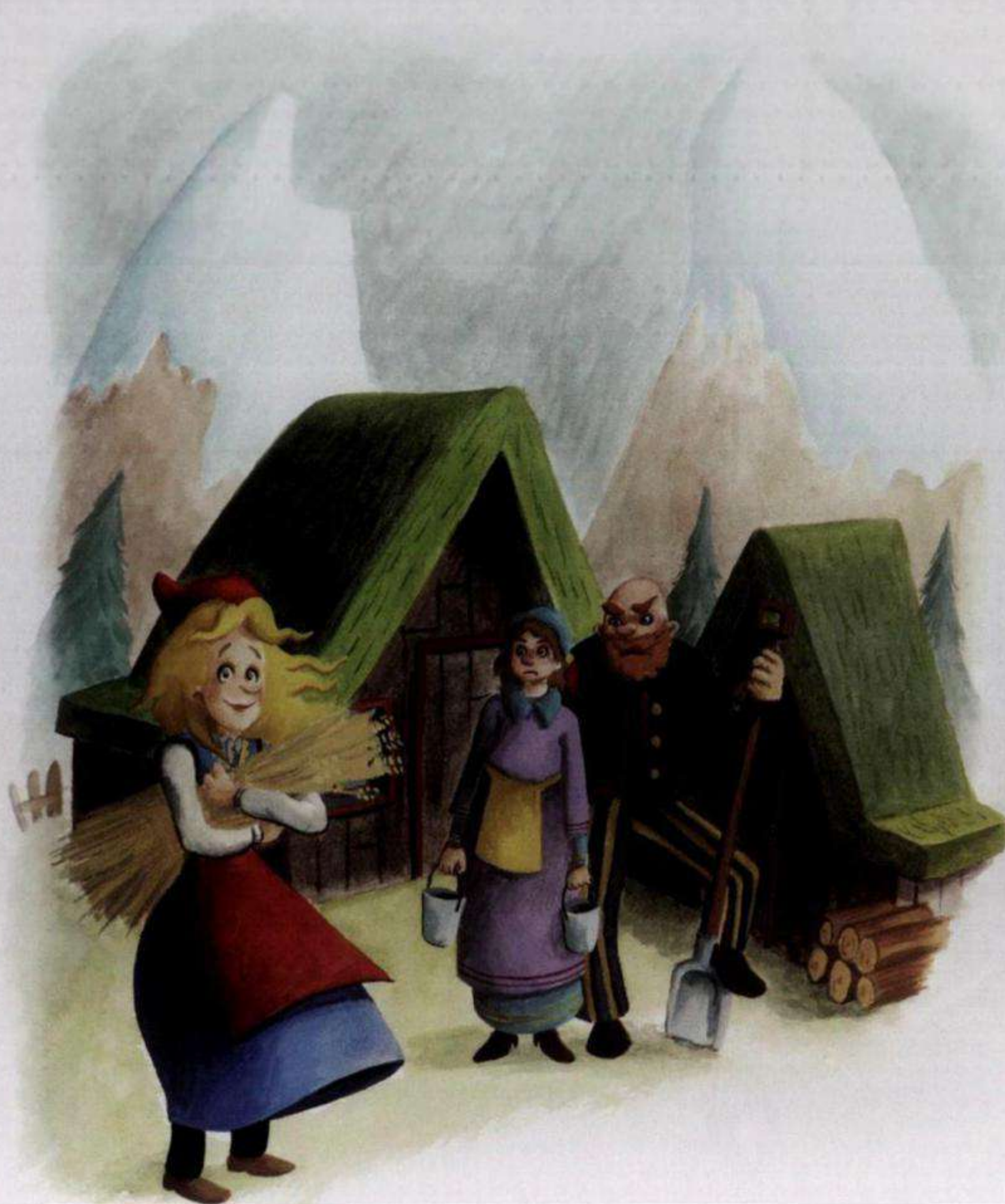
Cô bò màu nhiệm

Claire Llewellyn kể lại
Anaïs Goldemberg minh họa

Ngày xưa ngày xưa, ở xứ Iceland có một cặp vợ chồng
nghèo. Họ sống cùng cô con gái Frida trong một
nông trại nhỏ lọt thỏm giữa núi non hùng vĩ.

Hai vợ chồng nuôi một con bò sữa màu nâu xinh đẹp tên là Bukolla. Người vợ vắt sữa Bukolla hai lần một ngày. Hai lần một ngày, chiếc xô đầy ắp món sữa thơm ngon, béo ngậy. Ôi chao, họ mới yêu quý cô bò sữa làm sao! Thật lòng mà nói thì, họ còn yêu quý cô hơn cả con mình.

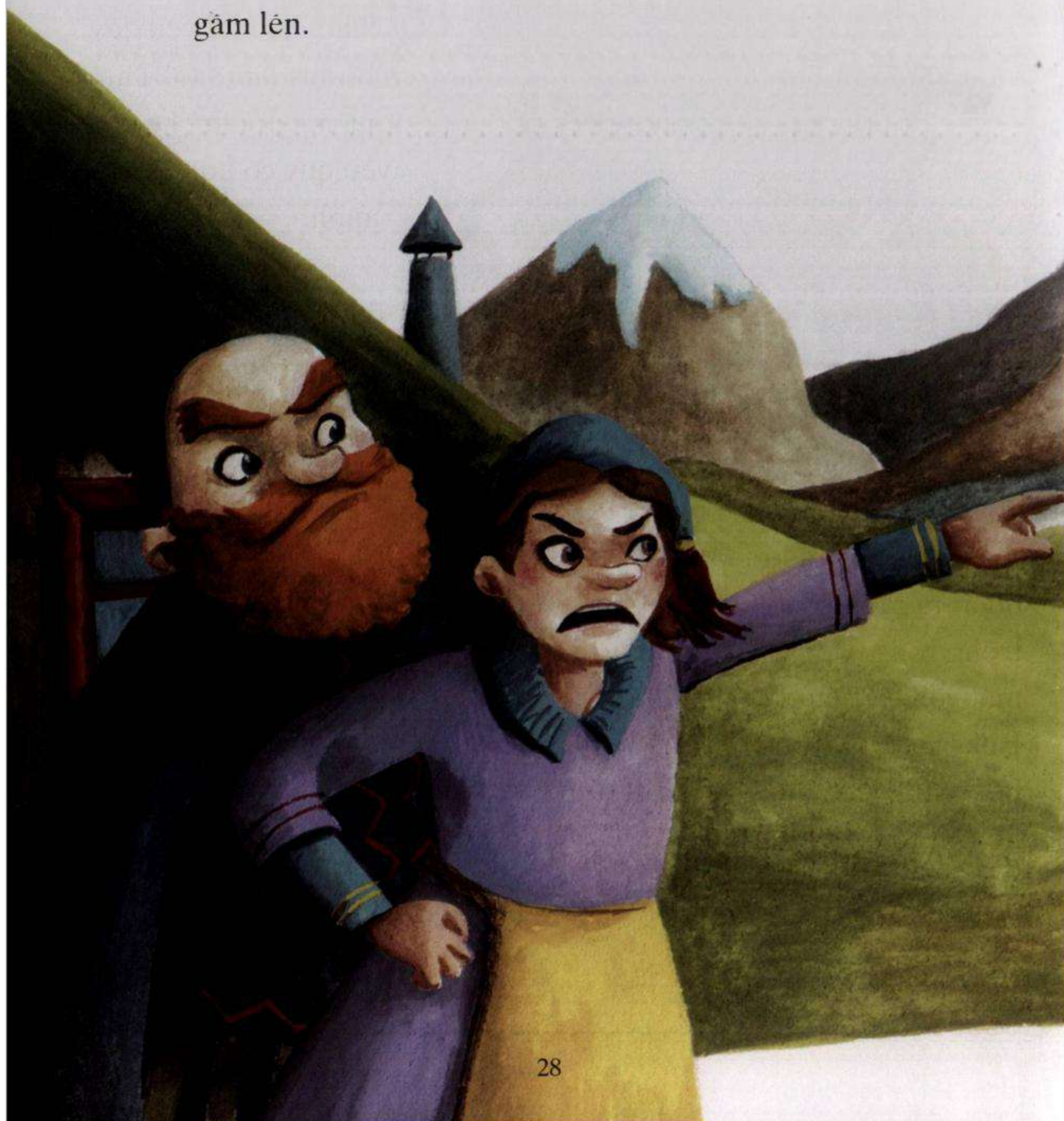

Một buổi sáng, người vợ tới vắt sữa Bukolla như thường lệ. Bà ta khiếp đảm nhận ra rằng chuồng bò trống rỗng. Cô bò đã đi mất rồi! “Chồng, chồng ơi, Bukolla đi mất rồi!” Bà ta hét toáng lên. Hai vợ chồng họ tìm cô bò suốt cả ngày trời mà chẳng thấy cô đâu cả.

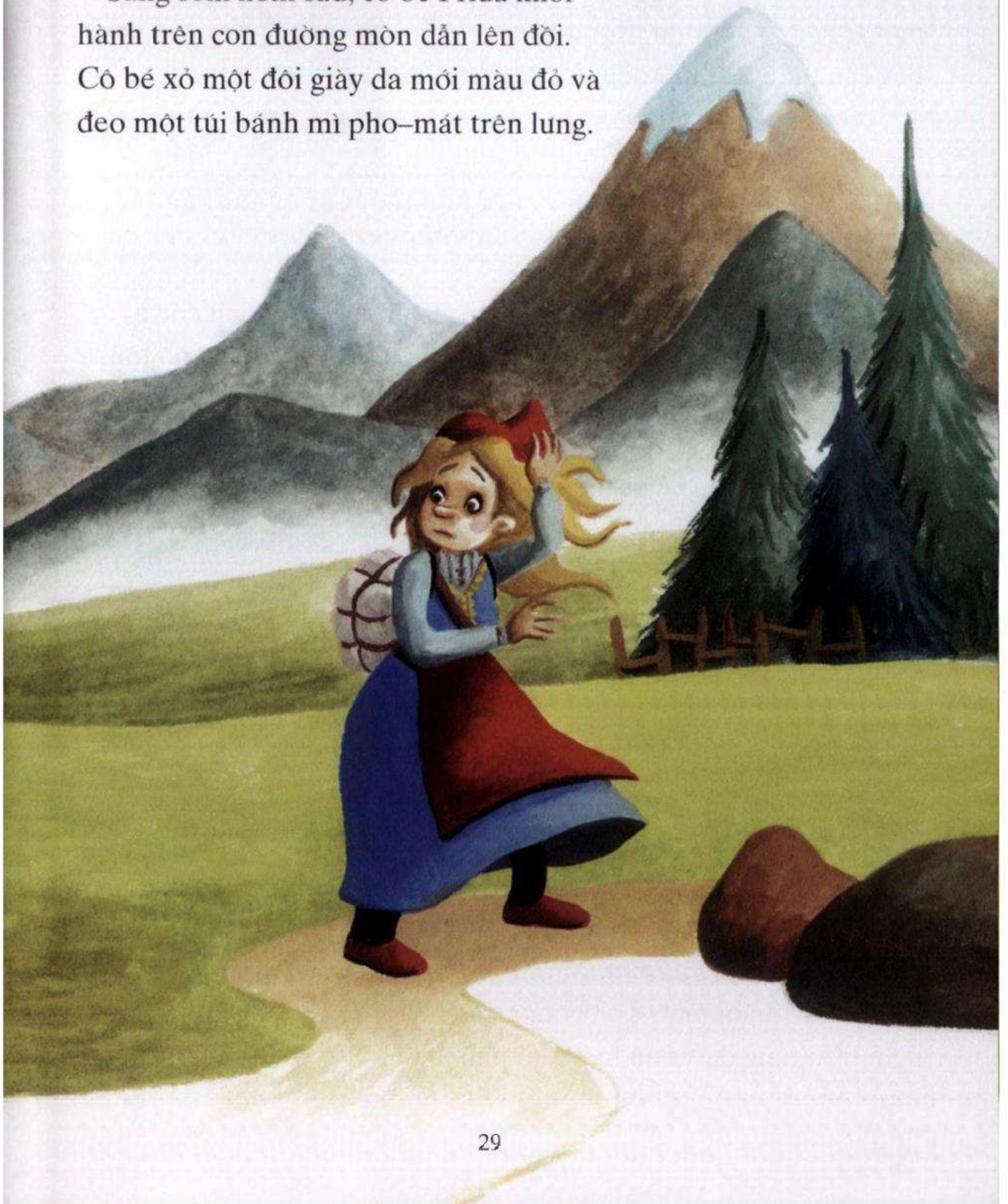

Đêm đó, cặp vợ chồng lòng lộn vì giận dữ. “Frida,” bà mẹ cắn cẩu quát, “ngày mai mày phải vào núi tìm Bukolla.”

“Và đừng quay về cho đến khi tìm thấy nó!” Ông bố gầm lên.

Sáng sớm hôm sau, cô bé Frida khởi hành trên con đường mòn dẫn lên đồi. Cô bé xỏ một đôi giày da mới màu đỏ và đeo một túi bánh mì pho-mát trên lưng.

Con đường dẫn Frida qua
một trắng cỏ um tùm. Rồi nó
bắt đầu tiến về phía triền dốc.

Con đường quanh co và
vòng qua những tảng đá lớn.
Nó băng qua một dòng suối
chảy xiết.

Một tiếng đồng hồ sau,
Frida thấy thấm mệt. Cô bé ngồi
nghỉ trên tảng đá và ăn bánh mì pho-mát.

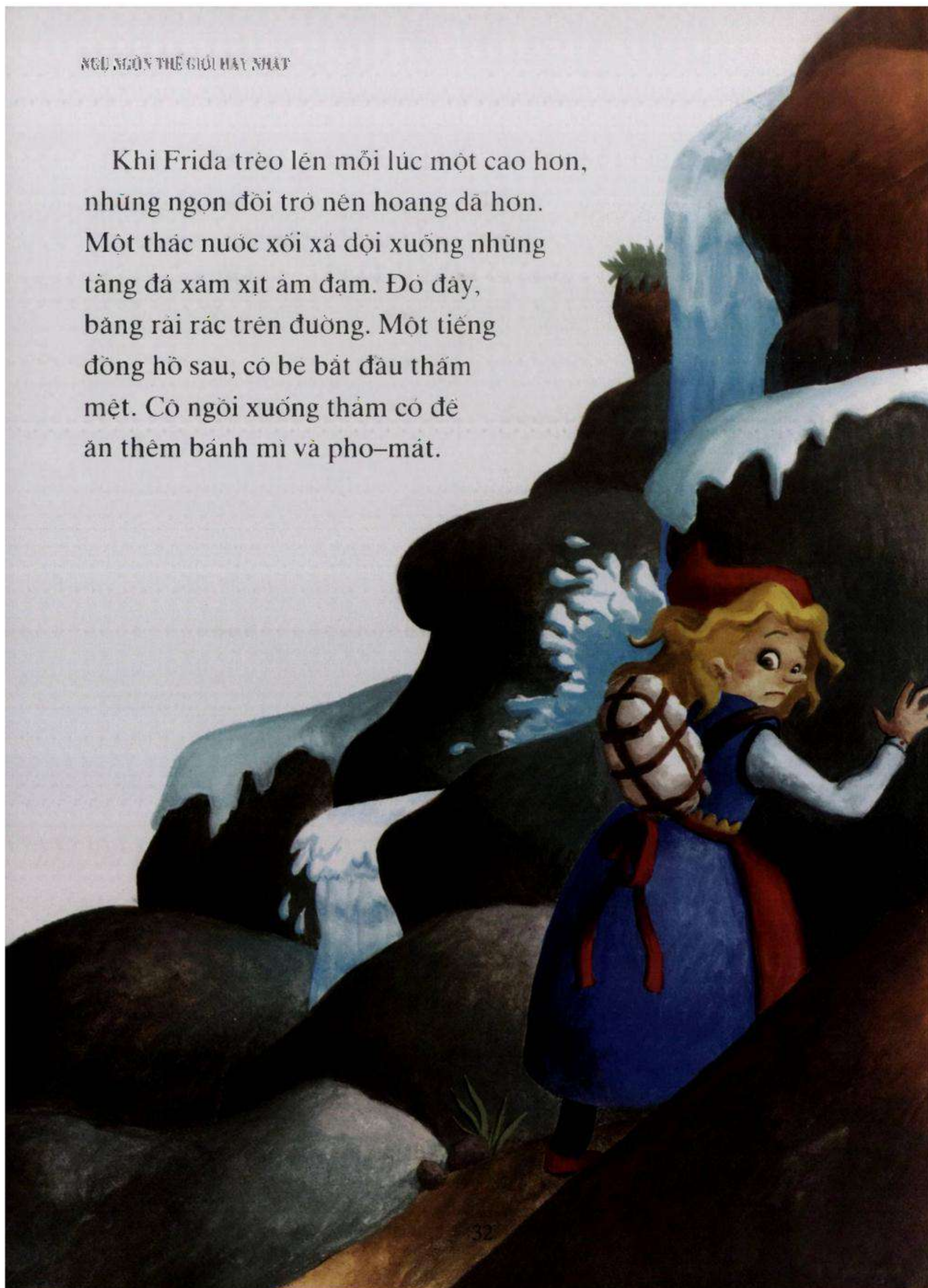
Cô quyết định gọi cô bò mất tích.

Bukolla! Bạn thân mến!
Bạn có nghe thấy tôi gọi không?
Hãy kêu lên nếu bạn đang ở gần đây nhé!

Từ phía xa thật là xa, Frida loáng thoáng nghe thấy tiếng “am bờ”. Cô bé dừng phát dây và bắt đầu tiến về phía đó.

Khi Frida trèo lên mỗi lúc một cao hơn,
những ngọn đồi trở nên hoang dã hơn.
Một thác nước xối xả dội xuống những
tầng đá xám xịt âm đạm. Đò đây,
băng rải rác trên đường. Một tiếng
đồng hồ sau, cô bé bắt đầu thấm
mệt. Cô ngồi xuống thềm cỏ để
ăn thêm bánh mì và pho-mát.

Lần thứ hai, cô bé gọi cô bò.

Một lần nữa, cô bé nghe thấy một tiếng “ùm bò”. Lần này, âm thanh ấy rõ hơn lần trước. Cô bé đứng phắt dậy và hối hả bước về phía đó.

Frida càng leo lên cao, bầu trời càng thêm âm u. Những đám mây xám xịt, gió lạnh bắt đầu vi vút. Cô bé run rẩy, co ro để xua đi cái lạnh. Một tiếng đồng hồ sau, cô bé lại thấy mệt nên đã ngồi xuống một tảng đá để nghỉ ngơi.

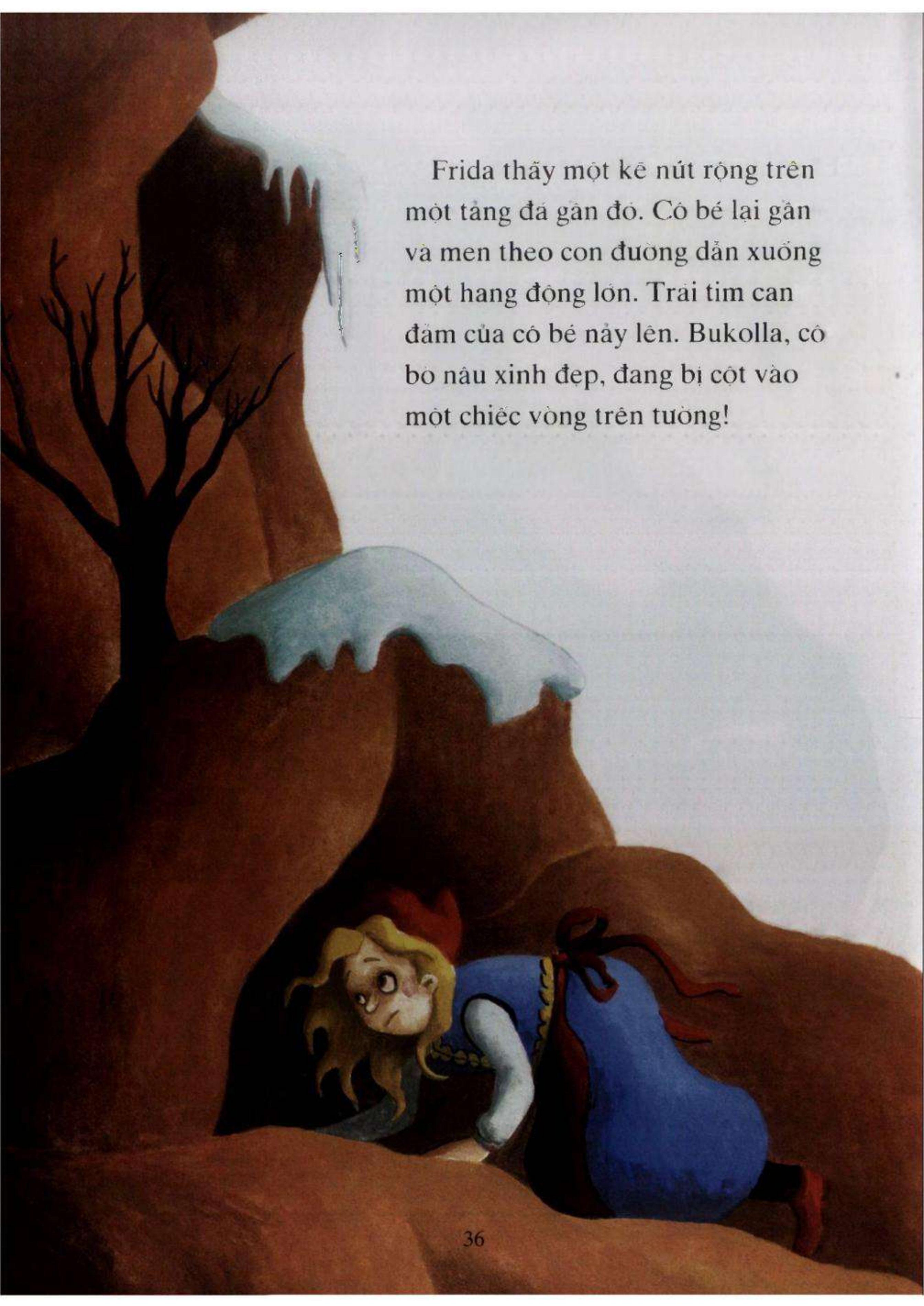

Lần thứ ba, Frida gọi:

Bukolla! Bạn thân mến!
Bạn có nghe thấy tôi gọi không?
Hãy kêu lên nếu bạn đang ở gần đây nhé!

Lần này, cô bé nghe thấy tiếng “ùm bò” to đến mức như thể vọng đến từ ngay dưới chân! Liệu Bukolla có bị kẹt trong một cái hang nào đó không? Frida đứng phắt dậy và nhìn quanh.

A stylized illustration of a young girl with blonde hair, wearing a blue dress with a red bow at the back, climbing a brown, craggy rock formation. She is looking up with a determined expression. On the rock face above her is a white, irregular patch. To the left, a black silhouette of a bare tree is visible against the light background. The overall style is painterly and whimsical.

Frida thấy một khe nứt rộng trên một tảng đá gần đó. Cô bé lại gần và men theo con đường dẫn xuống một hang động lớn. Trái tim can đảm của cô bé nảy lên. Bukolla, cô bò nâu xinh đẹp, đang bị cột vào một chiếc vòng trên tường!

Vốn là một cô bé thông minh, Frida biết mọi điều về những con quỷ độc ác sống trong các hang động trên núi. Thế là cô bé nhanh chóng tháo dây cho Bukolla và đưa cô bò rời khỏi hang qua kẽ nứt lúc trước. Rồi cả hai cùng quay về nhà.

Bầu trời đầy mây trở nên tối tăm hơn khi Frida và Bukolla vội vã trở về theo con đường mòn. Chưa đi được bao xa, họ đã nghe thấy những giọng nói giận dữ. Frida ngoái đầu lại và thấy hai phụ nữ đang đuổi theo mình.

Họ là những phụ nữ kì lạ nhất mà cô bé từng trông thấy. Một người thì khổng lồ trong khi người còn lại thì bé tí. Cả hai đều xấu xí, dữ tợn và khoẻ như vâm. Frida biết ngay rằng chúng chính là quỷ. Và chúng đang đuổi theo cô bé và Bukolla!

Frida run rẩy từ đầu đến chân. Cô bé kêu lên:
“Ôi, Bukolla, chúng mình phải làm gì bây giờ?”
Và rồi, thật khó tin, cô bò cất tiếng nói.

Cô bé thân yêu,
hãy nhổ một sợi
lông đuôi của tôi và
đặt nó xuống đất!

Frida nhổ một trong những sợi lông màu
nâu trên đuôi Bukolla và đặt nó xuống đường.

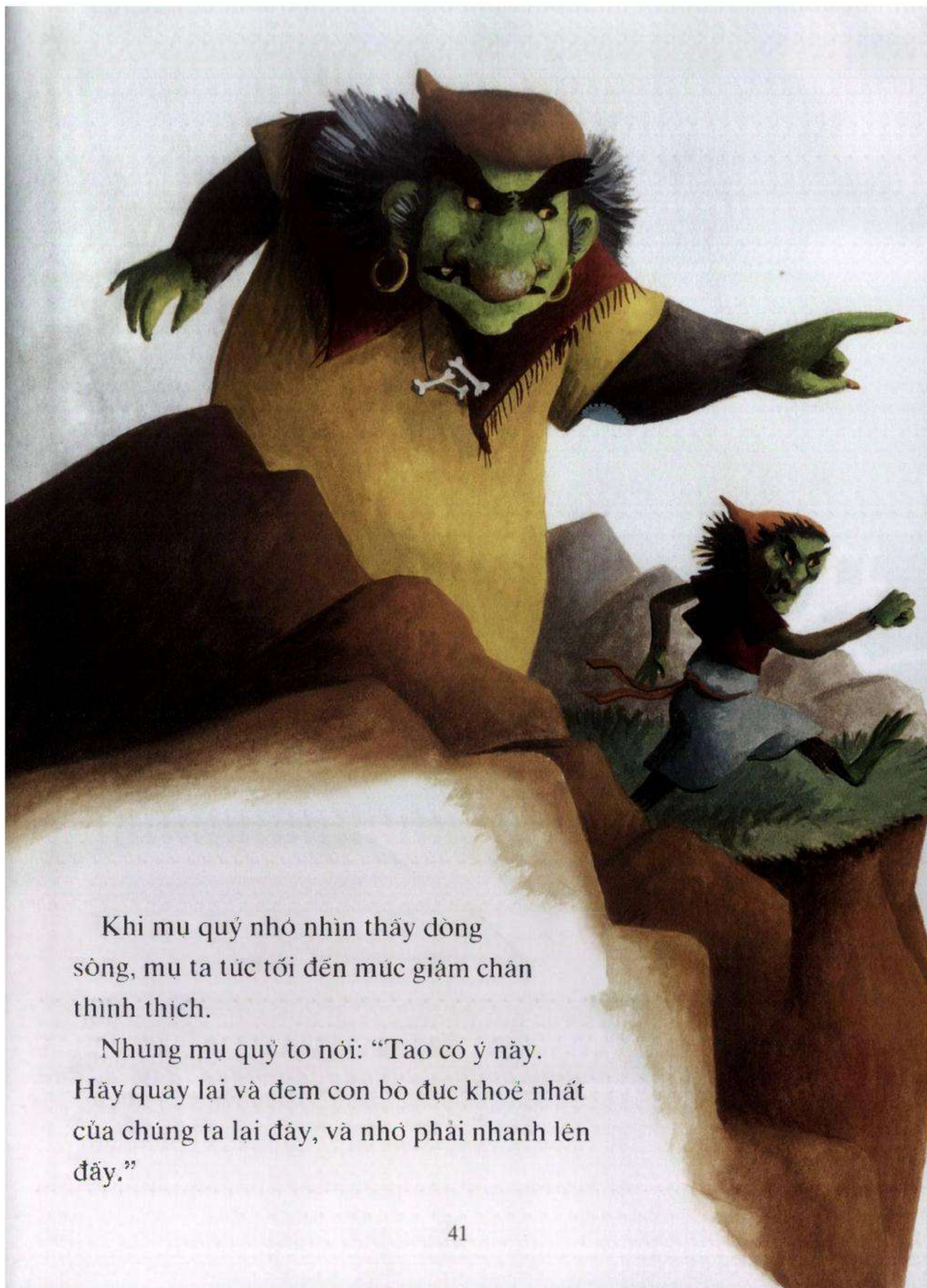
Cô bò mau nhiệm nhìn sợi lông và nói:

Lông ơi, hãy hoá thành dòng
sông rộng tới mức chỉ loài chim
mới bay được sang bờ bên kia.

Ngay lập tức, một dòng sông lớn chặn
ngang con đường giữa Frida và lũ quỷ.

Khi mục quỷ nhỏ nhìn thấy dòng sông, mục ta tức tối đến mức giậm chân thình thịch.

Nhưng mục quỷ to nói: “Tao có ý này. Hãy quay lại và đem con bò đực khỏe nhất của chúng ta lại đây, và nhớ phải nhanh lên đây.”

Chỉ trong chốc lát, mụ quỷ nhỏ đã trở lại với một con bò đực khổng lồ màu đen.

Chị gái mụ dẫn con bò đến bên dòng sông và nó bắt đầu uống. Nó uống mãi, uống mãi cho đến khi dòng sông khô cạn.

Frida và Bukolla đi được nửa đường thì lại nghe thấy giọng nói của quỷ một lần nữa. Frida ngoái đầu lại và thấy hai con quỷ đang giận dữ. Chúng tiến ngày càng gần hơn. Rằng cô bé va vào nhau lập cập. Cô bé sợ hãi kêu lên: “Ôi, Bukolla, chúng mình phải làm gì bây giờ?”

Bukolla nói:

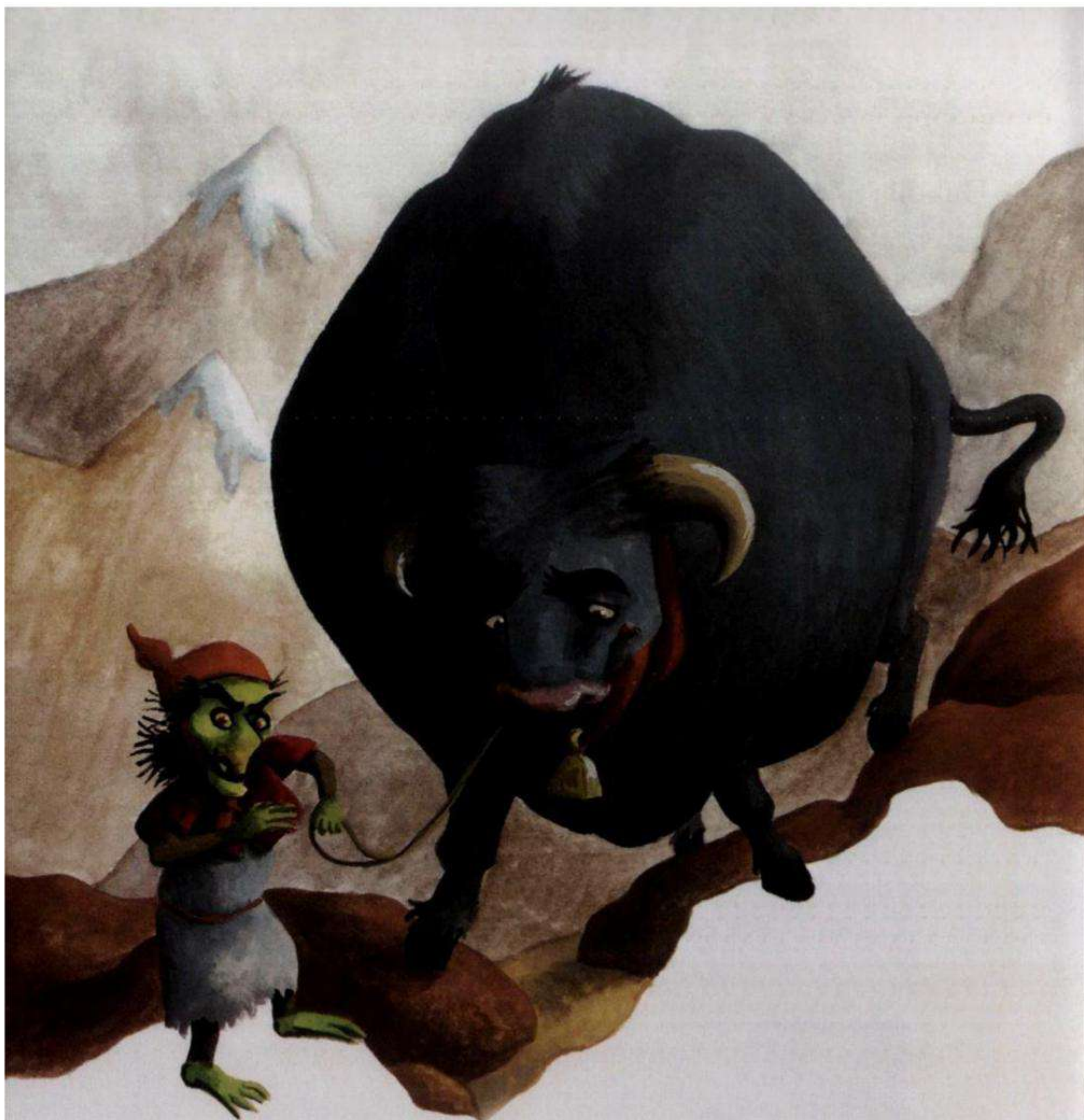
Cô bé thân yêu, hãy nhổ
một sợi lông đuôi của tôi
và đặt nó xuống đất!

Frida nhổ một sợi lông màu nâu khác trên đuôi Bukolla
và đặt nó xuống đường. Cô bò màu nhiệm bảo sợi lông:

Lông ơi, hãy hoá thành
ngọn lửa lớn tới mức chỉ loài
chim mới có thể vượt qua.

Ngay lập tức, một ngọn lửa
cực lớn chặn giữa con đường,
ngăn cách Frida và lũ quỷ.

Mụ quỷ nhỏ vô cùng giận dữ. Mụ dù nắm đấm vào
ngọn lửa rực rỡ.

Nhưng mụ quỷ chỉ nói: “Tao có ý này. Hãy quay lại
và mang con bò đen tối. Mau lên nhé, em gái!”

Chỉ trong chớp nhoáng, mụ quỷ nhỏ đã trở lại với con bò đực. Con vật khổng lồ vừa uống cạn một dòng sông và đang muốn phun ra.

Và đúng là nó đã phun ra những gì vừa uống!

Nước xối vào ngọn lửa và chẳng mấy chốc ngọn lửa tắt ngúm. Khi một lần nữa nghe thấy những giọng nói giận dữ, Frida đã về gần tới nhà. Frida ngoái đầu lại và thấy hai con quỷ đang trên đường đuổi theo mình. Cô bé kêu lên, “Ôi, Bukolla, chúng mình phải làm gì bây giờ?”

Lần thứ ba, Bukolla nói:

Cô bé thân yêu, hãy nhớ
một sợi lông đuôi của tôi và
đặt nó xuống đất!

Frida nhớ một sợi lông màu
nâu khắc trên đuôi Bukolla và
đặt nó xuống đám cỏ.

Cô bò màu nhiệm bảo sợi lông:

Lông ơi, hãy hoá thành một
ngọn núi cao tới mức chỉ loài chim
mới có thể vượt qua.

Ngay lập tức, một ngọn núi
hùng vĩ hiện lên chắn ngang con
đường giữa Frida và lũ quỷ.

Khi thấy ngọn núi, lũ
quỷ nhỏ rit lên giận dữ.
Nhưng chị nó nói: “Tao
có ý này, hãy chạy về hang
bằng tốc độ nhanh nhất rồi
mang búa và cuốc lại đây.”

Mụ quỷ nhỏ vâng lời. Chi trong chớp mắt,
mụ đã quay trở lại, vác theo búa và cuốc.

Thế rồi hai chị em nhà quỷ bắt đầu đào xuyên qua đá.
Đường hầm của chúng mỗi lúc một sâu và hẹp hơn...
... cho đến khi vách hầm chật đến nỗi lũ quỷ bị mắc kẹt!
Chúng không thể nhúc nhích được nữa.

Chúng la hét và khóc lóc nhưng
chẳng thay đổi được gì. Và cứ thế,
chúng ở lại đó cho đến tận ngày nay.

Còn Frida và Bukolla đã về
nhà an toàn. Cha mẹ Frida chào
đón họ nồng nhiệt. Hai vợ chồng
mừng quỳnh khi được thấy cô bò.
Họ cũng khá vui khi thấy Frida.

CHIA SẺ TRƯỚC KHI ĐỌC TRUYỆN

Câu chuyện ngụ ngôn đến từ miền nam châu Phi này là lời cảnh báo về cách chọn bạn bè. Tôi mong rằng các em không chơi với người bạn nào giống Chó Rừng – bởi rõ ràng nó chẳng quan tâm gì đến Linh Cầu cả. Em sẽ làm gì nếu có ai đó cố lôi em vào rắc rối, như Chó Rừng đã làm? Liệu em có đủ dũng cảm để từ chối không?

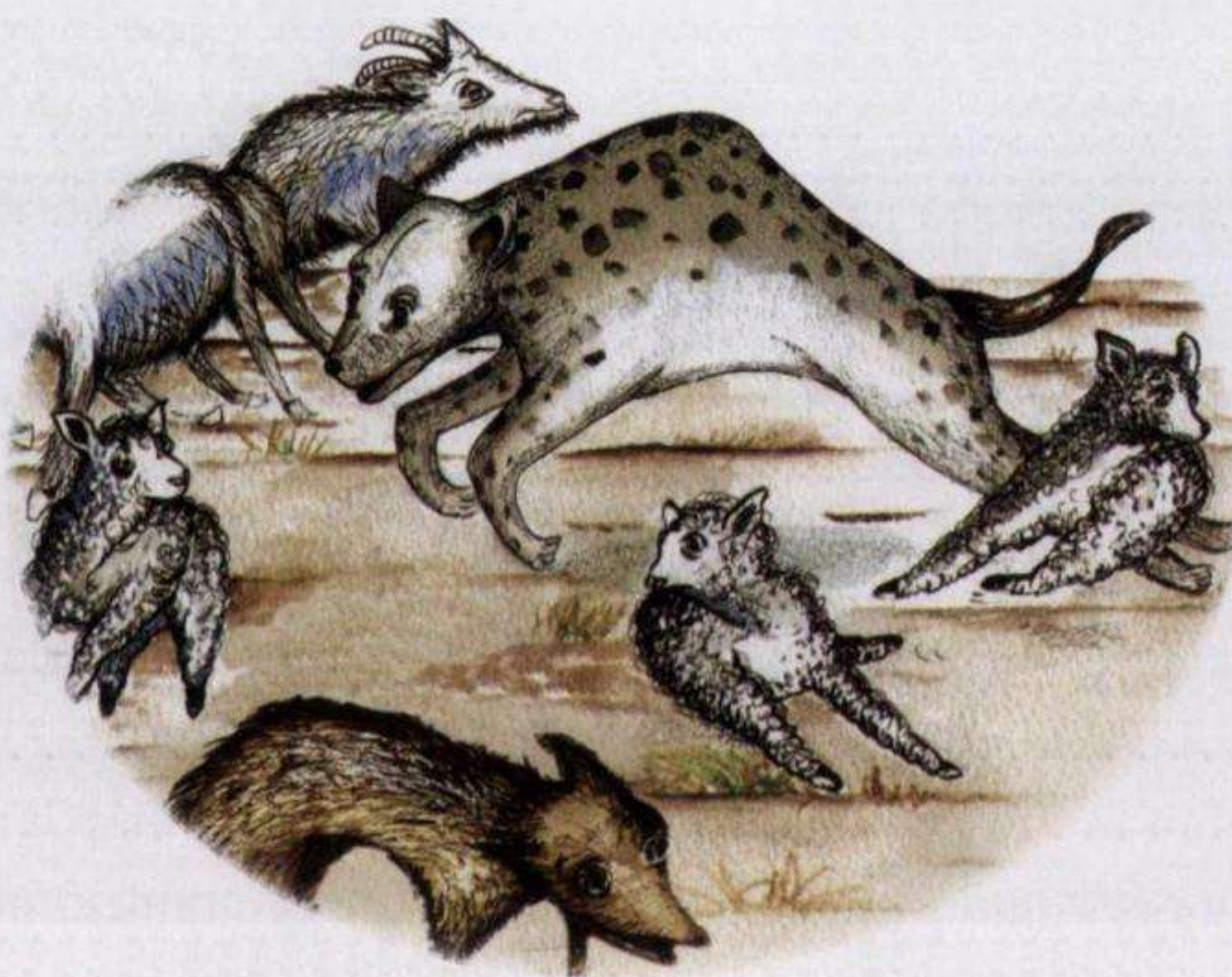

Linh Cầu đổi meo

Timothi Knapman kể lại

Linda Selby minh hoạ

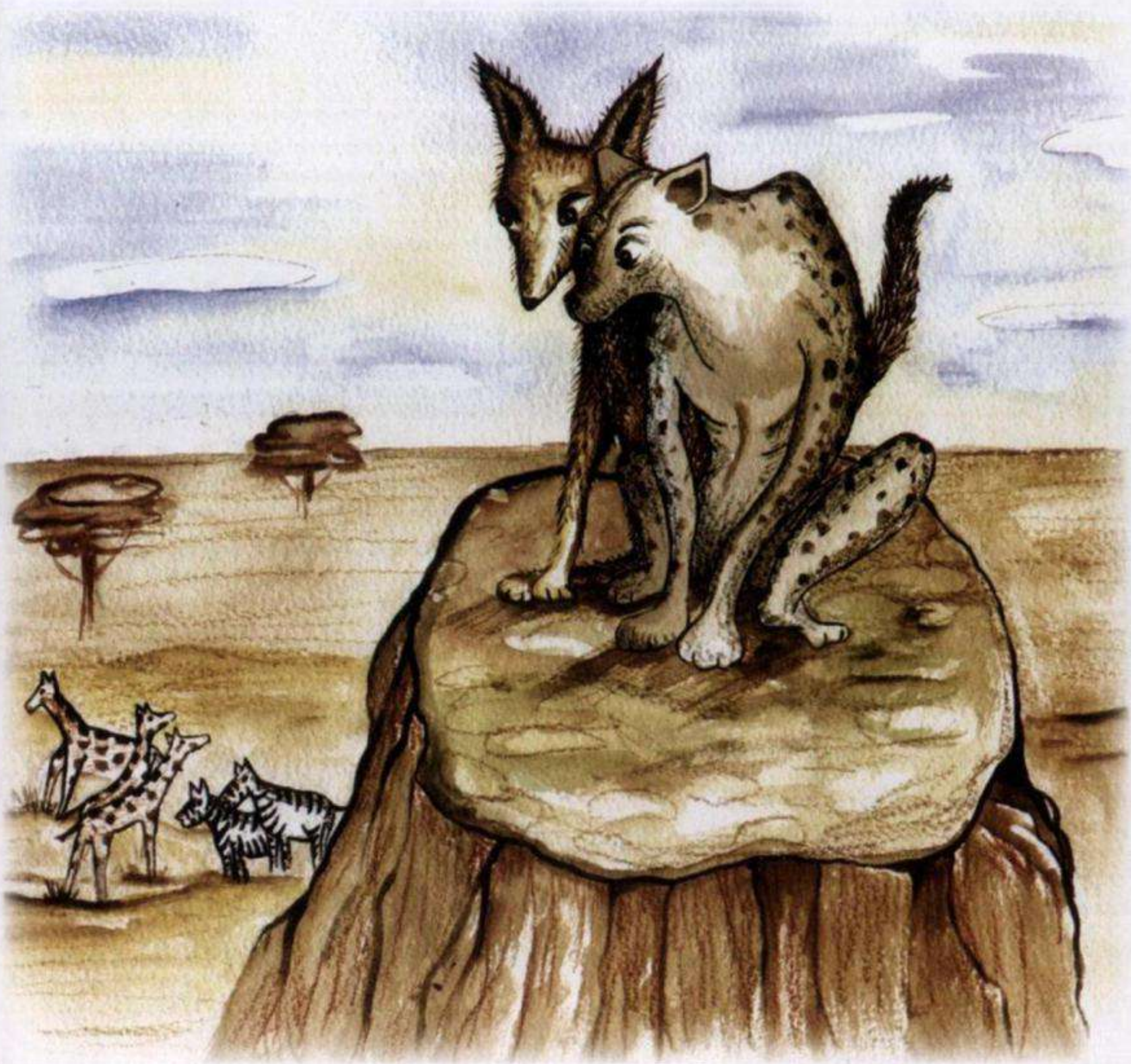

Dã một tuần nay Linh Cầu chưa có gì bỏ bụng. Dạ dày nó đang sôi lên ùng ục.

Nó nhìn những con vật khác đi qua, nhìn đôi mắt lấp lánh và bộ da bóng mượt của chúng và cảm thấy buồn cho chính mình. “Linh Cầu, bạn thân mến của tôi ơi,” Chó Rừng hỏi, “sao trông cậu buồn thế?”

Linh Cậu còn chưa kịp trả lời thì dạ dày nó đã réo lên *uc uc uc!*
“Dạ dày réo hử?” Chó Rừng nói. “Sao cậu không nói sớm? Tôi vừa tìm ra chỗ đánh chén tuyệt nhất trên đời. Nó ở tận chỗ loài người sinh sống cơ, thế nên chúng ta phải cẩn thận mới được.”

Tối hôm đó, Chó Rừng dẫn Linh Cầu tới một bãi nhốt gia súc với hàng rào cao vút bao quanh.

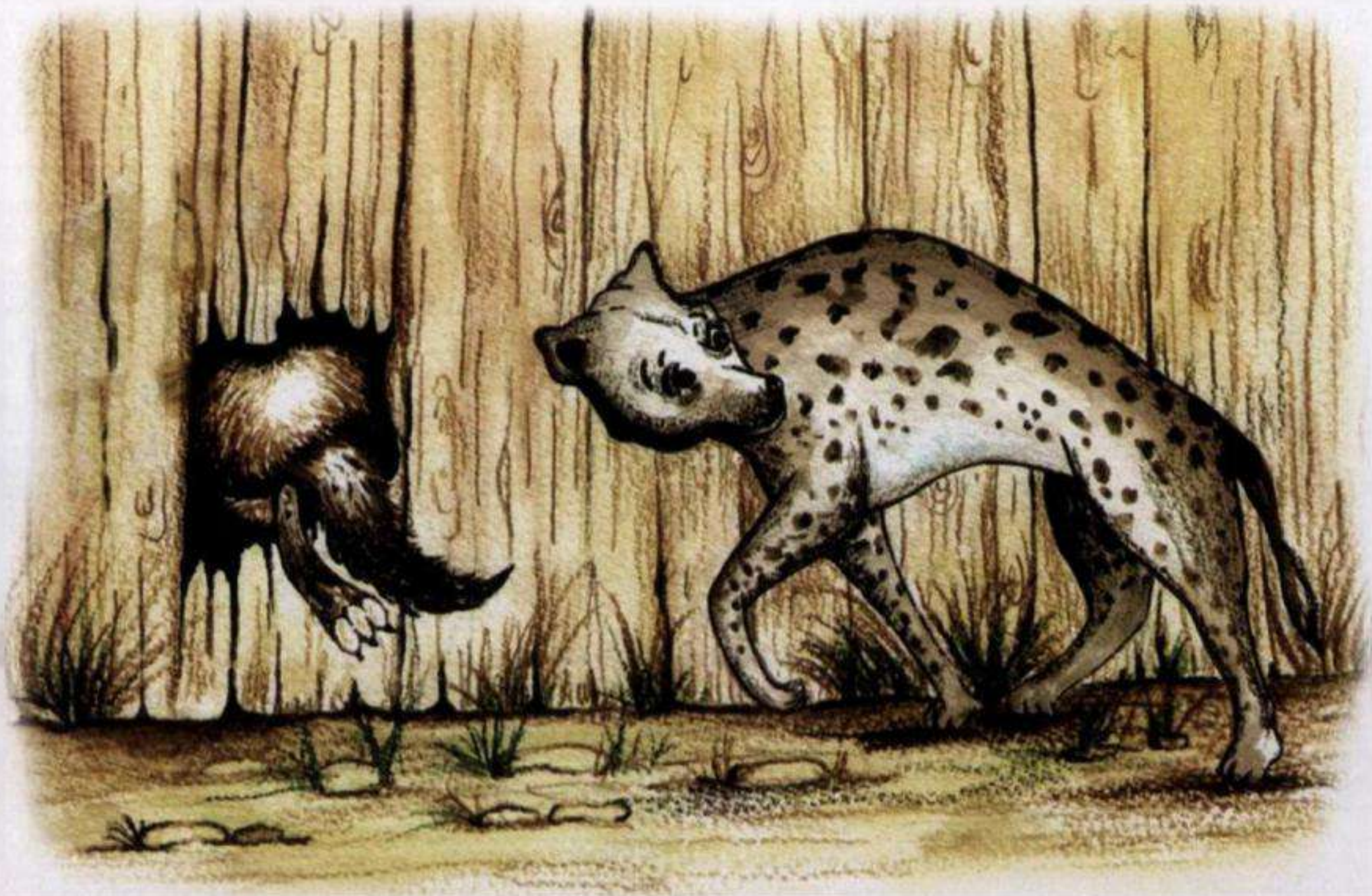
“Cậu thấy chỗ đó chưa?” Chó Rừng nói. “Nào cừu, nào dê... Cậu có thể ăn bao nhiêu cừu tùy thích, nhưng chó có chạm vào những con dê. Chúng sẽ gây ra tiếng ồn khi bị cắn, điều đó sẽ khiến túi chó sữa văng lên và con người sẽ nhanh chóng đuổi theo chúng ta với những cây gậy trong tay.”

“Chúng ta chui vào bằng cách nào?” Linh Cầu hỏi.

“Tôi cứ thắc mắc khi nào cậu mới hỏi câu đó,”

Chó Rừng đáp. “Theo tôi!”

Chó Rừng dẫn Linh Cầu đến một nơi bí mật, một lỗ hổng trên hàng rào. Lỗ hổng không lớn lắm nên chúng phải hóp bụng lại mới chui lọt.

Linh Cầu chộp lấy một con cừu. Nó đói đến nỗi nuốt chửng luôn con vật. Rồi nó ăn hết con này đến con khác cho đến tận khi bụng chạm đất!

“Tô sẽ không chui qua được hàng rào nếu cứ tiếp tục thế này,”
Linh Cầu nói.

“Tiếp tục đi, chỉ một con nữa thôi,” Chó Rừng nói. “Nhưng phải
nhanh lên đây. Chẳng bao lâu nữa mặt trời sẽ mọc và con người sẽ tới.”

Chúng đang lạch bạch tiến về phía lỗ hổng trên hàng rào thì
Chó Rừng bỗng thấy một con dê trông rõ là ngon miệng.

“Cậu định làm gì vậy?” Linh Cầu thắc mắc.

“Cắn một miếng chắc chẳng sao đâu.” Chó Rừng trả lời.

“Tổ tưởng câu bảo...”

Đã quá muộn! Chó Rừng bị cảm dỗ đến nỗi nó lò phất đi lời khuyên của chính mình và cắn ngập hàm răng vào vai con dê.

Chủ dê hét lên thảm thiết và ngay lập tức, lũ chó bắt đầu sủa.

“Ồi!” Chó Rừng kêu toáng lên. “Nhanh lên! Chạy ngay trước khi con người đến!”

Chúng chui qua lỗ hổng trên hàng rào. Chó Rừng chỉ lắc lư một chút là chui lọt, nhưng Linh Cầu giờ đây đã quá to. Nó bị mắc kẹt.

“Cứu với!” Linh Cầu kêu lên.

“Xin lỗi, anh bạn,” Chó Rừng nói. “Đó là kế hoạch của tớ. Con người sẽ mãi trừng phạt cậu, nên họ sẽ không bao giờ bắt tớ!” Rồi nó chạy biến.

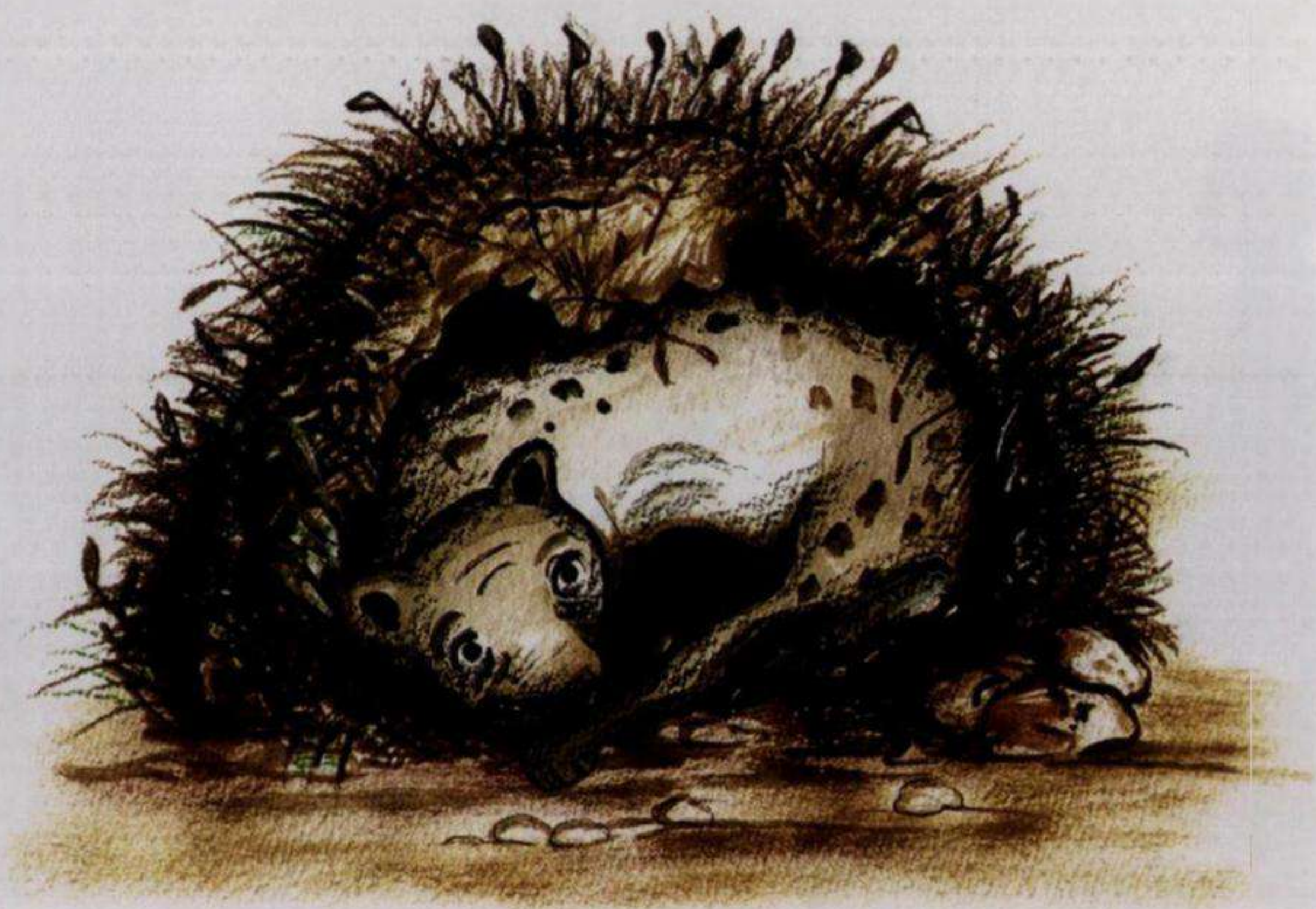
Linh Cầu dồn sức vùng vẫy, nhưng vô ích. Nó đã bị gài bẫy. Con người ập đến, và họ rất giận dữ.

Khi cuộn tròn lại trong cỏ đơn và khốn khổ, Linh Cầu đã quên đi toàn bộ bữa tiệc ngon lành mà nó vừa được hưởng chỉ vài giờ trước đó.

Nó sẽ sẽ cẩn thận hơn khi chọn bạn trong tương lai.

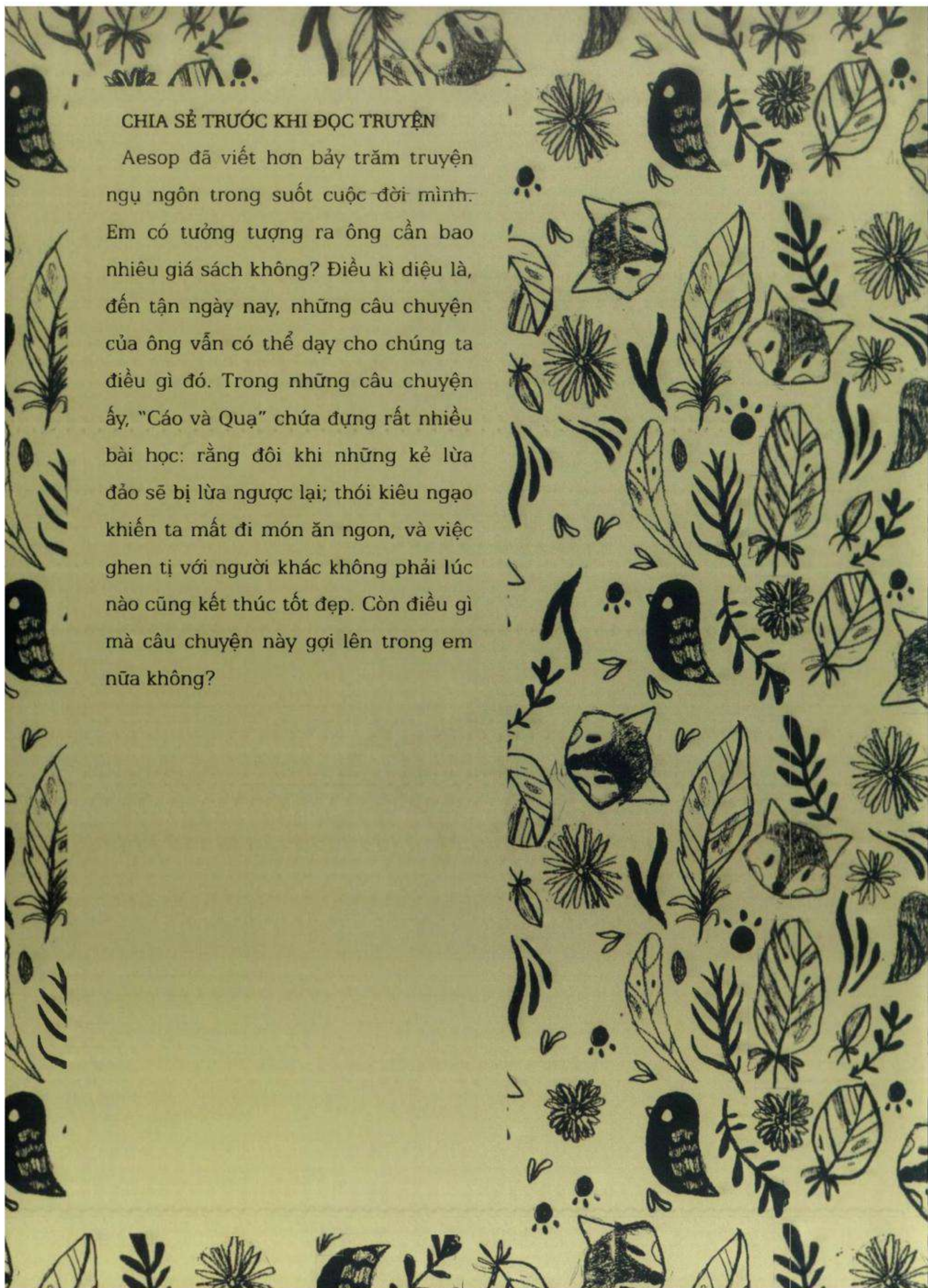
BÀI HỌC

*Hãy cẩn thận với những người
bạn không đáng tin cậy.*

CHIA SẺ TRƯỚC KHI ĐỌC TRUYỆN

Aesop đã viết hơn bảy trăm truyện ngụ ngôn trong suốt cuộc đời mình. Em có tưởng tượng ra ông cần bao nhiêu giá sách không? Điều kì diệu là, đến tận ngày nay, những câu chuyện của ông vẫn có thể dạy cho chúng ta điều gì đó. Trong những câu chuyện ấy, "Cáo và Quạ" chứa đựng rất nhiều bài học: rằng đôi khi những kẻ lừa đảo sẽ bị lừa ngược lại; thói kiêu ngạo khiến ta mất đi món ăn ngon, và việc ghen tị với người khác không phải lúc nào cũng kết thúc tốt đẹp. Còn điều gì mà câu chuyện này gợi lên trong em nữa không?

Cáo và Quạ

Joanna Nadin kể lại
Irina Troitskaya minh họa

Một ngày đẹp trời nọ, Cáo tình cờ nhặt được một miếng thịt béo ngậy phía sau cửa hàng bán thịt. Nó liếm mép, lăm bằm: “Mình đúng là một con cáo may mắn. Nhưng vì vẫn còn no sau bữa ăn trưa nên mình sẽ để dành chỗ thịt này cho bữa chiều.” Thế là nó cẩn thận ngọam miếng thịt lên rồi nhanh chóng tha về nhà.

Nhưng quãng đường khá dài
nên khi về đến nơi, Cáo thấy
thấm mệt.

“Có lẽ mình nên chợp mắt
một chút,” nó tự nhủ.

Nói sao làm vậy. Nó ngáp
dài, duỗi người và ngồi xuống
đánh một giấc ngủ trưa dưới
những tán cây, với miếng thịt
nằm yên ổn bên cạnh.

KHÒ KHÒ KHÒ!

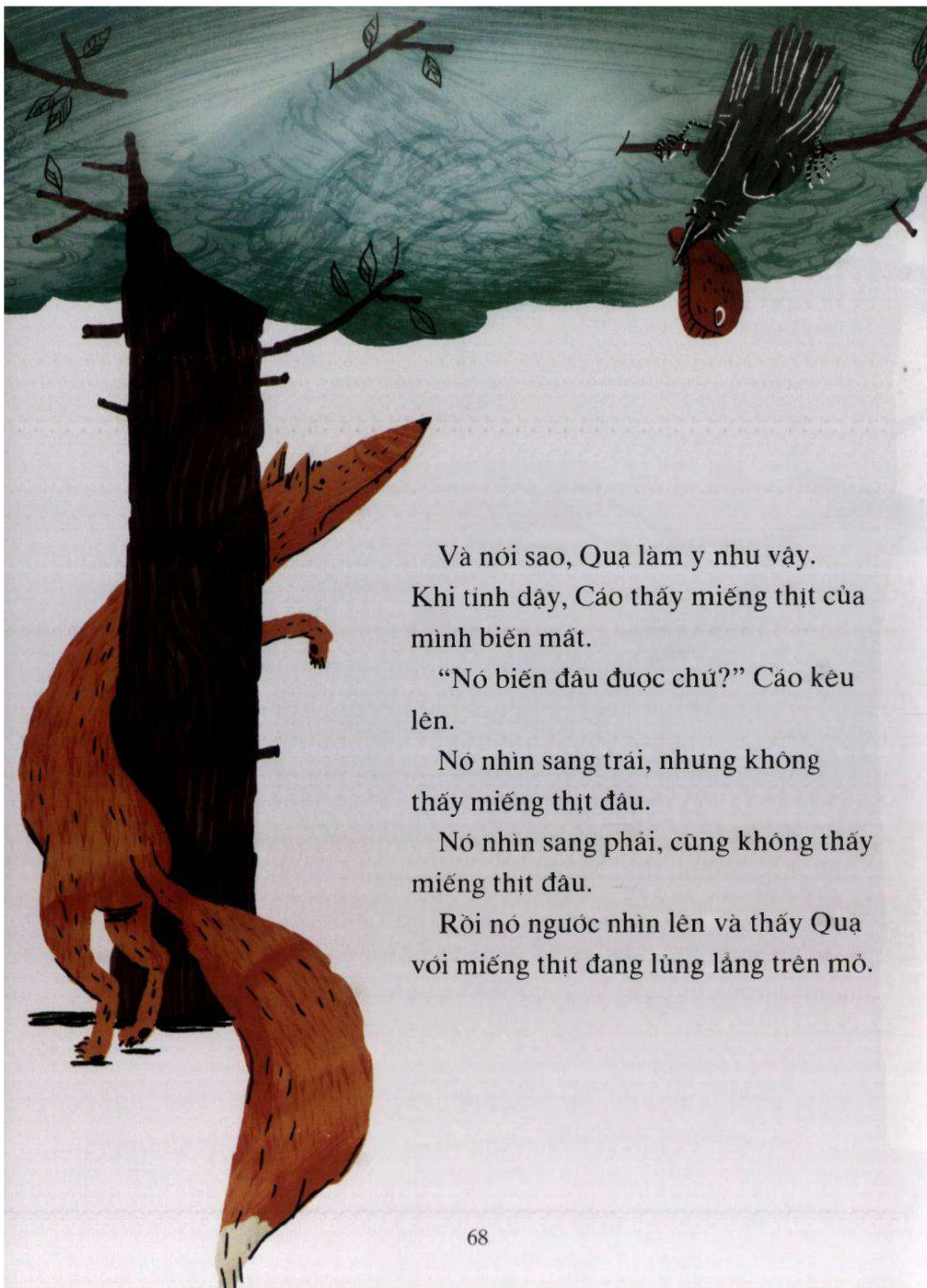

Đây là nó tưởng vậy.

Bởi trong lúc Cáo ngủ, Qua đậu xuống một cành cây và “tia” thấy miếng thịt. Nó cũng thấy Cáo nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

“Gã Cáo già ngò nghếch,” Qua tự nhủ. “Mình sẽ ‘nặng’ miếng thịt và bay lên thật cao để hăn không thể với tới.”

Và nói sao, Qua làm y như vậy.
Khi tỉnh dậy, Cáo thấy miếng thịt của
mình biến mất.

“Nó biến đâu được chứ?” Cáo kêu
lên.

Nó nhìn sang trái, nhưng không
thấy miếng thịt đâu.

Nó nhìn sang phải, cũng không thấy
miếng thịt đâu.

Rồi nó ngược nhìn lên và thấy Qua
với miếng thịt đang lủng lẳng trên mỏ.

“Thật là lão xuộc,” Cáo nghĩ bụng. *“Rồi ta sẽ cho Qua một bài học.”*

Cáo biết thừa rằng Qua đang rất tự phụ, và thích được khen ngợi.

“Chao ôi, anh Qua,” Cáo xuýt xoa. “Trông anh mới đẹp trai oai vệ làm sao!”

Quạ mỉm cười với chính mình, bởi đó là sự thật: nó đúng là một con quạ đẹp đẽ.

“Chao ôi, anh Quạ,” Cáo lại xuýt xoa. “Anh xứng đáng làm Vua Của Muôn Loài.”

Quạ mỉm cười với chính mình, bởi đó là sự thật: nó đúng là một con chim xứng đáng làm Vua Của Muôn Loài.

Thế rồi, Cáo bắt đầu trò chơi khăm.

“Chi tiếc là,” nó nói, “giọng anh hơi lệch tông một tẹo.”

Nghe vậy, Qua lấy làm bức lắm. Nó, con chim xù đang làm Vua Của Muôn Loài, mà lại lệch tông ư? Nó phải làm ngay một việc. Đó là, chứng minh rằng Cao đã sai.

A stylized illustration of a crow and a fox. The crow, with large white eyes and a long beak, is perched on a dark tree branch. The fox, with orange fur and a long tail, is looking up at the crow. The background is a plain, light color.

Thế là nó mở rộng mở một
cách thật tao nhã để hát bài
hát yêu thích của mình.

Nhưng khi nó làm vậy,
miếng thịt rơi ra và lọt
thẳng vào miệng Cáo.
Cáo nuốt chửng miếng
thịt ngay lập tức.

Quạ kêu lên giận dữ khi nhận ra mình đã bị lừa, và rằng thói tự cao tự đại đã khiến nó mất đi những điều tốt đẹp.

“Tôi sẽ không bao giờ để mình bị phỉnh phờ bởi những lời nịnh hót nữa,” nó nói.

Và nó *gàn như* đã làm được.

BÀI HỌC

*Hãy cẩn thận khi lừa ai đó,
bởi họ có thể lừa lại bạn.*

CHIA SẺ TRƯỚC KHI ĐỌC TRUYỆN

Không phải tất cả các câu chuyện đều có một bài học rõ ràng ở phần cuối. Có những câu chuyện thực sự thú vị khi đọc hoặc nghe, đơn giản bởi đó là những câu chuyện tuyệt vời. Vua của loài mèo là một câu chuyện dân gian hơi đáng sợ đến từ nước Anh. Nó được viết ra lần đầu khoảng 500 năm trước. Nó không đưa ra bất kì lời giải thích nào cho những sự việc đang xảy ra, và chính vì thế mà câu chuyện càng thêm phần lạ lùng và huyền bí. Mèo thường dễ gây liên tưởng tới các hiện tượng siêu nhiên. Em thử nghĩ xem, tại sao lại như vậy nhỉ?

Vua của loài mèo

Elizabeth Laird kể lại

Yannick Robert minh họa

Hồi xưa thật là xưa, ở nước Anh, người ta hơi sợ loài mèo. Họ tin rằng loài mèo sở hữu quyền năng kì lạ.

“Bạn phải cẩn thận với những con mèo,” họ nói. “Chúng biết quá nhiều về cái chết, về âm phủ, và những điều có thể xảy đến trong tương lai.”

Sau đây là một trong những câu chuyện mà họ thích kể.

Một đêm khuya khoắt nọ, có một bà cụ ngồi bên lò sưởi. Tom, con mèo của bà, ngồi bên cạnh bà. Đôi mắt màu xanh lục của nó nhắm nghiền.

Đó là một đêm giông bão. Gió rít quanh ngôi nhà. Gió rung cửa sổ kêu lạch cách.

“Mày đang ngủ hả Tom?” Bà cụ hỏi. Nhưng chú mèo không buồn động râu.

Chồng của bà, cụ ông Peter làm nghề đào mộ, đang ở ngoài nghĩa địa. Bỗng, ông hốt hải chạy vào nhà. Tóc ông dựng đứng, còn đôi mắt ông thì tròn trũng vì sợ hãi.

“Có chuyện gì thế ông?” Bà vợ hỏi.

“Tôi đang đào một ngôi mộ,” ông Peter nói. “Nhưng vì mệt quá nên tôi nghĩ rằng đầu óc mình có phần mụ mẫm. Tự dung tôi nghe tiếng mèo kêu ‘meo meo’ bà ạ!”

“Meo!” Chú mèo Tom nằm trong góc cũng kêu theo.

“Và rồi” ông cụ đào mộ kể tiếp. “Tôi nhìn lên, và thấy một cảnh tượng kì lạ!”

Ông ngừng lại, rút khăn tay ra lau đầu.

“Cảnh tượng gì cơ?” Bà vợ suốt ruột hỏi. “Ông đang nói gì thế?”

“Một đoàn mèo diễu hành,” ông cụ đào mộ kể. “Có chín con mèo, tất thấy đều màu đen, như Tom nhà ta.”

Và chúng đang khênh một cỗ quan tài nhỏ. Và chúng cứ kêu ‘*meo*’ suốt!”

“Meo!” Tom lại kêu.

“Bên trên cỗ quan tài là một tấm đệm nhung màu đỏ, một chiếc vương miện vàng tí hon đặt trên đó. Kìa, hãy nhìn Tom của chúng ta! Nó đang nhìn chăm chăm vào tôi bằng đôi mắt mở to. Bà có nghĩ nó hiểu những điều tôi đang nói không?”

“Ôi, ông già ngốc nghếch,” bà vợ nói. “Hãy tiếp tục câu chuyện ngớ ngẩn của ông đi!”

“Rồi thì, tất cả lũ mèo cùng kêu ‘Meo! Meo!’...”

“Meo!” Tom kêu rõ to.

“Phải rồi, đúng như thế đây. Rồi một trong số chúng tiến đến chỗ tôi và nói ...”

“Ý ông là sao, *nói* ấy hả?” Bà vợ kêu lên. “Mèo không biết nói!”

“Ấy thế mà nó có thể đấy,” ông Peter đáp. “Nó nói: ‘Hãy đi thông báo với Tom Tildrum rằng Tim Toldrum đã băng hà.’”

“Thật vô lí!” Vợ ông thốt lên. “Tôi không tin tẹo nào. Tôi nghĩ tối nay ông nên đi ngủ sớm một chút thì hơn.”

Nhưng ông cụ đào mộ không nhúc nhích. Ông nhìn chăm chăm vào con mèo của họ.

Trước mắt họ, Tom đang lớn dần lên.

Nó phình ra như một quả bóng bay, và đôi mắt xanh tuyệt vời của nó bùng sáng như những ngọn đèn. Nó nhảy lên bằng bốn cái chân đen trũi, rồi ve vẩy chiếc đuôi dài màu đen. Sau đó, nó bật khóc: “Tim Toldrum đã băng hà u? Vậy thì, ta chính là Vua của loài mèo!”

Thế rồi, trước sự kinh ngạc của vợ chồng ông lão, mèo Tom nhảy qua ngọn lửa và trèo lên ống khói. Và đó là lần cuối cùng vợ chồng ông cụ đào mộ nhìn thấy nó.

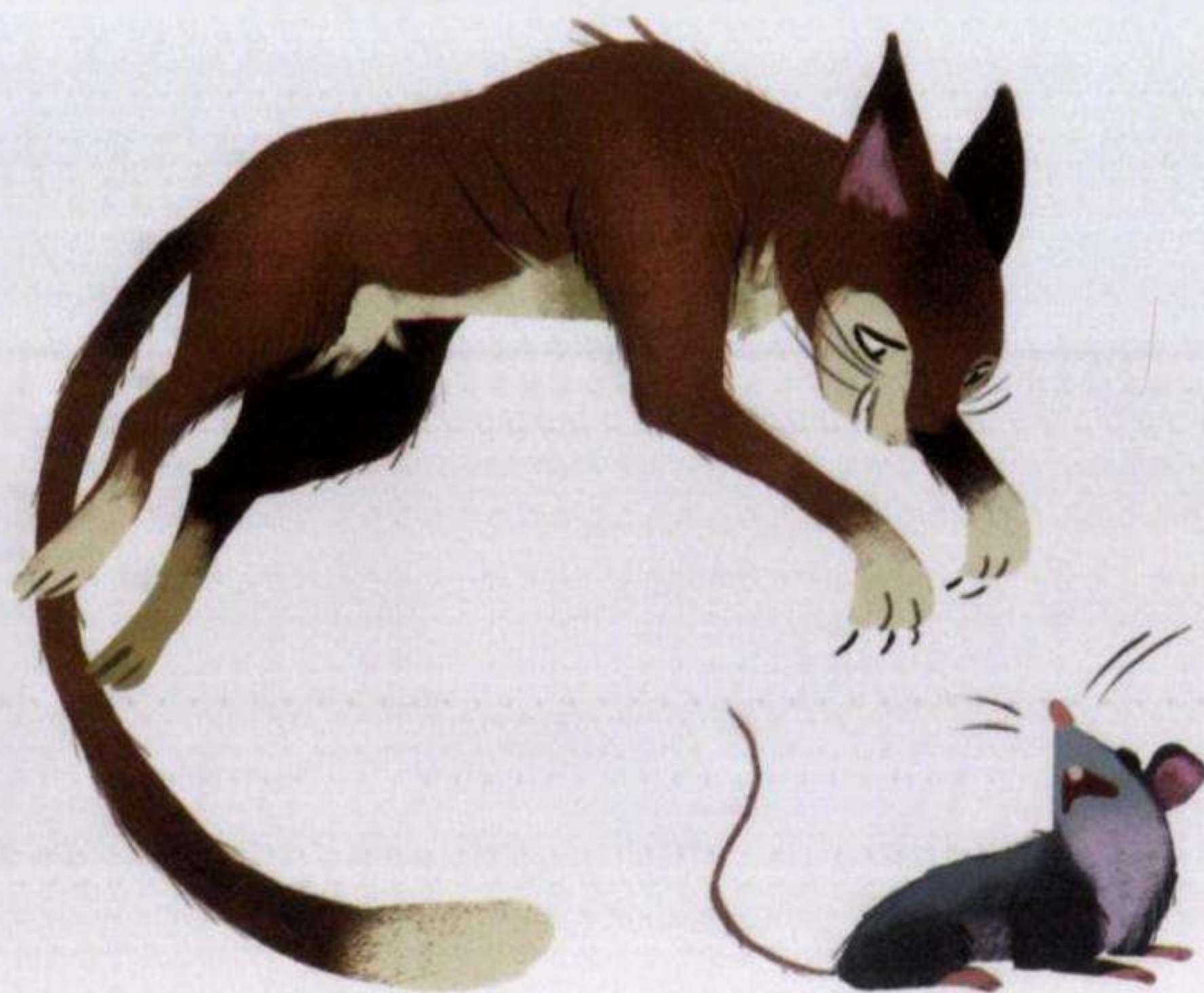
CHIA SẺ TRƯỚC KHI ĐỌC TRUYỆN

Tuyển tập truyện kể tuyệt vời nhất về động vật sẽ không thể đủ đầy nếu thiếu câu chuyện về con thuyền Noah. Đã bao giờ em tưởng tượng các loài vật sẽ sống bên nhau thế nào khi cùng lên một con thuyền chưa? Phiên bản truyện kể này hình dung về những loài động vật nhỏ bé và những thay đổi của chúng. Em sẽ tập trung vào những con vật nào nếu định kể câu chuyện về thuyền Noah nhỉ?

Tất cả lên thuyền

Geraldine McCaughrean kể lại
Alex Wilson và David Paxon minh họa

Mèo không thích nước. Vậy nên, có lẽ các em sẽ tưởng chúng chính là kẻ đầu tiên lên thuyền. Khi thế giới chìm trong nước, và một con thuyền gỗ to khổng lồ uy nghi đứng đó, hạ ván xuống và Noah vẫy gọi các loài động vật lên trên thuyền, hẳn các em sẽ mong thấy lũ mèo đã yên ổn cuộn mình trong góc ấm nhất của con thuyền.

Nhưng không. Bởi khi Đại hồng thủy ập đến, loài mèo vẫn chưa tồn tại. Đại hồng thủy xảy ra ở thời Tiên-Mèo. Thật khó tưởng tượng phải không nào, nhưng đúng là thế đấy.

Noah không lựa chọn hành khách của mình. Ông đã được dặn phải dẫn theo mỗi loài một cặp.

Các em và tôi có thể sẽ bỏ lại loài bộ cạp, cuốn chiếu, nhện lớn và rắn độc, nhưng Noah đã mời tất cả, mỗi loài hai con... Chỉ trừ chuột.

Chuột gặm và ria, ria và gặm. Chúng cũng sinh sản rõ nhanh. Giữa ánh sáng của tia sét đầu tiên và tiếng sấm ầm ầm theo sau, hai con chuột không được mời đã lủi vào qua khe cửa. Trước khi những ngọn cây chìm dưới mặt nước, hai tá con chuột đã xoắn xuýt chạy tung tăng và gặm và nhấm và sinh sản. Chúng ăn thức ăn dành cho những con vật khác. Chúng để lại phân trên giường của muôn loài. Nhưng tệ hơn cả, chúng gặm và nhấm cả con thuyền.

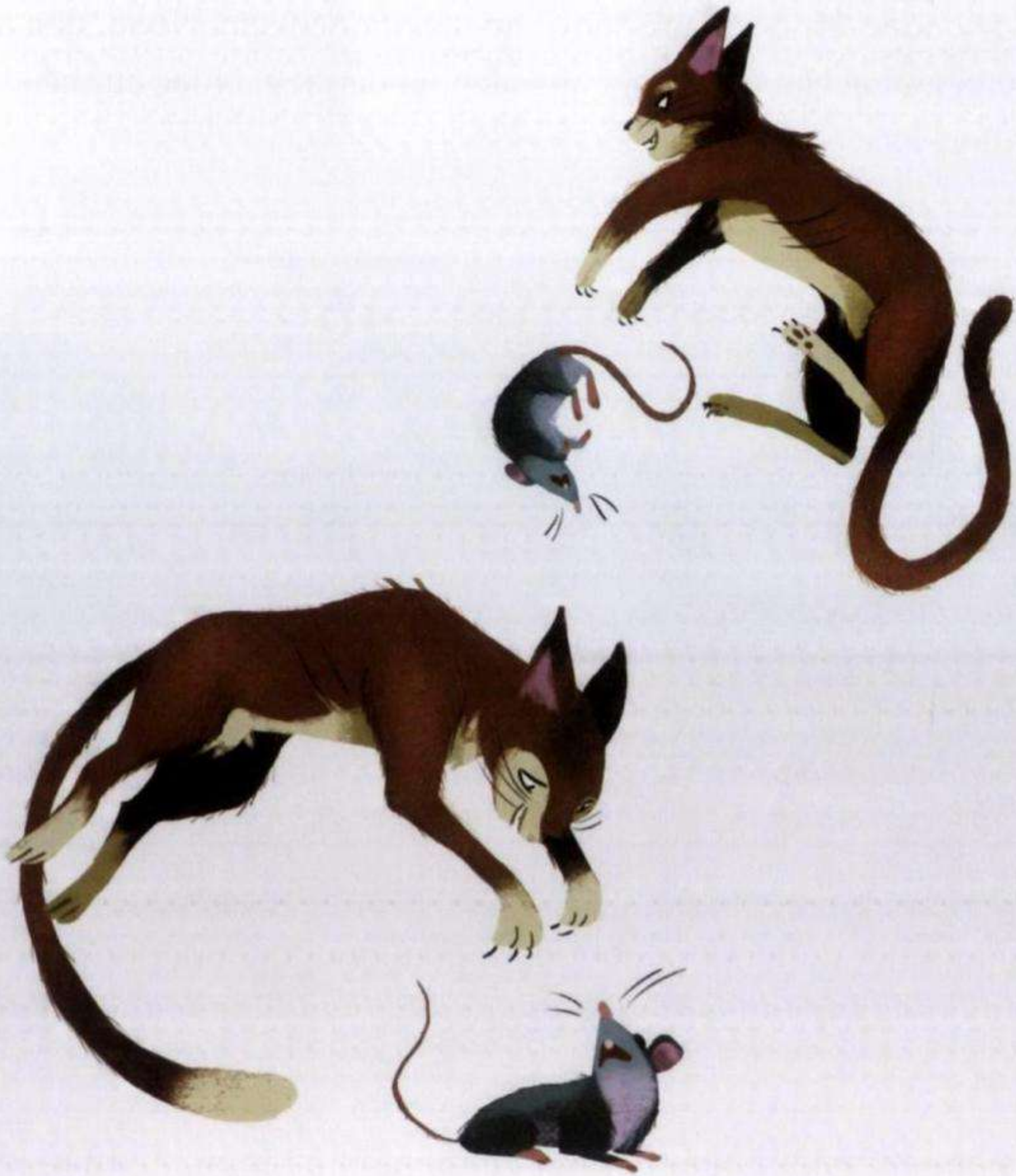
“Ta phải làm gì bây giờ?” Noah hỏi su tử. Su tử hát hơi liên tục, có lẽ là do những mảnh trấu từ đám cỏ khô cho ngựa, hoặc phấn hoa từ những con ong, hay bụi từ những con lừa. Mà cũng có thể do phép thuật của chính su tử.

Từ mũi su tử rơi ra hai quả bóng bông. Những quả bóng bông xoay tròn giữa không trung và đáp xuống trên bốn bàn chân có đệm đàn hồi và có vuốt. Đó chính là những con mèo đầu tiên trên đời. Chúng nhảy hết chỗ này đến chỗ khác, từ hang này đến ổ nọ, nhảy từ bàn vào chuồng, nhảy từ vai lên giá. Chúng săn lùng loài chuột, rồi ăn thịt hoặc đuổi chúng khỏi mạn thuyền. (Loài chuột bơi khá cừ đấy.) Tiếng gặm nhấm chí chách lảng hản đi. Những con mèo đã vồ và xua hết lũ chuột ra khỏi thuyền.

Chỉ trừ một con.

Một con chuột đã xoay xoả để ăn bức vách của thuyền. Nó cắn một cái lỗ rồi trốn vào đó. Lẽ ra đó chỉ là nơi để ẩn nấp thôi, nhưng chuột vẫn nhấm và gặm; chúng gặm và nhấm; chúng không ngừng lại được. Con chuột trong bức vách vẫn tiếp tục gặm nhấm.

Trong khi nước lụt vẫn đang nhấn chìm những ngọn núi, và con thuyền trôi tròng trành trong gió, chuột đã gặm thủng thuyền.

Nước từ bên ngoài chảy vào trong. Chuột bỏ thuyền mà chạy. Thuyền bị rò nước! Chẳng mấy chốc mà Noah, các con vật, và vợ con ông sẽ chìm xuống thế giới hoang phế nhạt nhòa nơi đáy nước. Nước cứ thế dâng lên: đến đầu gối của Noah, đến mỏ của những chú chim đại bàng, đến tai đà điểu. Nước cứ thế dâng lên...

Rồi Ếch “ộp ộp” nhảy phóc vào tay Noah. Ếch hít một hơi thật sâu. Thân mình cô căng lên như một quả bóng và, khi hiểu ý cô, Noah ném cô vào lỗ hổng. Vẫn còn những giọt nước đang tí tách. Ếch duỗi bốn bàn chân nhỏ bé của mình ra rồi căng rộng đến mức không một giọt nước nào chảy qua cô được nữa... và con thuyền thoát nạn.

“*Luông cu!*” Các loài vật khác kêu lên với lòng ngưỡng mộ nhiệt thành. “Hẳn rồi, rõ ràng rồi,Ếch đích thị là loài *luông cu!*”

Và đúng thế thật. Trước trận lụt, cô sống trong bụi rậm và cây cối, sợ nước, sợ bị chết đuối. Giờ đây, cô nín thở từng ngày để vá chiếc thuyền, dù cô bị say sóng, đổ mồ hôi vì sợ hãi, và đôi mắt cô lờ lờ nhìn chăm chăm vào những thành phố chết, vào loài cá mập và mực ống cùng hàng triệu thú đang chìm trong nước khác.

Cuối cùng, khi con thuyền mắc cạn, những cánh cửa mở toang, ánh sáng mặt trời lọt vào và những con vật bước ra, Noah nhẹ nhàng câyẾch ra khỏi lỗ hổng trên thân thuyền và cô nhảy đi. Lũ mèo toan đuổi theo... nhưng khi thấy làn da xanh lét mới mẻ, dính dấp nhộp nháp của cô, chúng quyết định trở lại với việc săn lùng lũ chuột.

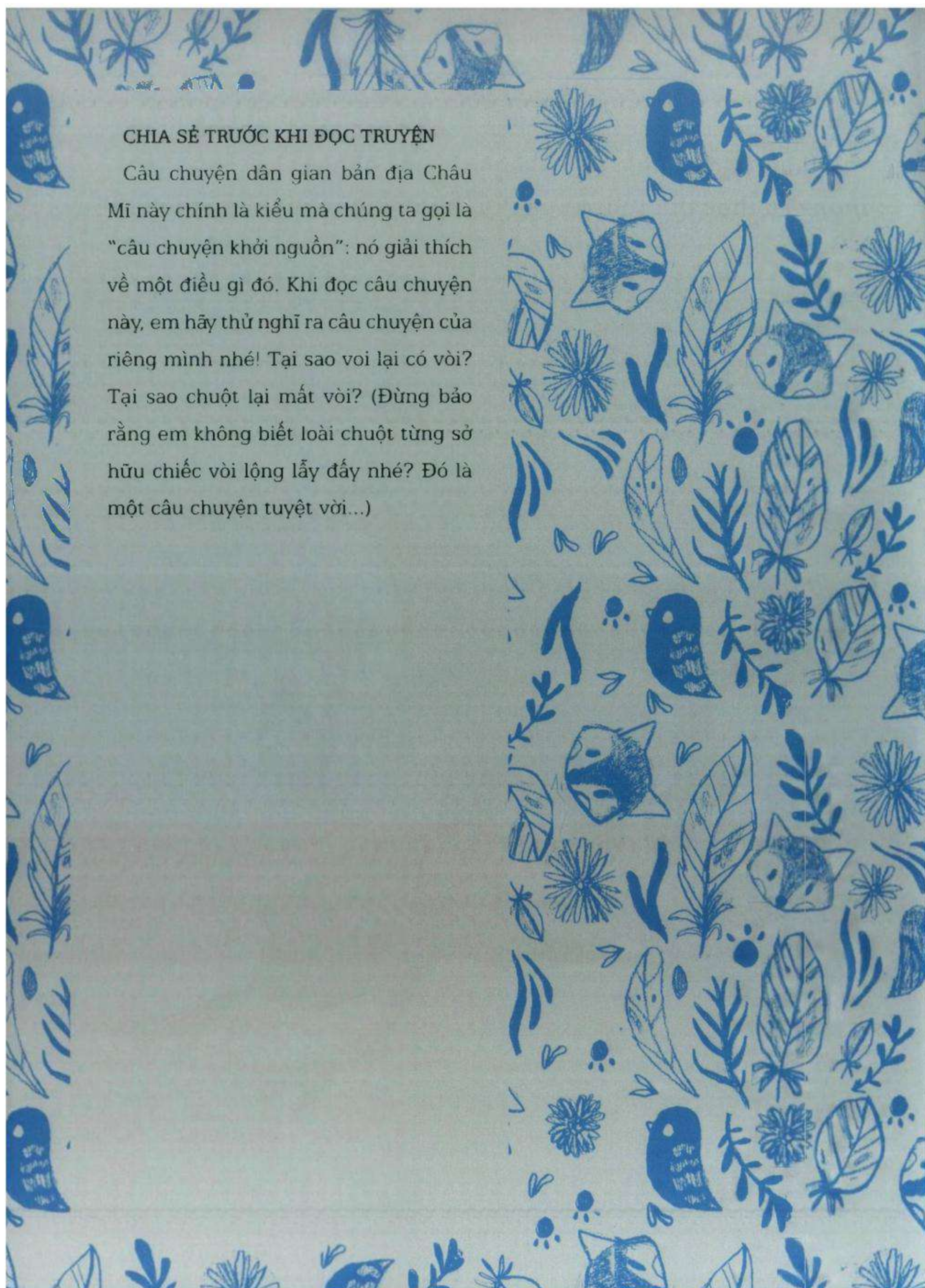
Noah muốn tưởng thưởng cô, nhưngẾch đã nhận đủ phần thưởng rồi. Tất cả những đứa con nòng nọc của cô đều lớn lên với màu da xanh lá, dính dấp nhộp nháp và bàn chân rộng tựa mái chèo. Chúng sống hạnh phúc cả trong nước lẫn trên mặt đất.

Những bậc cha mẹ tự hào nghĩ, chúng đúng là loài
luông cu thực thụ và tròn vẹn.

CHIA SẺ TRƯỚC KHI ĐỌC TRUYỆN

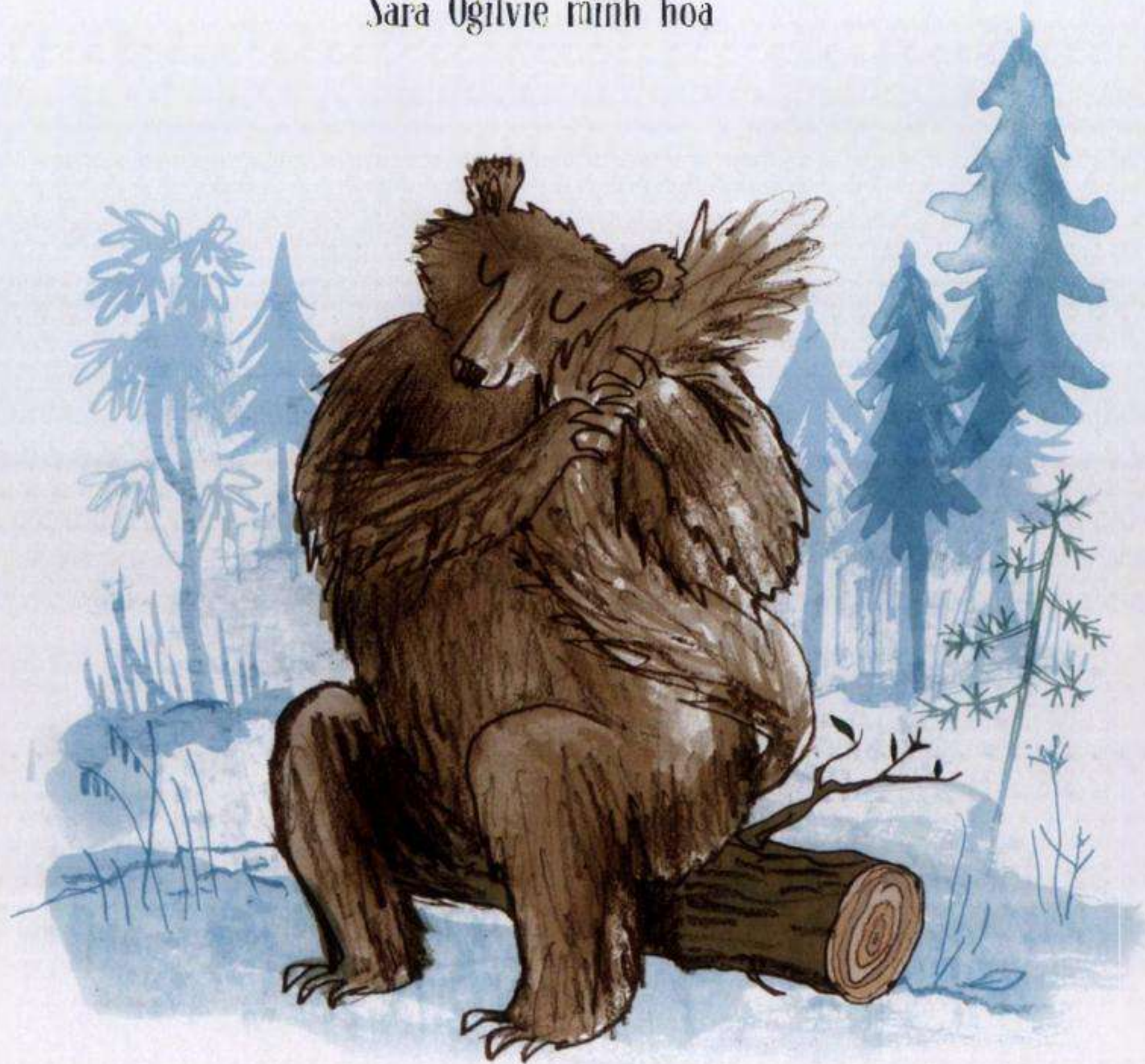
Câu chuyện dân gian bản địa Châu Mi này chính là kiểu mà chúng ta gọi là “câu chuyện khởi nguồn”: nó giải thích về một điều gì đó. Khi đọc câu chuyện này, em hãy thử nghĩ ra câu chuyện của riêng mình nhé! Tại sao voi lại có vòi? Tại sao chuột lại mất vòi? (Đừng bảo rằng em không biết loài chuột từng sở hữu chiếc vòi lộng lẫy đấy nhé? Đó là một câu chuyện tuyệt vời...)

Vì sao Gấu mất đuôi

Susan Price kể lại
Sara Ogilvie minh họa

Loài gấu to lớn, lông lá và cựa cằn với chiếc đuôi
bè bè ngắn ngủn.

Không phải lúc nào loài gấu cũng vậy đâu. Có thời,
lâu thật lâu về trước, loài gấu rất khác.

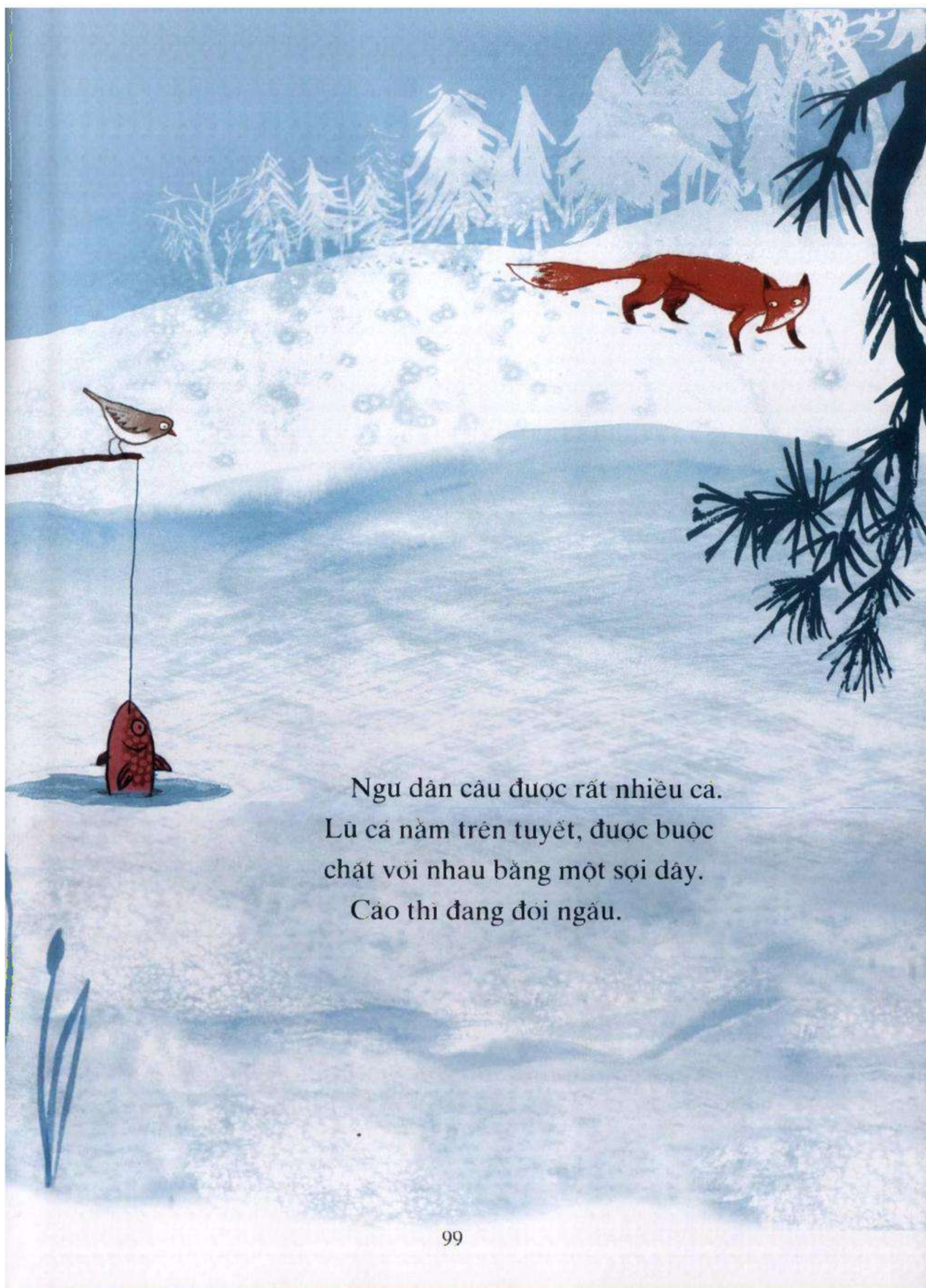
Dầu vắn to lớn và lông lá, nhưng chung diu dàng, tử tế, và có chiếc đuôi dài, mềm mượt. Hồi ấy, gấu lấy làm tự hào về cái đuôi ấy lắm.

Tại sao gấu lại phải mang cái đuôi bè bè ngắn ngủn?
Tại sao giờ đây chúng lại trở nên cực cần?

Lỗi là tại Cáo.
Cáo chạy lon ton giữa ngày lạnh giá, toan kiếm
thứ gì bỏ bụng.

Nó thấy một ngu dân cạnh hồ nước đóng băng.
Ông dùng đũa sợi dây qua một cái lỗ trong băng.

Ngư dân câu được rất nhiều cá.
Lũ cá nằm trên tuyết, được buộc
chặt với nhau bằng một sợi dây.
Cáo thì đang đòi ngấu.

Vốn ranh mãnh và nhanh thoăn thoắt, Cáo lên đến, vồ lấy dây cá, và ba chân bốn cẳng bỏ chạy!

Trong rừng, nó gặp Gấu. Gấu cũng đang đói. Nó vẫy chiếc đuôi dài mềm mại của mình và hỏi: “Kìa, Cáo! Bạn lấy đâu ra chỗ cá này thế?”

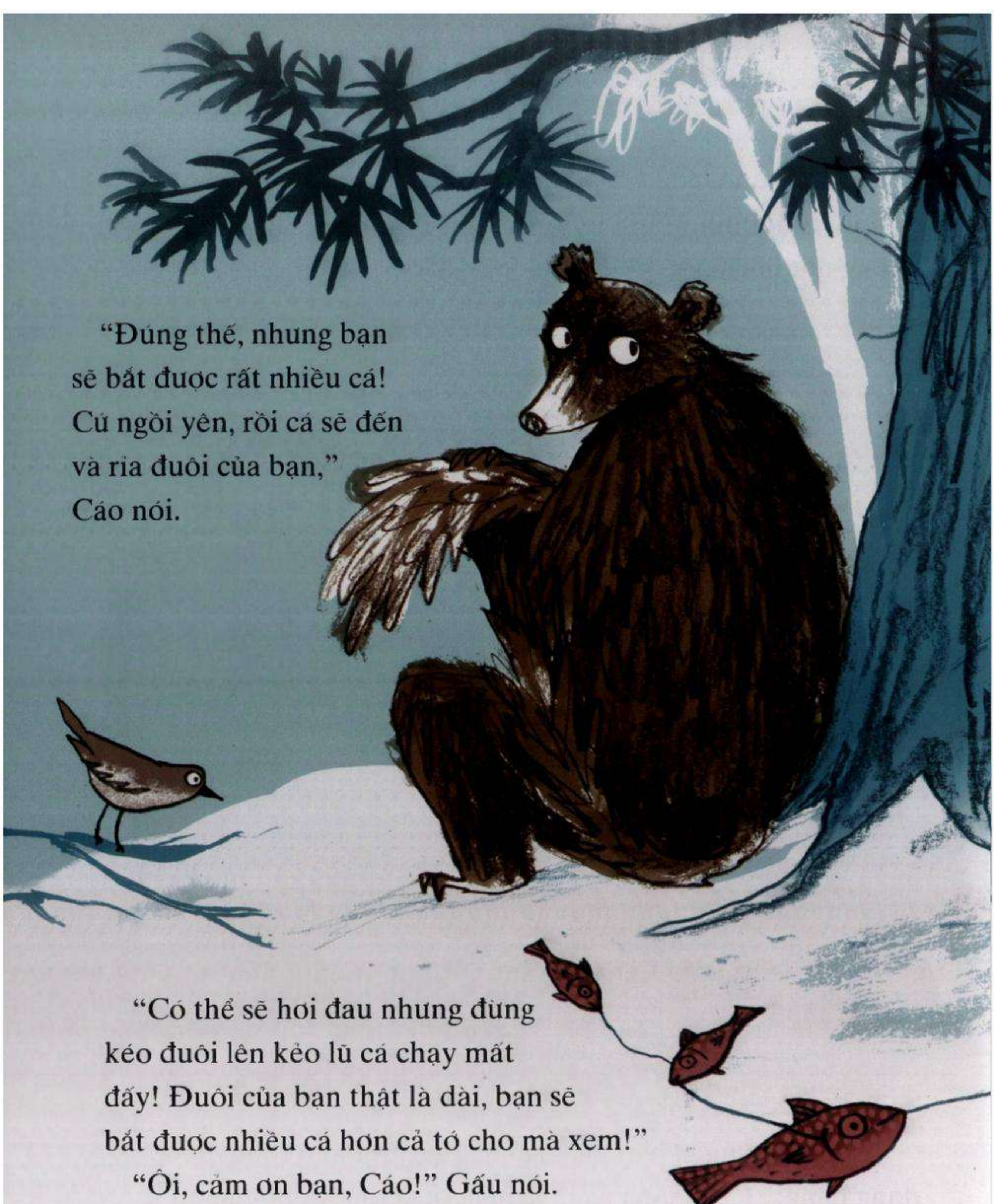
Cáo thấy đuôi của Gấu thậm chí còn dài và bông mềm hơn cả đuôi của mình. Cáo không thích thế một chút nào. Nó cũng không muốn chia sẻ những con cá ngon lành.

Thế là Cáo đáp: “Tớ đã câu chúng đấy!”
“Bằng cách nào?” Gấu hỏi.

“Tất cả những gì bạn phải làm là đục một lỗ trên hồ nước đóng băng,” Cáo giảng giải. “Rồi ngồi xuống và nhúng đuôi của bạn xuống nước.”

“Thế thì lạnh lắm!” Gấu kêu lên.

“Đúng thế, nhưng bạn
sẽ bắt được rất nhiều cá!
Cứ ngồi yên, rồi cá sẽ đến
và ria đuôi của bạn,”
Cáo nói.

“Có thể sẽ hơi đau nhưng đừng
kéo đuôi lên kéo lũ cá chạy mất
đấy! Đuôi của bạn thật là dài, bạn sẽ
bắt được nhiều cá hơn cả tổ cho mà xem!”

“Ôi, cảm ơn bạn, Cáo!” Gấu nói.

“Nhớ đừng vội kéo đuôi lên nhé!”
Cáo dặn dò...

... rồi Cáo chạy biến
cùng những con cá nó
ăn cắp.

Gấu ra hồ băng. Nó làm y như Cáo dạn. Nó đục một cái
lỗ qua lớp băng, và thả chiếc đuôi dài, mềm mại của mình
xuống làn nước buốt giá.

Đuôi nó ngứa ran. Nước lạnh quá! Cảm giác ngứa ran trở nên khủng khiếp hơn khi lũ cá bắt đầu cắn. Nhưng Gấu vẫn để yên đuôi mình trong nước, giống như Cáo đã dặn.

Nước trong hồ lạnh đến nỗi cái lỗ Gấu đục bắt đầu đóng băng trở lại.

Nhưng Gấu không nhìn thấy.

Gấu nghiêng chặt răng. Gấu tưởng rằng, càng ngứa, nó càng bắt được nhiều cá hơn.

Nhưng chỉ một lát sau, Gấu đã không thể chịu nổi nữa.

“Mặc kệ lũ cá. Đau quá đi thôi!” Nó nghĩ.

Nó cố kéo chiếc đuôi ra khỏi mặt nước.

Nhưng đuôi của nó đã bị đóng băng! Chiếc đuôi gãy rời ra như một trụ băng và chẳng còn lại gì ngoài một mẩu cụt. Đã thế, Gấu còn chẳng bắt được một con cá nào.

Từ đó trở đi, loài gấu mang theo cái đuôi bè bè ngắn ngủn. Chúng trở nên cọc cằn vì nghĩ rằng mọi người đang cười nhạo mình.

Còn Cáo thì sao? Cáo vẫn nhanh nhẹn, xảo quyệt và ma mãnh như xưa.

Mặt khác, Gấu đã học được rằng nó không nên tin vào tất cả những điều người ta nói.

CHIA SẺ TRƯỚC KHI ĐỌC TRUYỆN

Những câu chuyện không chỉ được kể lại qua lời nói. Nhiều năm về trước, nhà soạn nhạc vĩ đại người Nga Sergei Prokofiev đã sáng tác câu chuyện này bằng âm nhạc. Nó không phải là một vở nhạc kịch, hay một vở opera, chỉ đơn giản là một câu chuyện được dệt cùng âm nhạc. Đó là lối kể chuyện mới, kể chuyện bằng âm nhạc, với các nhạc cụ và giai điệu khác nhau, tượng trưng cho tất cả hệ thống nhân vật đa dạng.

Giờ đây tôi đã là một người ông, vậy nên tôi thấy mình muốn kể câu chuyện này theo một cách khác, hoàn toàn mới mẻ, từ góc nhìn của một người ông khó tính. Và tôi đã tìm thấy. Sẽ không có âm nhạc đâu, tôi e là thế, nhưng tôi hi vọng âm nhạc sẽ nấu mình trong ngôn từ. Khi đọc truyện, âm nhạc sẽ hiện lên trong tâm trí các em. Mọi chuyện diễn ra trong mùa đông nước Nga, sâu trong rừng rậm, với tuyết phủ khắp nơi. Bởi thế, hãy xỏ tất thật dày, đội mũ thật ấm, và cuộn tròn ở đâu đó ấm áp trước khi bắt đầu đọc truyện nhé!

Peter và Sói

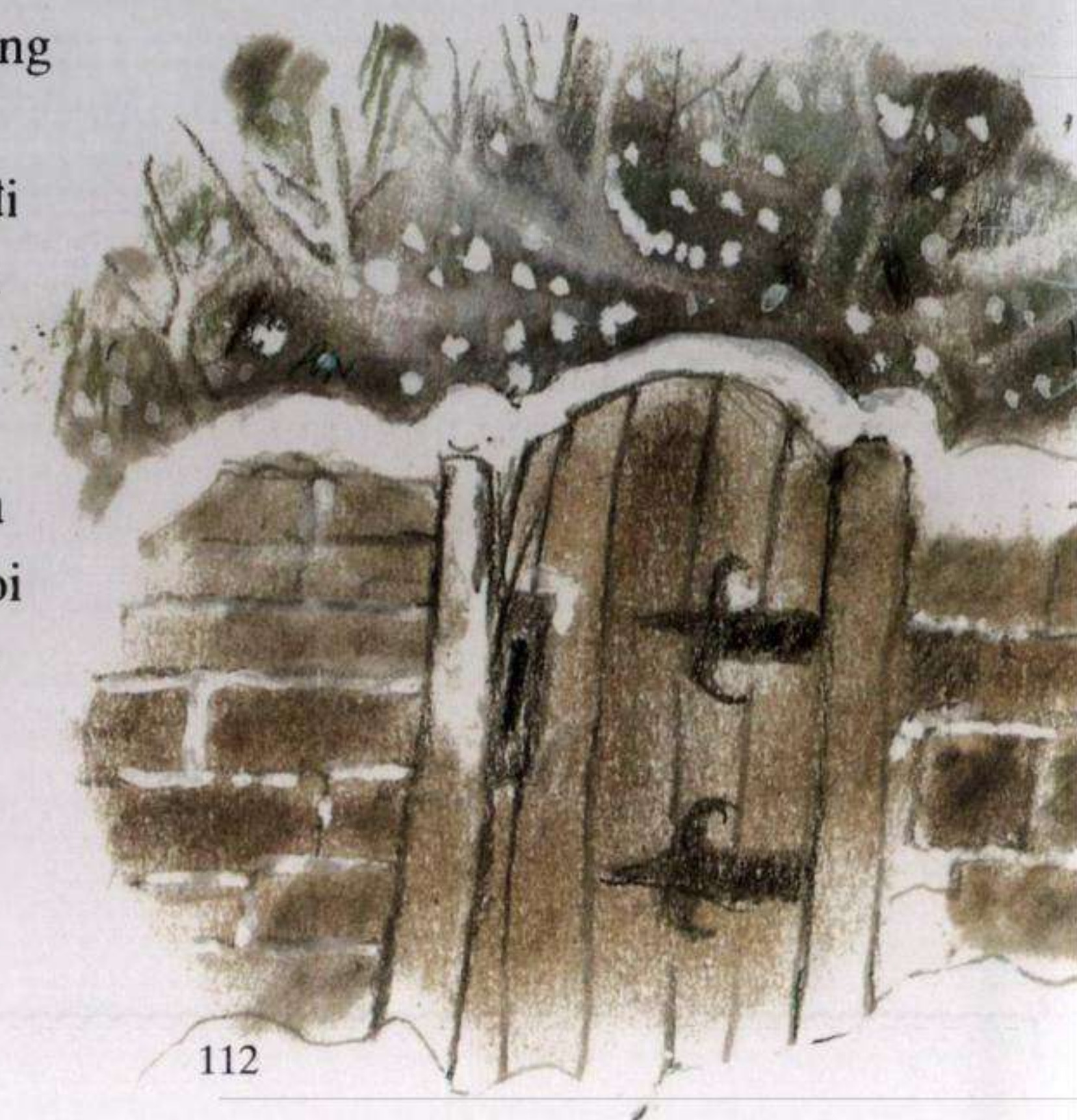
Michael Morpurgo kể lại
Joanna Carey minh họa

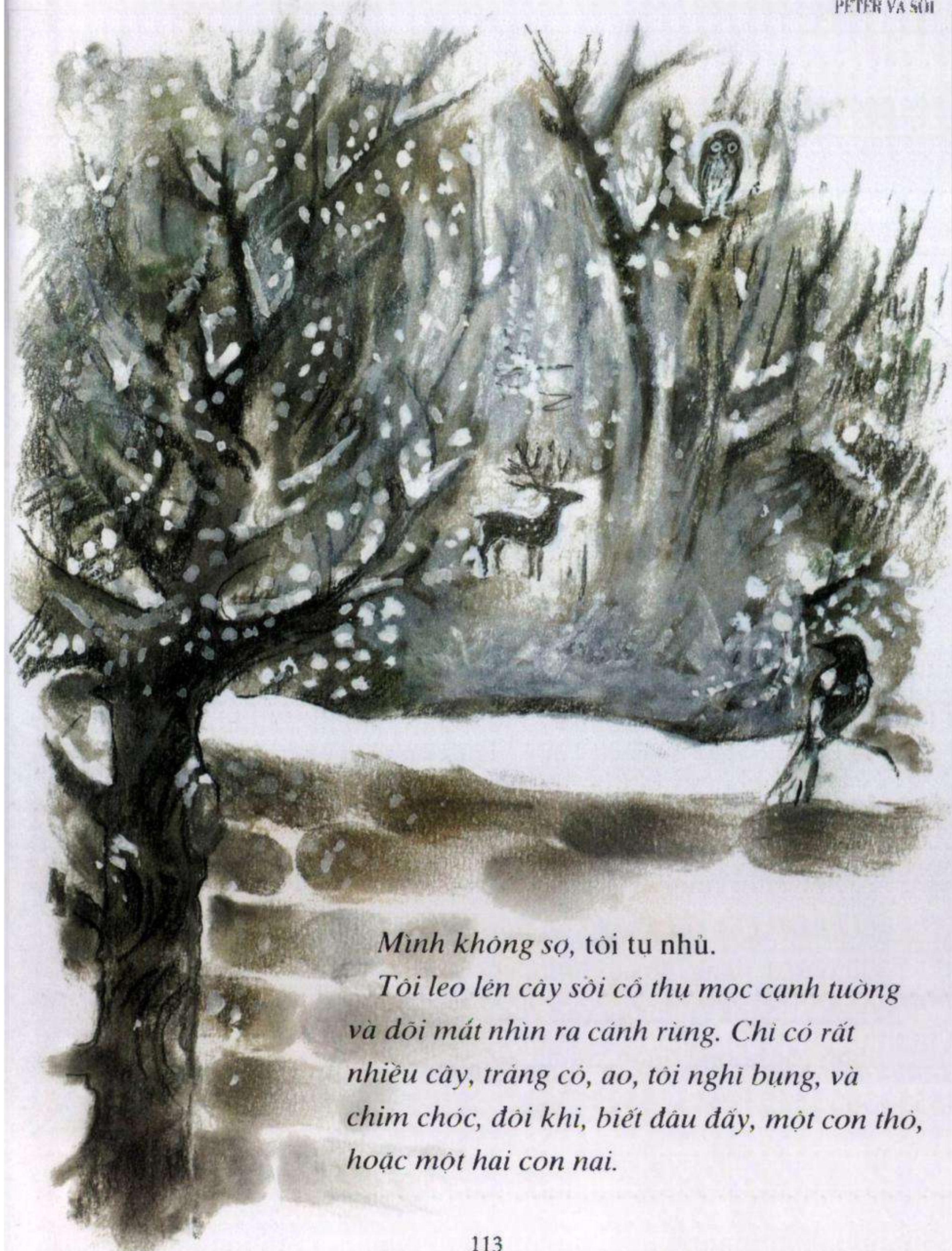

Gìò tôi đã được làm ông nội. Nhưng tôi chưa bao giờ quên rằng ngày xưa mình cũng từng là một cậu bé. Và, hồi ấy, điều tôi không quên được nhất chính là câu chuyện về con sói.

Tôi sống cô đơn cùng ông nội bên rìa một cánh rừng âm u sâu thẳm. “Cứ tự đi vào rừng mà xem, Peter,” ông đe tôi, “cháu sẽ lạc đường, hoặc tệ hơn, sẽ bị sói ăn thịt. Nơi ấy mới hoang vu tiêu điều làm sao. Không ai sống ở đó cả. Sẽ mãi là như thế. Ngoài kia chỉ có những con sói đang săn mồi. Cháu có biết sói thích ăn gì nhất không? Chúng ta! Cháu! Ông! Nó khoái những cậu bé gầy guộc như cháu nhất trên đời. Vì vậy, đừng bao giờ mở cổng! Peter, cháu nghe rõ chưa? Đừng bao giờ đi một mình vào rừng. Những người lớn như ông, những thợ săn có súng trường mà còn chẳng bao giờ đi một mình vào rừng nữa là...”

Ông thường xuyên nhắc nhở tôi, quá nhiều lần. Mỗi lần như vậy, tôi lại càng muốn mở cổng ra và đi vào cánh rừng thẳm sâu, tăm tối đó – một mình.

Mình không sợ, tôi tự nhủ.

*Tôi leo lên cây sồi cổ thụ mọc cạnh tường
và đôi mắt nhìn ra cánh rừng. Chỉ có rất
nhiều cây, trắng cỏ, ao, tôi nghĩ bụng, và
chim chóc, đôi khi, biết đâu đây, một con thỏ,
hoặc một hai con nai.*

Nhưng tôi chưa bao giờ thấy sói. Mà tại sao tôi phải bận lòng vì sói nhỉ? Tôi từng thấy rất nhiều chó trong thị trấn, cả những con rô to là đàng khác, vài con trông còn chẳng khác gì sói nữa cơ. Tôi chỉ vỗ tay, quát chúng, thế là chúng chạy đi. Một con sói thì có là gì? Tôi không sợ sói.

Tôi từng là một cậu bé luôn tưởng mình biết hết. Ông nội ngốc nghếch, già nua, run lẩy bẩy thì biết gì?

Hôm ấy, đứng vào dịp – chúng mỗi tuần một lần – ông nội cùng bạn vào rừng săn. Ông sẽ đi cả ngày. Lần nào tôi cũng nài nỉ ông dẫn mình theo. Nhưng ông không bao giờ đồng ý. “Khi nào cháu lớn hơn nhé,” ông nói.

Tại sao mọi điều tôi muốn làm đều phải đợi đến khi tôi lớn hơn? “À, với cả,” ông nói tiếp, “dù sao thì ngoài trời cũng lạnh buốt. Cháu cứ ở trong nhà cho ấm.”

Đó là sự thật, trời rất lạnh – lạnh tái tê. Tuyết rơi trên mặt đất – tuyết phủ dày. Mọi thứ đều đóng băng, nhưng tôi vẫn muốn đi.

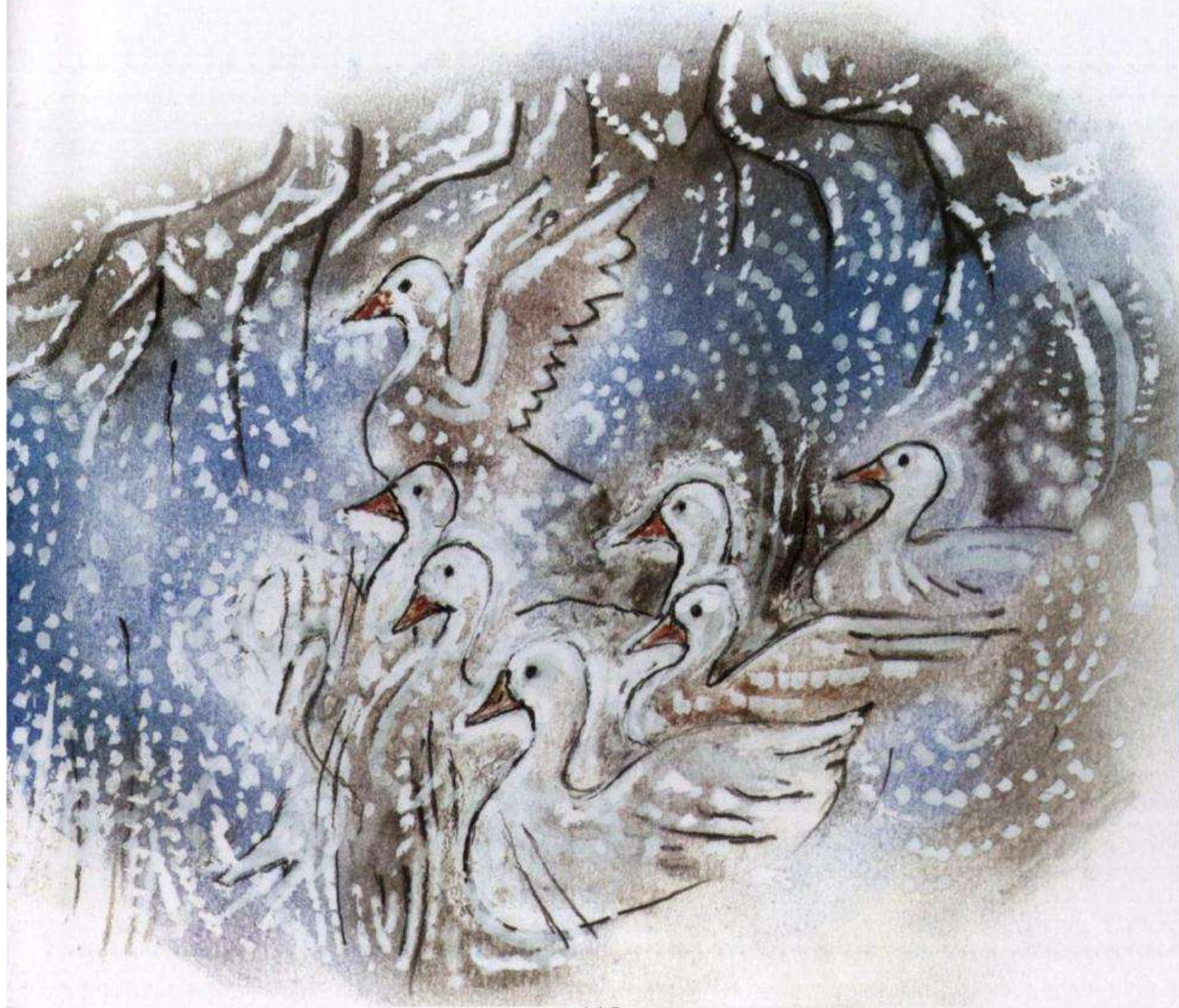
Điều cuối cùng ông dặn dò tôi cũng giống như mọi lần: “Giờ thì nhớ kỹ lời ông dặn đây, Peter, khi ông đi vắng, cháu không được mở cổng. Và không được bén mảng vào rừng, kể cả ra trắng cỏ, thậm chí không được xuống ao.

Ông đã bảo rồi đấy, ngoài đó có sói. Chúng sẽ ăn thịt, ngấu nghiến và nhai xương các cậu bé.”

“Hãy ở trong nhà cho ấm và học bài đi, thế mới ngoan.”
Rồi ông đi, với khẩu súng trường trên vai.

Tôi ghét bị bỏ lại, ghét học bài. Điều tôi thích nhất là leo lên cây sồi cạnh tường, ngồi vắt vẻo trên cành cùng lũ chim và dõi mắt nhìn qua trăng cỏ, qua cái ao bìa rừng. Lúc nào trong ao cũng có vịt và tôi cực kì khoái ngắm nghía chúng.

Và đó là những điều tôi làm sáng hôm đó: ngồi vắt vẻo trên những cành cây cao. Bên tôi là con mèo lông hoe luôn miêng gừ gừ của ông nội và chú chim giẻ cùi rúc rích vui tươi của tôi. Dĩ nhiên, nếu có cơ hội, con mèo sẽ ăn con chim, và con chim biết điều đó. Lúc nào chúng cũng thận trọng canh chừng nhau.

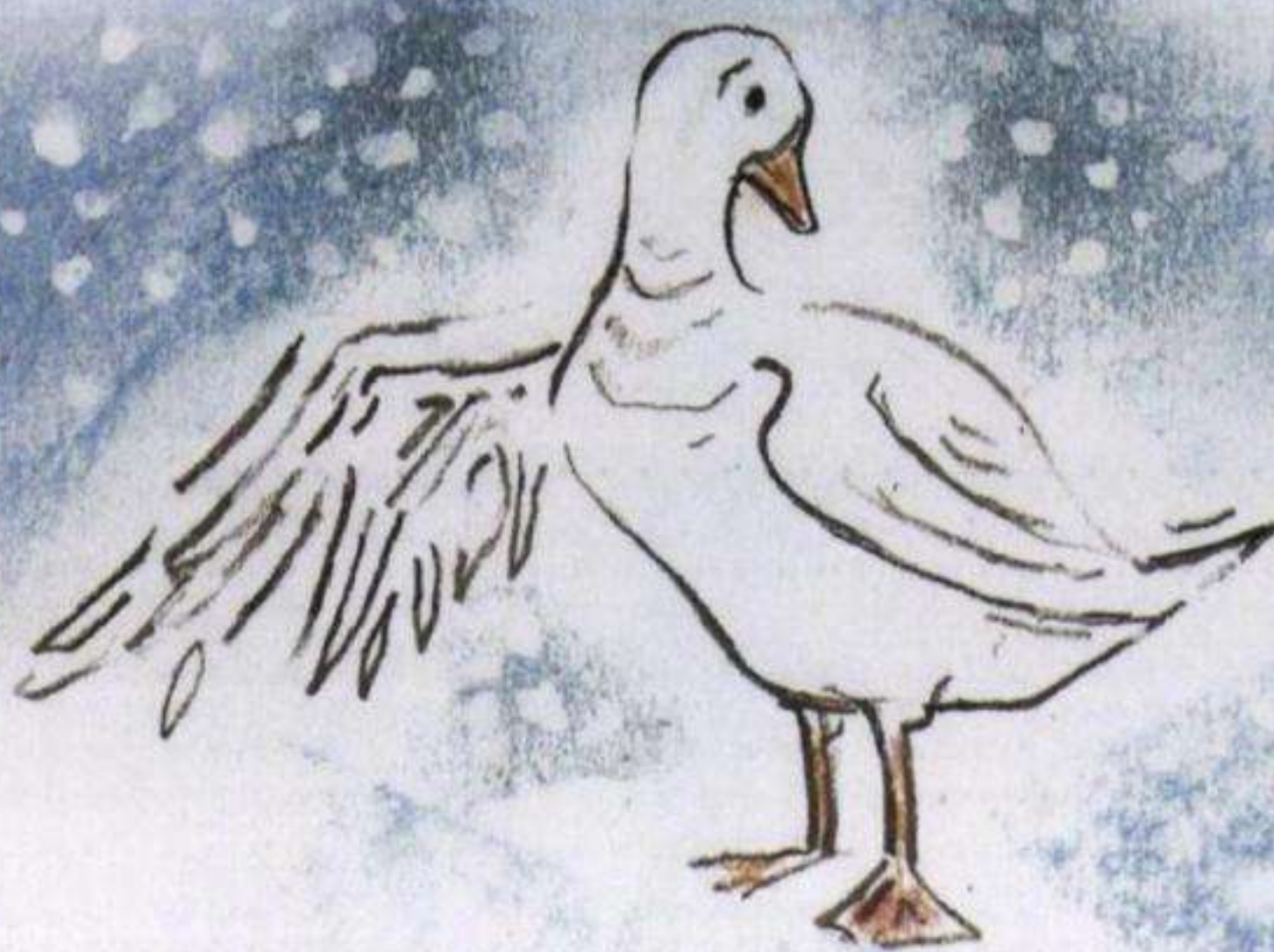

Biết bao lần tôi nhắc con mèo: “Cậu có thể chén bất cứ con chim nào cậu thích, nhưng con này thì không.” Và cũng biết bao lần tôi nhắc con chim: “Đừng lại gần con mèo quá!”

Và nó nhìn tôi bằng đôi mắt nhu thế muốn hỏi: “Cậu nghĩ tôi ngu chắc?” Chúng giống như anh chị em của tôi, cả hai đều là bạn thân của tôi.

Tôi còn một bạn thân khác. Một con vịt. Con vịt của tôi. Những con vịt khác đến và đi dưới ao, nhưng con duy nhất luôn luôn ở đó chính là con vịt của tôi. Bởi có một bên cánh rù xuống, một cánh bị thương, nên cô không thể bay cùng những con vịt khác. Vì thế, cô thường bị bỏ lại một mình trong ao. Sáng nay cô cũng ở đó. Với cái bụng đói meo, như mọi khi.

Thấy tôi, cô lập tức kêu quàng quạc từ cái ao lạnh cóng. Tôi biết cô muốn gì. Thỉnh thoảng ông nội dẫn tôi cùng ra khỏi cổng và xuống bờ ao để cho cô ăn. Vì vậy, hễ trông thấy tôi là cô nghĩ rằng tôi có gì đó cho cô ăn.

“Tớ không có bánh mì. Hôm nay tớ không có gì cho bạn ăn cả,” tôi nói vọng từ trên cây xuống. “Tớ không xuống ao được. Tớ không được ra ngoài một mình.”

Nhưng cô cứ quàng quac mãi, rồi hào hứng bơi vòng quanh phần giữa ao, trong vòng tròn nước nhỏ mà cô ấy cố duy trì cho khỏi đóng băng. Rõ ràng cô ấy đang đói meo. Tôi phải cho cô ăn, và để làm điều đó, tôi phải mở cổng và ra ngoài trắng cỏ.

Tôi nhớ những lời dặn của ông nội. Tôi biết rằng vượt qua trắng cỏ, băng qua cái ao chính là rừng sâu tăm tối, nơi sinh sống của loài sói. Sói ăn thịt và nhai xương các cậu bé.

Nhưng con vịt đó là bạn thân của tôi – cùng với con chim và con mèo. Và dù sao thì tôi cũng chẳng sợ gì cả, phải không nào?

Nhanh như cắt, tôi leo xuống khỏi thân cây và chạy vào nhà để lấy một ít bánh mì trong bếp.

Quay trở ra, tôi mở cổng và đi về phía trắng cỏ mênh mang trắng xóa, tiến về hướng cái ao, tuyết dưới ủng tôi kêu lạo xạo.

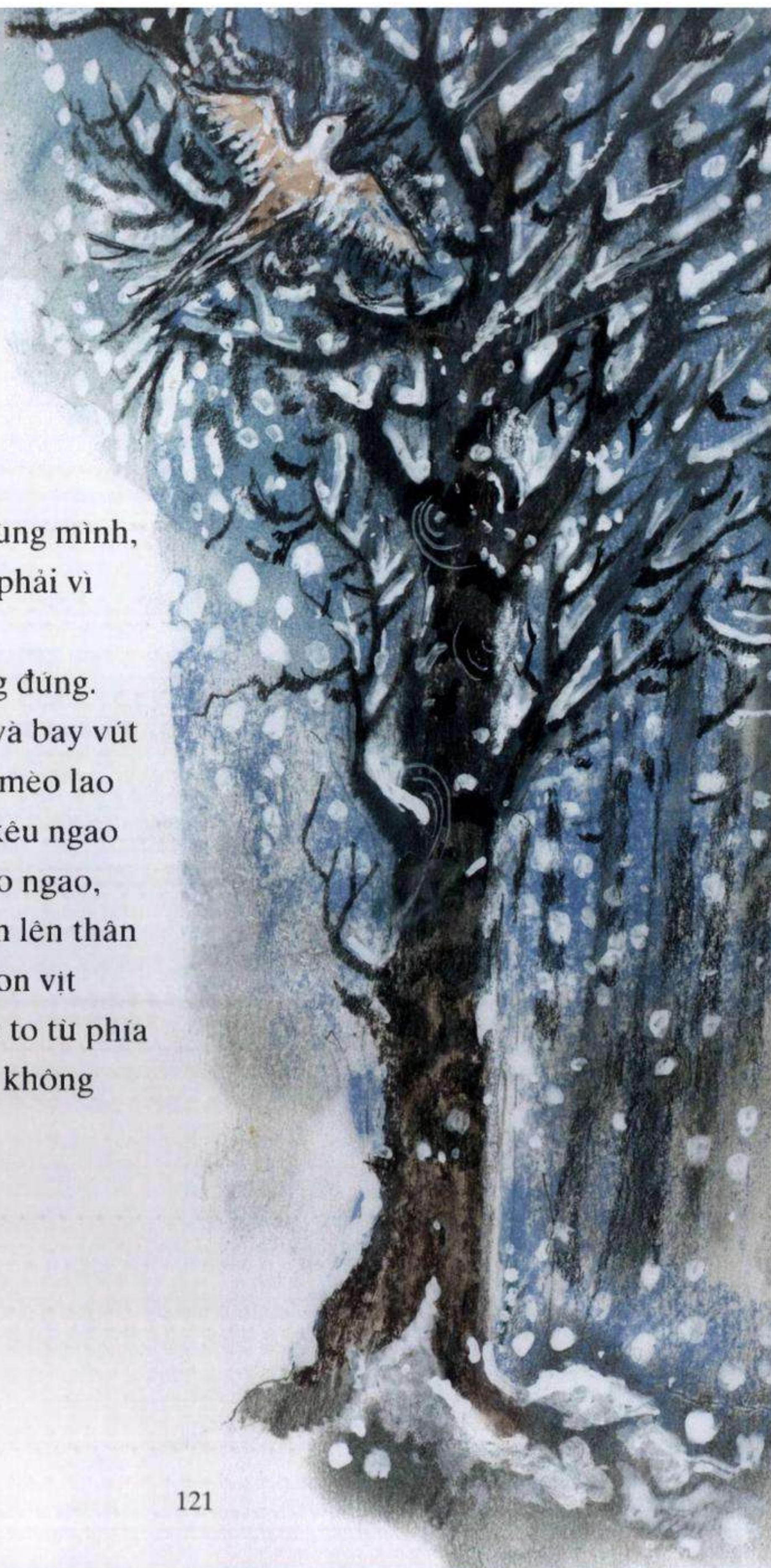
Cô vịt vừa quàng quạc âm i khi tôi đến vừa trượt qua băng boi về phía tôi. Tôi cúi xuống bờ ao để đưa cho cô mẩu bánh mì. Cô lấy bánh từ tay tôi và nuốt chửng, tất cả những gì tôi cho.

Con chim bay xuống, rúc rích rĩa một ít bánh mì. Con mèo đã sớm có mặt, mắt tằm tia con chim. “Không,” tôi kiên quyết nạt con mèo – tôi biết thừa nó đang toan tính điều gì. “Ăn tạm bánh mì nhé,” tôi nói. Rồi tôi ném vài mẩu bánh lên mặt tuyết cho con mèo và thả ít vụn bánh xuống chân mình cho con chim – dĩ nhiên, hành động này không khiến con vịt hài lòng. *Nhưng bạn phải công bằng chứ, tôi nghĩ.*

Bỗng, tôi thấy rừng mình,
và tôi biết, không phải vì
lạnh.

Tóc gáy tôi dựng đứng.
Con chim hét lên và bay vút
lên cành cây. Con mèo lao
nhanh qua tuyết, kêu ngao
ngao. Rồi vừa ngao ngao,
nó vừa ra sức trườn lên thân
cây. Giữa lúc ấy, con vịt
quàng quac kêu rõ to từ phía
giữa ao. Nhưng cô không
kêu với tôi.

Một thú gì đó đang di chuyển ở bìa rừng. Một con sói!
Một con chó sói xám vĩ đại đang nhìn tôi chăm chăm! Mắt
nó vàng, lưỡi nó đỏ, răng nó sắc. Tôi bỏ chạy, trượt chân
vấp ngã trên mặt tuyết. Tôi có thể cảm thấy nó đang theo
sau tôi – mỗi lúc một gần hơn.

Tôi có thể nghe thấy con vịt quạc lên giận dữ trong ao. Tôi vào trong cổng, nhanh chóng cài then và nhìn ra ngoài. Chính con vịt đã cứu tôi. Con sói lững thững bước quanh ao, mắt nó nhìn con vịt. Con sói này thích vịt hơn là các cậu bé, cảm ơn trời!

Nó liếm mép. Nó kiểm tra mặt băng bằng cái chân nhọn vuốt trong khi con vịt điên cuồng quàng quạc trong vòng nước giữa ao, ra sức đập cánh, cố gắng bay lên.

“Ồ yên đấy?” Tôi hét lên.

“Ồ yên đấy!”

Giá mà cô hiểu. Giá mà cô nghe tôi! Giữa cơn hoảng loạn, cô không ngừng cố gắng nhắc người bay lên. Nhưng cô không bay được. Tôi biết cô không thể. Cô biết cô không thể. Cô bay khỏi bờ và đâm sầm xuống mặt tuyết.

Con sói vọt lên đuổi theo cô, quanh hồ.
Cô vọt lạch bạch nửa chạy nửa bay, hết vấp lại
ngã, con sói lao đến mỗi lúc một gần. Nó đuổi kịp
cô. Nó bắt được cô. Nó nuốt chửng cô – toàn bộ.

Chỉ một tiếng “Ừc!” và con vịt của tôi biến mất. Giờ
con sói ngồi trong tuyết, nhìn chăm chăm vào tôi, liếm
môi. Nó vẫn đói. Rồi nó nguốc mắt lên, trông thấy con
mèo và chim trên cây cao tít. Nó thũng thẳng băng qua
tuyết, tiến về phía chúng.

Nó đảo nhiều vòng quanh thân cây, đôi mắt vàng của
nó khoá chặt chúng, cái lưỡi đỏ lòm của nó thông xuống,
hàm răng nó nhọn hoắt, đuôi nó vênh rõ cao. Nó vừa ăn
thịt một trong những bạn thân nhất của tôi. Giờ thì nó lại
muốn hai người bạn khác. Vừa nhìn, tôi vừa cảm thấy nỗi
buồn trong tim chuyển dần thành giận dữ, rồi giận dữ bất
ngờ lớn lên thành can đảm.

Chính cái đuôi ve vẩy của nó đã gợi ý cho tôi. Và cái
đuôi ấy nằm xa hàm răng sắc nhọn nhất. Tất cả những
gì tôi cần để hoàn thành kế hoạch là một sợi dây thừng
– một sợi dây thừng dài và khoẻ. Tôi có thể buộc thừng
thành một cái thòng lọng và thả nó xuống, canh sao cho
thật chuẩn. Rồi kéo mạnh! Phải rồi, sẽ thành công! Tôi
phải làm cho kế hoạch thành công!

Có một sợi dây treo trên vách chuồng bò của ông nội. Tôi sẽ làm được! Tôi làm được! Tôi sẽ bắt con sói đó!

Tôi biết mình phải làm gì. Tôi rảo bước chạy qua sân, tới chuồng bò của ông nội. Rồi tôi vội vã cầm sợi dây chạy lại chỗ cái cây, trườn lên cành và vượt qua bức tường.

Con sói đang đi vòng quanh cây, gầm gừ với chúng tôi. Con chim bay xuống gần tôi. Nó muốn giúp đỡ. “Bay xuống,” tôi bảo với nó, “bay quanh đầu con sói, kêu inh ỏi vào, làm cho nó khó chịu hết mức có thể. Hãy làm nó điên tiết, hãy khiến nó bực bội.”

Con chim nghe lời, bay xuống.

Tôi quay sang con mèo. “Còn cậu, hãy rít và ngao một cách khủng khiếp, hãy cào móng vuốt vào nó, làm nó điên tiết hơn.”

Chưa bao giờ con mèo rít và ngao lên một cách khủng khiếp đến thế, chưa bao giờ con chim kêu một cách quái dị đến thế.

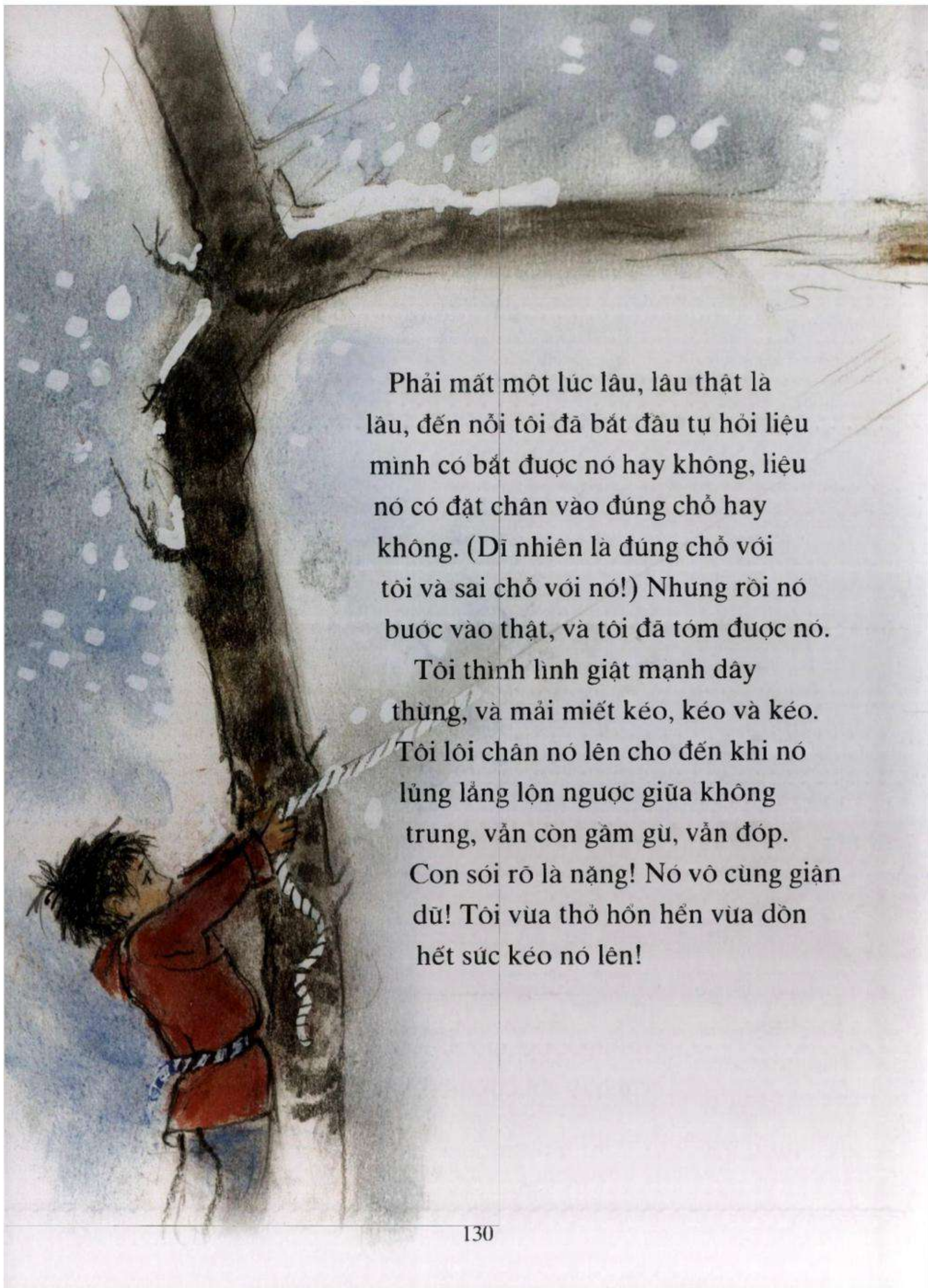

Khi con chim bay vòng quanh đầu con sói, con sói cù tấp hết hương này đến hương khác trong con giận dữ và thất vọng. Trong lúc ấy, tôi buộc một cái thòng lọng ở một đầu dây thừng và buộc đầu kia quanh cành cây bên cạnh.

Sau đó, tôi thả cái
thòng lọng, từ từ,
chậm rãi, xuống mặt
đất, và chờ đợi, chờ
đợi, cho đến khi con
sói đặt chân vào đúng
chỗ, bên trong cái
thòng lọng, giờ đã nằm sát nó trên mặt đất, một
cái bẫy chỉ chờ nó bước vào mà thôi.

Phải mất một lúc lâu, lâu thật là lâu, đến nỗi tôi đã bắt đầu tự hỏi liệu mình có bắt được nó hay không, liệu nó có đặt chân vào đúng chỗ hay không. (Dĩ nhiên là đúng chỗ với tôi và sai chỗ với nó!) Nhưng rồi nó bước vào thật, và tôi đã tóm được nó.

Tôi thỉnh linh giật mạnh dây thừng, và mãi miết kéo, kéo và kéo. Tôi lôi chân nó lên cho đến khi nó lủng lẳng lộn ngược giữa không trung, vẫn còn găm gù, vẫn đóp. Con sói rõ là nặng! Nó vô cùng giận dữ! Tôi vừa thở hồn hển vừa dồn hết sức kéo nó lên!

Và tôi sung sướng
khi thấy cuối cùng nó
cũng lo lùng, bất lực!
Chúng tôi thành công
rồi! Chúng tôi bắt được
nó, con chim, con mèo
và tôi.

Đúng lúc đó, ông nội cùng những người thợ săn trở về từ
khu rừng, lần theo dấu vết con sói. Họ không săn được gì.

Chúng tôi đã bắt được một con sói, còn sống nhăn, và đó là
con sói lớn nhất, hung dữ nhất và hăm hè nhất họ từng thấy.
Họ muốn bắn nó ngay và luôn.

“Không!” Tôi kêu lên. “Nó là con sói của chúng cháu. Chúng cháu đã bắt nó chứ không phải các bác. Thế nên, hãy để chúng cháu quyết định số phận của nó. Chúng cháu muốn đưa nó vào sở thú.”

Bạn nên thấy tất cả chúng tôi trong hành trình vào thị trấn buổi chiều hôm đó. Ông nội và tôi ngồi trên xe ngựa, với con sói đằng sau. Nó bị trói gô trong lưới, vẫn đang gầm gù và tru tréo. Theo sau là những người thợ săn. Họ thổi tù và. Những người đánh trống thùng thùng và thổi sáo lạnh lạnh nhập hội vừa kịp lúc. Trên phố, mọi người vỗ tay hoan hô, và tôi trở thành anh hùng của thời khắc đó! Quả là một cuộc diễu hành oanh liệt! Đến con mèo cũng được đi cùng. Nó ngồi trên đùi tôi mà gù gù hơn hờ. Chưa bao giờ nó đi xa nhà đến thế, trừ những lúc bắt chuột và chim. Con chim vừa bay trên đầu mèo, không quá gần, vừa rúc rích âm ỉ.

Thật vui sướng và hân hoan biết mấy!

Nhưng giữa tất cả mọi niềm vui ấy, bỗng dưng, tôi thấy buồn. Con vịt của tôi, bạn thân nhất của tôi, không còn bên chúng tôi nữa. Tôi sẽ không bao giờ được nghe cô quàng quạc nữa. Thế rồi, đúng lúc đang trầm tư, tôi chợt nghe thấy tiếng cô. Cô vẫn đang quàng quạc. Phải chăng tiếng quàng quạc đến từ bụng sói? Không, nó đến từ tâm trí tôi. Cô vẫn còn sống. Đối với tôi, cô luôn còn sống. Tôi sẽ không bao giờ quên cô.

“Cháu là một cậu bé cực kì tinh nghịch, Peter ạ, cứ ra khỏi cổng kể cả khi ông hết lời can ngăn,” ông giận dữ nói. Và rồi, với một nụ cười hiền từ và một ánh mắt lấp lánh, ông tiếp tục: “Nhưng cháu là đứa cháu tuyệt vời nhất và dũng cảm nhất mà một người ông từng có, chắc chắn đấy.”

Hãy kể câu chuyện của riêng em nhé!

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Biên mục trên xuất bản phẩm của Thư viện Quốc gia Việt Nam

Ngụ ngôn thế giới hay nhất / Michael Morpurgo tuyển chọn ; Võ Quang Phát dịch. - H. : Kim Đồng.
- 26cm. - (Dành cho lứa tuổi 3+)
T.2. - 2018. - 136tr. : tranh vẽ
ISBN 9786042111713

1. Văn học dân gian 2. Văn học thiếu nhi 3. Truyện ngụ ngôn 4. Thế giới
398.24 - dc23

KDF1825p-CIP

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

55 Quang Trung - Hà Nội ĐT: (024) 3 943 4730 - (024) 3 942 8632 - Fax: (024) 3 822 9085
Website: www.nxbkimdong.com.vn - Email: kimdong@hn.vnn.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI MIỀN TRUNG

102 Ông Ích Khiêm, TP. Đà Nẵng. ĐT: (0236) 3 812 335 - Fax: (0236) 3 812 334
Email: cnkimdongmt@nxbkimdong.com.vn

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG TẠI TP. HỒ CHÍ MINH

248 Cống Quỳnh, Q.1, TP. Hồ Chí Minh
ĐT: (028) 39251001 - (028) 39250987 - Fax: (028) 39251012
Email: cnkimdong@nxbkimdong.com.vn

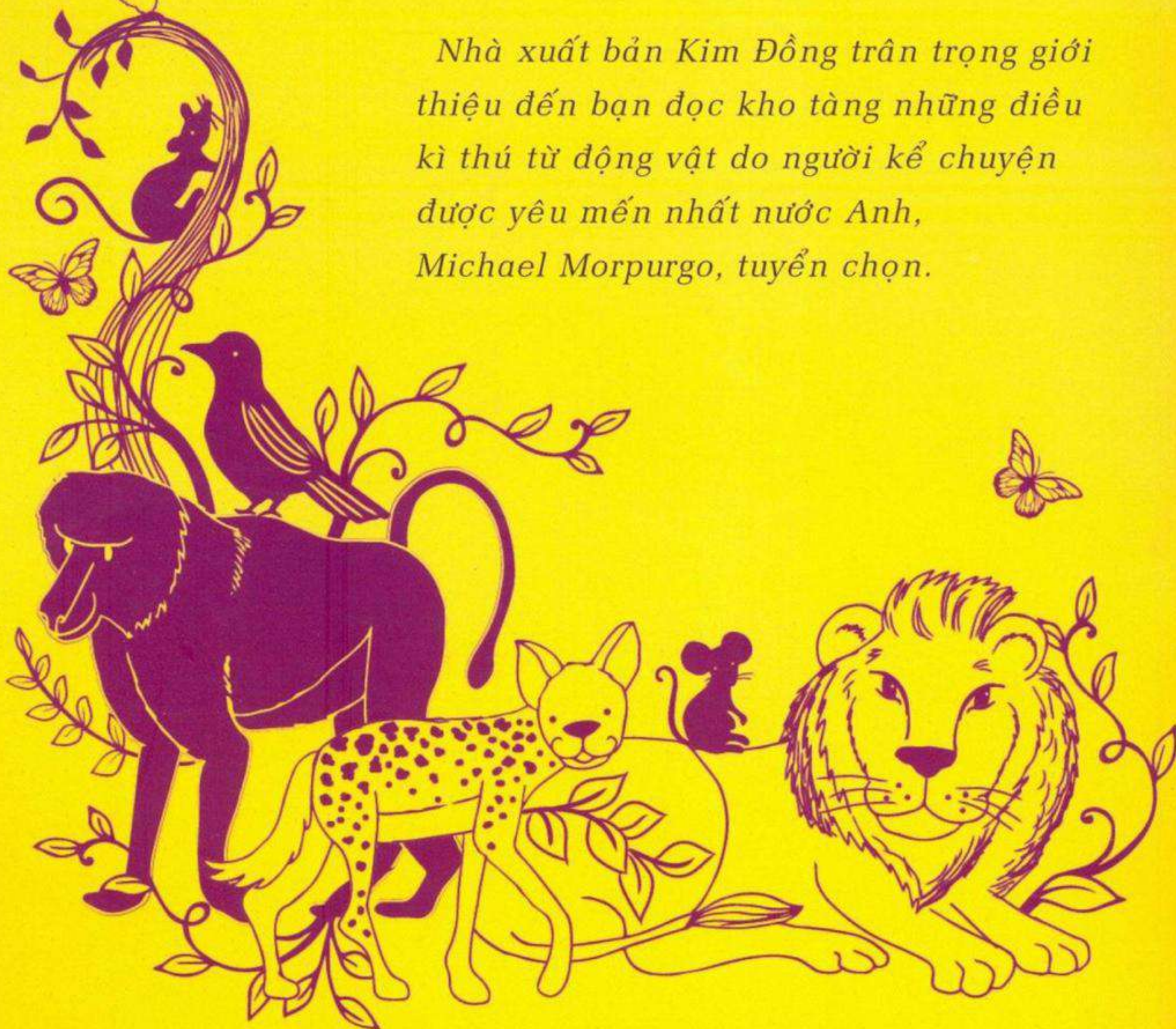
Chịu trách nhiệm xuất bản: Giám đốc PHẠM QUANG VINH
Chịu trách nhiệm nội dung: Phó Giám đốc VŨ THỊ QUỲNH LIÊN
Biên tập: HOÀNG PHƯƠNG THÚY
Trình bày bìa và ruột: PHẠM QUỐC CƯỜNG

In và gia công 2.000 bản - Khổ 19 cm x 25 cm - Tại Công ty CP In và Thương mại Quốc Duy
Văn phòng: Số 9 ngách 130/1 phố Đốc Ngữ, phường Vĩnh Phúc, Ba Đình, Hà Nội
Địa chỉ sản xuất: Trụ cầu N25, đường Tân Xuân, phường Đông Ngạc, Bắc Từ Liêm, Hà Nội
Số xác nhận đăng ký xuất bản: 1611-2018/CXBIPH/2-84/KĐ cấp ngày 14/5/2018
Quyết định xuất bản số: 1733/QĐKĐ cấp ngày 31/7/2018
In xong và nộp lưu chiểu quý 3/2018

Từ chút chút, chiêm chiếp
đến gầm gừ, gào rú... đời sống
muôn loài lần lượt xuất hiện
trong những tập sách xinh đẹp này.

*Nhà xuất bản Kim Đồng trân trọng giới
thiệu đến bạn đọc kho tàng những điều
kì thú từ động vật do người kể chuyện
được yêu mến nhất nước Anh,
Michael Morpurgo, tuyển chọn.*

www.nxbkimdong.com.vn
www.facebook.com/nxbkimdong

ISBN: 978-604-2-11171-3

9 786042 111713

Giành cho lứa tuổi 3+

5182400010084

Giá: 116.000đ